

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Hamilton_David-Buffalo_Bill_proti_Jesse_Jamesovi.pdb

PDB Name: Hamilton-Buffalo Bill proti Jas
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.9.2007
Modification Date: 28.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID HAMILTON
BUFFALO BILL

Kontra Jesse James

1. KAPITOLA

V pitoreskních a živých ulicích Kansas City panovalo 15. listopadu 1880 takové vzrušení, jaké město nezažilo snad ani před pětadvaceti lety v bouřlivém období, které předcházelo občanské válce, kdy lidé žili v neustálém strachu, že dojde každou chvíli ke krvavému střetnutí mezi redlegy a bushwakery, stoupenci osvobozeneckého Severu a otrokářské-ho Jihu.

Ten večer běhali po chodnících kameloti Journalu a Timesů a překvapeným lidem strkali pod nos čerstvá zvláštní vydání dvou místních plátků. Jeden měl na přední straně palcové titulky "Soudný den Jesse!" a druhý "Sbohem, Jesse!"

- Jesse James mrtev! - křičeli kameloti o závod. - Jesse James zabit!

Noviny šly na dračku. Nebylo se čemu divit, protože nelítostný desperát si vysloužil neuvěřitelnou popularitu. Přes spoustu zločinů, kterých se dopustil, přes deset vyloupených bank a čtyři přepady vlaků, které provedl se svou bandou za patnáct let, považovalo ho mnoho lidí za jakéhosi Robina Hooda, který se mstí za způsobené příkoří, bohatým bere a chudým dává, za jakéhosi rytíře bez bázně a hany, jenž se stále ještě bije za ideál Konfederace. Titulek v Journalu "Sbohem, Jesse!" dobře vyjadřoval citění lidí.

Hlasy kamelotů doléhaly i do druhého patra Harris Housu, velkého a luxusního hotelu na Main Streetu, kde několik významných osobností se zápletem diskutovalo o této zprávě.

Dva z nich byli místní: návladní William Wallace a šerif Charley Liggett. Druzí dva podobně jako spousta jiných nakvap přijeli do Kansas City, jakmile se po telegrafu dozvěděli o tom, co se děje. Prvním z nich byl Willie Pinkerton, starší syn slavného detektiva Allana Pinkertona a šéf největší americké vyšetřovací kanceláře. Druhý, který se držel zdvořile a skromně stranou, byl tak silnou osobností, že bylo na první pohled vidět, jak převyšuje ostatní tři.

Byl to asi pětaticetiletý muž, jež mohutná postava a hrdé vzezření dělaly mladším. Světle kaštanové vlasy mu padaly až na ramena a úzký, nahoru nakroucený knír dodával jeho tváři sebejistoty. Byl oblečen do modré kazajky z mexické látky se zlatými čamarami na prsou a kolem krku měl místo kravaty černý hedvábný šátek. Boty z jemné kůže mu sahaly do půli stehén.

Přes bizarnost jeho oblečení přitahoval nejvíc pozornosti kolt zavěšený na opasku a zastrčený do stříbrem bitého pouzdra. Byla to pistole jako jiná, nebylo na ní nic zvláštního, a v té době nebylo výjimkou chodit ozbrojen. Kolt měl však v sobě zvláštní magnetické kouzlo. Bylo hned jasné, že je to věrný druh tohoto podivného člověka.

Návladní Wallace se obrátil k této výjimečné osobnosti:

- Jaký je váš názor, plukovníku Cody?

1 William Frederick Cody, populární Buffalo Bill, se narodil 26. února 1846 v Le Claire ve státě Iowa. Jeho otec Isaac Cody byl skotský emigrant, který v Americe vstoupil do vojska a byl zařazen do střeleckého oddílu jedné pevnůstky na „indiánské hranici“. Malý Bill se tak už v dětství dostal do styku s bájným Západem.

Matka - Mary Ann Leacocková, mladá a energická učitelka - naučila svého syna číst a psát a poskytla mu nutné základy kultury. Od otce se Bill naučil jezdit na koni a zacházet se zbraněmi. Od Indiánů pochytil zvyky a charakteristické uskoky. Z té doby se datuje jeho přátelství s Kishkekoshem, synem slavného náčelníka Foxů Černého šípů. Ve Fort Leavenworthu, kam se rodina přestěhovala, musel nejednou přispět k obraně proti Cheyennům.

Už v jedenácti letech Bill opustil rodinu a začal se o sebe starat sám. Nejprve

2. KAPITOLA

Buffalo Bill místo odpovědi sebral ze země pomačkaný Journal a přečetl senzační článek. Zmačkal noviny a zlostně je odhodil.

- Nevím, do jaké míry můžeme brát vážně, co právě novináři píšou, - pravil. - Mohl byste nám, šerife, ještě jednou vyprávět, co se dělo?

- Říkal jsem vám to už nejmíň desetkrát! - zvolal Liggett.

- A novinám aspoň stokrát! ..

- Není na tom nic špatného!

- To je fakt, ale buďte té dobroty a řekněte nám to ještě jednou. Pomalu a po pořádku všechno, co se zběhlo.
 - Od začátku?
 - Přirozeně!
 - Tak kolem prvního tohoto měsíce přišel za mnou do úřadu George Sheperd. Vyšel právě z vězení, kde si odpykával dvanáct let za přepadení banky v Russelvillu v Kentucky . . .
- pracoval jako průvodce dostavníků u "Russella, Majore a Waddela" a později jako jezdec legendární koňské pošty Pony Express.

V roce 1861 si mladíka všiml Allan Pinkerton, který potřeboval nového, zcela neznámého a nepodezřelého agenta k pátrání po původcích série přepadů zlatokopů v Montaně. Napadlo ho, že patnáctiletý chlapec určitě nebude banditům podezřelý, a poslal ho do Bannacku. Billovi se podařilo desperáty vypátrat a byl zvolen šerifem Bannacku a Virginia City.

Za občanské války sloužil William Cody jako scout v unionistickém vojsku. V roce 1864 pracoval znovu pro Pinkertona, tehdejšího šéfa severanské tajné služby, který mu svěřil velmi důležitý úkol v boji proti smutně proslulé černé brigádě majora Quantrilla, do níž patřil i Jesse James. Vypráví se o tom v Hamiltonově knize Tisíc dolarů za Buffala Billa.

Po válce odešel William Cody z vojska v hodnosti kapitána. Vrátil se k práci scouta na divoké stezky Západu. Vedl karavanu pionýrů na nebezpečné cestě do Oregonu, který byl v té době zcela neznámý a obydlený divokými indiánskými kmeny. Později ho přijala do služeb železniční společnost, která prováděla stavbu dráhy

- Chytil jsem ho já s dalšími muži z Pinkertonovy agentury, - poznamenal Buffalo Bill. - Museli jsme střilet celou noc, než se nám ho podařilo vykoupit z farmy vdovy po Dicku Maddoxovi, kam se schoval . . . George a Dick byli spolu s Jessem Jamesem v Černé brigádě majora Quantrilla.

- To mi neříkáte nic nového, - ušklíbl se šerif, kterému se v tváři zračil pocit otrávenosti z příchodu těchto dvou.

- Uvědomte si, - dodal Buffalo Bill neústupně, - že Sheperd se hned přiznal k účasti na přepadení banky, ale že na otázku, zda s ním byli ten den i oba Jamesové a čtyři Youngerové, odpověděl, že nikoho z nich nezná. A celou dobu procesu a také potom ve vězení zachoval absolutní mlčení. Nic ho nepřinutilo, aby promluvil.

- To byla také první otázka, kterou jsme mu položili, - zdůraznil Willie Pinkerton, - proč Sheperd, který své kumpány chránil, se z ničeho nic rozhodl je nejen udat, ale dokonce zabít Jesse Jamese.

- Myslíte, že tisíc dolarů není dobrá odpověď? - odsekl Liggett. - George se mě zeptal, jak by si je mohl vydělat, a já mu na to řekl, že jsou tu dva možné způsoby: buď mi dát takové zprávy, abych ho mohl zatknout, nebo mi přinést mrtvolu.

- To se také praví ve vyhlášce, - poznamenal prokurátor.

Dakota-Kansas-Pacific, jako - dnes bychom řekli - velitele proviantního oddílu. Za svoji odvahu a zručnost při lovu bizonů (zabil jich za necelých sedm měsíců na tisíc) si vysloužil přezdívku Buffalo Bill.

V té době vypuklo povstání Siouxů Rudého mraku a jen díky Billovu zásahu se válka nerozrostla do strašlivějších rozměrů. Později bojoval proti Apačům Yaqui-ho a Cochise.

V době nejkrvavějších indiánských revolt (v roce 1870) byl Buffalo Bill povolán do vojska. Bylo mu svěřeno velení průzkumníků Pawnee a dostal hodnost plukovníka. Jeho popularita mu čtyři roky nato vysloužila poslanecké křeslo. Nevýrazný a sedavý život parlamentu mu však byl cizí. Podal demisi a vrátil se do boje proti rebelantským Indiánům a desperátům. V jedné bitvě mu Siouxové zabili před očima otce. Slavným se stal jeho souboj se Žlutou rukou.

Zde se vypráví, jak se William Cody potřeť vrátil do služeb Pinkertonovy agentury a spolu s Williamem Pinkertonem se mu podařilo vystopovat původce přepadů a vražd v Missouri, Jesse Jamese, kterého Pinkertonové hledali celých patnáct let.

- George se rozhodl zabít svého bývalého šéfa? - zeptal se Willie.

- Myslel si, že to bude jistější.

- Jistější? - řekl překvapeně Buffalo Bill. - Bylo by jistější pokusit se sám zabít muže, který se honosí tím, že má na svědomí osmdesát mrtvých?

- To mi řekl George.

- Nebo jste ho vyprovokoval vy? V tom případě jste riskoval mnohem méně . . .

- Nezdá se mi, že by tahle podrobnost mohla mít nějaký vlivná pozdější události, - přerušil ho prokurátor.

- George se sám nabídl, že Jesse Jamese zabije, - ujišťoval Liggett, - a mě žádal o pomoc.

- O jakou?

- Chtěl, abych mu pomohl dostat se zpět k bandě, aniž by to vzbudilo podezření. Dohodl jsem se s Robertem Thompsonem z Jour-nalu a ten uveřejnil dlouhé vyprávění o tom, jak Sheperda zuřivě hledá policie.

- Zabralo to?

- Jasně! Bylo to dobře vymyšleno. Jesse Jamesovi muselo připadat přirozené, že jeho bývalý kumpán hledá ochranu před pronásledováním v jeho bandě.

- Vybavili jste Sheperda i jinak?

- Tohle je to nejdůležitější.

- Řekl jste nám, že jste mu pomohli i jinak!

- No, George vyšel z vězení bez peněz. Daleko by se nedostal.

- Dali jste mu peníze?

- Ano.
- Kolik?
- Kolik potřeboval.
- Kolik přesně?
- To se vás netýká, plukovníku!
- Odpovězte, Liggette! - zasáhl prokurátor.
- Dal jsem mu pět set dolarů, - byl nucen přiznat šerif.

3. KAPITOLA

Buffalo Bill a Willie Pinkerton se na sebe porozuměním podívali.

- Pět set dolarů je docela pěkná sumička, - řekl pmií z nich. - Jak jste mu ji vyplatil?
- Jako zálohu na odměnu.
- U tisíce bizonů, Liggette! Dá se říct, že jste tomu banditovi skutečně důvěřoval!
- Fakta mi dala za pravdu.
- A vy, Wallacei, vy jste k tomu dal souhlas? - plukovník se obrátil na prokurátora.
- Dal jsem souhlas k vyplacení na osobní záruku šerifa.
- Mohlo by se vám tedy, šerife, stát, že byste musel z vlastní kapsy vrátit státu pět set dolarů . . .
- To určitě nebude nutné.
- Přeji vám to!
- Vás se to vlastně netýká!
- Ano, máte tentokrát pravdu. Chcete vyprávět dál?
- Když dostal George Sheperd, co potřeboval, vydal se hledat bandu . . .
- Věděl, kde se skrývá? - přerušil ho Pinkerton.
- Ne, ale jistě ji snadno našel přes Jesseovy příbuzné. On přirozeně všechny znal.
- Jistě . . . Nechal jste ho sledovat?
- Ne. Proč bych to dělal?
- Abyste se přinejmenším dověděl to, co věděl Sheperd.
- To nebylo nutné, protože Jesse měl být brzy zničen.
- Vy jste si sice mohl být jist, že vás Sheperd nechce převézt, ale nemohl jste věřit tomu, že se mu podaří realizovat plán!
- To jsem si zase byl jist. George má kuráž a je výtečný střelec.
- Tak tedy, - začal Buffalo Bill, - Sheperd se přidal k bandě. Víte aspoň, kde se Jesse James skrýval?

- Na Short Creeku spolu s ostatními.
- Ted" tam přirozeně už nikdo není.
- Při první vhodné příležitosti, - pokračoval Liggett, nevšímaje si ironického tónu poznámky, - vytáhl George pistoli a zabil Jesse. Tři rány, všechny do černého.
- Druhá otázka, - vložil se do řeči znovu Pinkerton. - Jak to, že nezasáhli ostatní členové bandy?
- Zasáhli, a jak! Nečetli jste noviny? . . . Vytáhli pistole a zrádce postřelili. George je zraněn do nohy.
- Musel mít z pekla štěstí, že se z toho tak lacino dostal! - poznamenal Buffalo Bill.
- Zdá se, že ano.
- Kde je teď Sheperd?
- Myslím, že se skrývá na bezpečném místě, kde ho mstivá banda nenajde. Léčí si zranění.
- Podle toho, co jsem četl, tělo Jesse Jamese se nenašlo.
- Je jasné, že ostatní ho odvezli s sebou.
- Jak jste se dověděl, že plán je doveden do konce?
- George mi telegrafoval z Granby.

Plukovník a detektiv se na sebe výmluvně podívali.

- A tak vy na základě jednoho telegramu kdoví od koho jste mu to celé vyprávění spolkl i s navijákem, a ani vás nezarazila spousta protismyslů?

Liggett pokrčil rameny:

- Vás žere, že se mně samotnému podařilo dostat Jesse Jamese, zatímco vy jste za patnáct let nechytili nic!
 - Byl bych moc rád, kdybyste to mohl dokázat. . . zdá se mi ale pravděpodobnější, že se nestanete hrdinou, ale šaškem.
 - Co tím myslíte? - vyskočil šerif a zbrunátněl.
 - Jenom hlupák může takhle prostoduše prodělat pět set.
 - Jděte k čertu, plukovníku! Kdo si myslíte, že jste? Nebudu už s vámi ztrácet ani minutu času!
- Liggett vyšel z hotelového pokoje a vztekle práskl dveřmi.

4. KAPITOLA

Prokurátor zůstal několik minut pohroužen do myšlenek. Konečně se obrátil k Buffalu Billovi:

- Tak vy, plukovníku Cody, nevěříte, že Jesse James je mrtev?
- Ne, nevěřím tomu.

- Jaký smysl by ale to všechno mělo?
- Sheperd mohl chtít jenom peníze, ale spíš ho k té komedii vedly vážnější důvody.
- Jaké?
- Chtěl, aby policie uvěřila, že Jesse James je mrtev a že není třeba se jeho bandy už obávat. Desperáti tak budou mít čas se zformovat a v klidu připravit další přepady.
- Říkám vám otevřeně, plukovníku, že s vámi nesouhlasím, - přiznal se prokurátor. - Znáš Liggetta hezkých pár let... Není to člověk, který by se nechal takhle zmást.
- Někdy touha po slávě ničí i ty nejlepší lidi.
- Liggetta ne. Opakuji vám, že ho znám velmi dobře.
- Vy tedy přijímáte smrt Jesse Jamese?
- Ano, pokud mi někdo nedokáže opak.
- A oficiálně zastavíte pátrání?
- Nemohu dělat nic jiného.
- Děláte velkou chybu, Wallacei!
- Plukovníku Cody, musíte chápat mé postavení. Jsem úředník, ne policista. Pro mě je směrodatné, co mi sdělí šerif. Liggettovo hlášení má v sobě hodně překvapujícího... To, co se stalo, není normální... V tom s vámi souhlasím, ale můžeme to jen konstatovat, nic víc. Není po ruce žádný důkaz, který by popíral Liggettovu verzi.
- Nestačí vám, co jsme řekli? - zvolal podrážděně detektiv. - Naše námitky vám nepřipadají logické?
- Já potřebuji mít v ruce fakta a důkazy, ne námitky a hypotézy.
- Proto tedy vydáte příkaz k zastavení pátrání?
- Ano. Mrtvého nelze pronásledovat
- Moje kancelář není stejného mínění, - prohlásil Willie Pinkerton. - Nejprve otec a teď já honíme Jesse Jamese už patnáct let. Šestnáct našich nejlepších agentů nám ten bandita zabil. Nemám ani v nejmenším úmysl demobilizovat své lidi a klidně se vrátit do Chicaga jen proto, že šerif Liggett dostal telegram!
- Dělejte, jak myslíte, Pinkertone, ale musí vám být jasné, že moje kancelář vám nemůže pomoci.
- Tak se do toho dáme sami!
- Jistě ale víte, že i soukromá detektivní kancelář musí mít povolení na to, aby se mohla pustit do nějakého případu.
- To nám nedáte ani tohle?
- Pro můj úřad je "případ James" formálně uzavřen.
- Tak si povolení obstaráme od guvernéra.
- Já sám budu šťasten, když vám je dá . . . Pochopte, Pinkertone. Osobně nejsem ani v nejmenším přesvědčen, že je s Jamesem konec. Lépe řečeno: chtěl bych lepší důkazy. Ale jako prokurátor nemohu nic dělat.
- Chápu . . .
- Promluvte si co nejdříve s guvernérem Crittendenem. Určitě od něho dostanete, co potřebujete.
- To udělám.
- Upřímně vám, pane Pinkertone, přeji dobrý lov, - řekl na závěr prokurátor a vstal, - a vám taky, plukovníku Cody. Víš, že pokud je Jesse James naživu, nedáte mu pokoj.
- To si pište, - řekl detektiv. - my si jenom přejeme, abychom ho dostali dřív, než se dopustí dalších přepadů a vražd!
- Ještě jedna otázka, Wallacei, - usmál se Buffalo Bill. - Zaplatíte tu odměnu za zabití Jesse Jamese?
- Už jsem vám řekl, že ve vyhlášce se říká, že odměna bude vyplacena tomu, kdo přinese banditovu mrtvolu nebo dopomůže k jeho dopadení. Dosud ani jedna z podmínek nebyla splněna. Vyplacení odměny povolím osobně.
- No ano, vždyť je to pouhých tisíc dolarů.
- Co tím chcete říci, plukovníku?
- Zdá se mi podivné, že nemáte dostatečné důkazy pro to, abyste vyplatil odměnu, ale tytéž důkazy vám stačí k tomu, abyste odmítl podniknout cokoli, aby nedošlo k dalším přepadům bank a vlaků a k dalším vraždám Wallace, který se chystal odejít, zůstal stát, jako by do něho uhořel hrom.
- U všech ďasů, plukovníku^ vy máte pravdu! - zahučel a po chvíli váhání dodal: - Pokračujte v pátrání. Je to rozkaz, nejen po volení! Chci buď Jamesovu hlavu, nebo konečné důkazy o jeho smrti.

5. KAPITOLA

V následujících dnech se z pokoje ve druhém patře Harris Housu stala skutečná policejní centrála. Willie a Buffalo Bill odsud řídili spolu se svými pomocníky - všechno to byli lidé z Pinkertonovy agentury - pátrání, které se zaměřilo na hledání i těch nejmenších náznaků, že se znovu objevila Jamesova banda.

Po stolech se válely hory telegramů a novin, které pravidelně docházely ze všech koutů Missouri a okolních států: a nejen největší deníky, ale i plátky z těch nejzapadlejších končin, tištěné ve velmi skromných tiskárnách, které přinášely zprávy lokálního rázu.

Agenti je četli velmi podrobně, vystříhovali zprávy, které byl v něčem důležité, a na velkou mapu na stěně zaznamenávali místa, kde došlo k přepadení banky nebo dostav níku . . . Trvalo to celé týdny, ba měsíce ... až přišel červen 1881.

- Podívej, Bille! - vykřikl triumfálně Willie, mávaje novinami.
- Asi jsme to našli!
- Plukovník vzal do ruky pomačkané noviny. Bylo to poslední vydání Missouri Intelligencer and Boon's Lick Advertiser. Přes nafouklý titul šlo o plátek, který vycházel ve Franklinu.
- "Jesseův fantom přepadl Estillskou banku," stálo v něm.
- Buffalo Bill přelétl článek a pak si ho pozorně přečetl znovu. Do banky prý přišel velmi distingovaný pán, doprovázený jiným mužem v mnohem obnošenějších šatech, a měnil stodolarovou bankovku. Přirozeně, že mu bylo vyhověno a neznámý se potom ještě chvíli pozdržel rozhovorem s ředitelem a pokladníkem.
- Druhý den přišel do banky znovu, tentokrát s dvěma muži. Požádal o tutéž službu. Vysvětloval, že potřebuje drobné, aby mohl zaplatit svým honákům. Pokladník se obrátil, aby do trezoru uložil bankovku, ale v též okamžiku ti tři muži namířili pistole. Zabili ředitele a smrtelně zranili pokladníka; několik okamžiků poté zmizeli i s úlovkem. Spolu s nimi byli venku viděni další dva muži, kteří dělali zeď a bez ustání pálili do vzduchu, aby vyvolali co možná největší zmatek, než někoho napadne je pronásledovat.
- Tohle vypadá na způsoby Jesse Jamese, I - poznamenal Buffalo Bill.
- I Smutně proslulý Jesse Woodson James, řečený Dingus, byl nejmladším synem protestantského pastora Roberta Jamese, muže zvláštního charakteru, který u vzal za manželku stejně výjimečnou ženu, Zereldu Coleovou. Reverend James se snažil dát svému staršímu synovi Alexandru Franklinovi, nebo lépe Frankovi, jak mu říkali, na tu dobu výjimečné vzdělání, ale po narození Jesse se i pastor stal obětí zlaté horečky. Rozhodl se opustit rodinu a vydal se hledat zlatý důl; v horách Colorada však našel smrt.
- Zerelda se vdala podruhé za malého zemědělce Simmase; ale druhý muž zemřel za několik měsíců a na rodinné farmě Jamesů v La Quercia v Ray County ho vystřídal další výjimečná postava. Reuben Samuel, lékař, který se rád zabýval zemědělstvím. Doktor Samuel se narodil v Kentucky. vystudoval v Gincinnati a praxi vedl v Greenville. v oblasti, kde bylo nejsilnější otrokářství. Nepřekvapuje proto, že doktor Samuel se po vypuknutí války jako majitel černých otroků postavil otevře-

6. KAPITOLA

Ve stejném okamžiku vstoupil do místnosti prokurátor Wallace. V ruce třímal výtisk Intelligenceru.

- Už jste to četli? ... - zeptal se.
- Ano, - odpověděl Pinkerton. - Právě mi plukovník Cody říkal, že bandité použili stejné metody jako Jesse James.
- Přímě to bije do očí, - souhlasil prokurátor. - Všiml si toho i autor článku, protože klade otázku, jestli Jesse James náhodou nevstal z mrtvých.
- ně na stranu Konfederace, přestože Missouri se přiklonilo k Unii. Zdá se, že oddíl severanských partyzánů napadl a zapálil farmu. Dokonce se rozšířila i pověst, jejíž pravdivost nelze ověřit, že jedna dcera byla v boji zabita a on sám s manželkou měli být oběšeni, byli prý však zachráněni sousedy.
- Bratři Jamesové. Frank a Jesse, při každé příležitosti tuto epizodu vyprávěli a dodávali, že se k jižanským povstalcům přidali proto, aby pomstili otčím a nevlastní sestru. Zdá se však, že šlo jen o melodramatický pokus ospravedlnit hrozné zločiny.
- Frank, zvláštní analfabet, který přestože neumel číst ani psát. neustále citoval bibli a Shakespeara, se jako první přidal k nepravdělnému sboru konfederální armády, která měla za úkol sabotovat severanské zázemí. Znakem této brigády byla černá pirátská vlajka (odtud jméno černá brigáda) a velel jí major Charley Quan-trill. Jeho spolubojovníky byli četní idealisté, ale zároveň opravdoví bandité, kteří pod rouškou občanské války prováděli zločiny.
- Jesse, tehdy ještě velmi mladého, Quantrill odmítl, ale přijal ho do své bandy William Anderson, řečený "Krvavý Bill". Po porážce konfederálního expedičního sboru, jemuž velel generál Sterling Price, se obě bandy spojily. Anderson byl zabit. Quantrill utekl, a tak se Jesse James ujal vedení několika desítek mužů a stáhl se do Texasu.
- Na konci občanské války složil zbraně jako ostatní. Podařilo se mu však na určitou dobu zmizet a po několika měsících se znovu objevil, tentokrát jako šéf bandy, která přepadla banku v Liberty. Do bandy patřil jeho bratr Frank, čtyři bratři Youngerové, Cole, Jim, John a Bob - jejich bratrance - a dalších asi šest mužů.

To určitě ne! Zvolal Buffalo Bill.

- Ano.. - ušklíbl se Pinkerton a mrkl na něho. - Nemůže vstát z mrtvých, kdo nebyl mrtvý.
- To jsem neměl na mysli, - odpověděl Buffalo Bill. - Fakt je, že nikdo nemůže tenhle přepad přisoudit Jamesovi.
- Ale před chvílí jsi říkal, že je to táž metoda.
- Technika ano, ale ne autor . . . Něco mi nesedí na tom, co se stalo v Estillu.
- A co?
- Banditi jednali příliš stejně jako Jesse James. Zdá se, jako by to vyčetli z článku, který pojednával o přepadení Lexingtonské banky v říjnu 1866, nebo Mankatoské banky v září 1876 . . . Skoro bych řekl, že ti banditi to sehráli nejspíš proto, že chtěli, aby podezřelým se stal James.
- Nebyli by první! - zvolal Wallace. - Jesse neudělal polovičku zločinů, které mu jsou přisuzovány, a spousta kriminálníků využila jeho popularity.
- Co si, Bille, myslíš o tom přepadu? - zeptal se Willie.

- Nic určitého. To, že se všechno zběhlo stejným způsobem, ještě vůbec neznamena, že to udělal Jesse James.
- Souhlasím s vámi, plukovníku, - přikývl Wallace. - Čím dál tím víc jsem přesvědčen o tom, že Jesse je opravdu mrtev a že je konec strachu.
- Tak to zase ne, tomu neuvěřím, dokud mi neukážete jeho mrtvolu.
- Už osm měsíců o něm nikdo neslyšel a těch několik zbylých mužů z jeho bandy, které máme pod dohledem, se vrátilo domů a stali se z nich mírumilovní sedláci. Kdyby ho Sheperd nebyl zabil, Jesse by tak dlouho nevydržel.
- Poslední výpravy mu asi dost vynesly. Já se domnívám, že Jesse je schopen dlouhou dobu vydržet s penězi, než si bude chtít opatřit další. A kromě toho potřebuje odvést naši pozornost, aby se v klidu mohl připravit na velký podnik. Když už by se chtěl objevit, tak určitě neudělá tak bezvýznamnou banku, jako je Estillská.
- Vy mě zlobíte, plukovníku, - uplivil si prokurátor. - Děláte, že chcete něco říct, a pak řeknete něco úplně jiného.
- Mýlíte se i v tomhle, Wallacei. Neřekl jsem, že Jesse James je mrtev. Řekl jsem jenom, že podle mě to není jeho práce a že to neudělala ani jeho banda. A kromě toho podle článku Intelligenceru existuje spousta důvodů, které ho vylučují ze hry.
- Které?
- Přečtete si tuhle větu: "V sejfu bylo jen pár set dolarů, protože likvidované částky banky byly před dvěma dny odeslány do Jefferson City, jak se to dělá každý čtvrtěk."
- Noa?
- Jesse by takovou chybu neudělal. Vždycky si dobře prohlédne místo, o které má zájem, a nestačí mu k tomu pár minut, než mu promění bankovku . . . Jeho styl je jít na místo mnohem dřív a neodejít odsud, dokud neví všechno, co by mu mohlo nějak prospět. Vždycky se mu podařilo dovědět se tajemství střežená mnohem pečlivěji, než je nějaký den, kdy se odesílají peníze . . . Věřte mi, že kdyby to udělal Jesse James, určitě by banku vybral ve středu, protože by tam byly ještě i peníze z likvidace.
- Skoro jsi mě přesvědčil; Bille, - přiznal se Willie Pinkerton. - Říkám skoro.
- Druhý důvod tě přesvědčí úplně. Nikdo z banditů nebyl Jesse James!
- Jak to můžeš tvrdit?
- Popisy banditů od těch několika málo svědků v ničem neodpovídají.
- To bych neřekl . . . Hovoří se v nich o asi pětaticetiletém robustním muži, přibližně sto osmdesát centimetrů vysokém, černovlasém, s tmavými vousy a modrýma očima . . . Tenhle popis přece naprosto odpovídá.
- Až na jednu maličkost, která by nikomu neušla, kdyby ten muž byl skutečně Jesse James.
- Kterou maličkost?
- Jeho pohled! Jsem jedním z mála lidí, kteří jsou naživu a kteří

viděli tomu člověku do očí. Mohu tě ujistit, že si u něho nevšimneš barvy očí, ale pohledu: je to ochromující, divoký, nelidský pohled. A jestli si v Estillu nikdo toho pohledu nevšiml, tak se vsadím o svoje kalhoty, že tam Jesse James nebyl!

7. KAPITOLA

Pinkerton, který vypadal stále rozladěněji, přemýšlel o Bílových závěrech. Po chvíli se nejistě zeptal:

- Tak pustíme i tuhle stopu?
- Už příliš dlouho se potácíme ve tmě, abychom si tohle mohli dovolit, - odpověděl plukovník Cody. - I když se domníváme, že v Estillu nic nenajdeme, bude lepší, když tam vyšleme pár agentů, aby se tam porozhlédli.
- Jestli dobře rozumím, jde o to, abyste získali podrobnější a hlubší informace o těch banditech, - řekl prokurátor.
- Ano, o to jde.
- Tak o to se postarám já. Moji lidé se s tím díky své uniformě vypořádají dřív než vaši.
- Výborně. Koho tam pošlete?
- Šerifa Liggetta.
- Můžeme se na něho spolehnout? - zeptal se starostlivě Pinkerton.

Víc než na koho jiného. Nebezpečí, že bude mučet vytáhnout pět set dolarů z vlastní kapsy, z něho udělalo nejnesmiřitelnějšího nepřítele Jesse Jamese. Nebude mít klid, dokud ho nedostane živého nebo mrtvého.

Wallace se vrátil do hotelu na Main Streetu přesně za týden.

- Měl jste pravdu, plukovníku, - řekl hned Buffalu Billovi.
- Ten případ v Estillu není dílem Jesse Jamese.
- Liggett něco objevil?
- Udělal ještě něco víc: zatkl těch patnáct banditů. Žádný z nich neměl nikdy nic společného s Jamesovou bandou.
- Rozplynula se nám i ta nejmenší naděje, - vzdychl Willic,
- a nám nezbyvá, než se zase vrátit k našim papírům a novinám a kdo víjak dlouho se v nich zase hrabat.
- Přinesl jste hlášení z poslední doby? - zeptal se Buffalo Bill prokurátora.
- Přinesl jsem všechno, co bylo v mé moci sehnat, - ujistil ho Wallace a z kožených desek vytáhl svazek dopisů a telegramů.
- Nic závažného?

- Nic. Jen obvyklé krádeže dobytka, nějaký případ dostavníku, střílení ve Warrenburgu a pár mrtvých. Nic, co by nás mohlo přivést k jersei Jamesovi.
- Dejte mi to. Uděláme to, co děláme obvykle.
- Myslíte si opravdu, že to někam povede?
- Dřív nebo později vyplave na povrch, co hledáme.
- Začínám pomalu ztrácet jistotu. Čím dál tím víc jsem přesvědčen, že Jesse byl skutečně zabit tenkrát na Short Creeku.
- A George Sheperd? Jak si vysvětlíte jeho zmizení? Nepřišel si ani pro zbytek odměny.
- Není vyloučeno, že George taky skončil pod zemí. Jesseovi přátelé mohli objevit jeho skrýš, nebo mohl zemřít na následky zranění. Nevíme, jak byla vážná.
- Ne, Jesse není mrtev! - řekl důrazně Buffalo Bill. - Instinktivně cítím, že není mrtev.
- Když se rozhlásila Liggettova příhoda, - namítl prokurátor.
- spousta lidí o tom pochybovala. Já sám . . . Ale teď, po sedmi měsících většina z těch pochybujících začíná pochybovat o svých pochybách.
- Vy o tom pochybujete, Wallacei?
- Upřímně řečeno, už ani nevím. Když se i Estill nakonec roz-

plynul jako mýdlová bublina . . . Mám dojem, že honíme fantóma. Plukovníku, už je vás hodně málo, kdo si myslíte, že se Jesse ještě ukáže.

- Co povídáte?
- Veřejnost míní a je přesvědčena, že Jesse je mrtev.
- Právě na to Jesse čeká, - namítl Buffalo Bill. - Ten Dingus, jak se mu tady říká, je mazanější než čert. Nic mě nemůže zbavit dojmu, že celou Sheperdovu "boudu" vymyslel on.
- No ano, ale už sedm měsíců pátráme jako blázni, a výsledkem našich snah není ani ta nejmenší indicie, která by potvrdzovala váš dohad.
- Jak dlouho, Wallacei, máte co dělat s Jessem a jeho bandou?
- Čtyři roky. Od té doby, co jsem byl zvolen prokurátorem v tomhle okrese.
- Willie Pinkerton a jeho otec zkoumají už Čtrnáct let všechno, co se ho týká. A já jsem proti němu začal bojovat ještě dřív, už za občanské války, když mě tajná služba pověřila, abych udělal přítrž činnosti Quantrillových povstalců, a nejednou jsem stál před revolverem Jesse Jamese. A on také stál nejednou před mým koltem. Už chápete, proč nemohu uvěřit tomu, že by se Jesse James nechal zabít nějakým Geor-gem Sheperdem?

8. KAPITOLA

Prokurátor Wallace byl zjevně na rozpacích, neustále se v křesle vrtěl a kroutil si šedé kníry, které mu trčely nahoru.

- Nevím, co si mám o tom myslet, - bručel. - Vím jenom, že redm měsíců není po desperátech ani stopy. A ta banda se neobjevila už dobrých dvacet měsíců. Skoro jako by byla rozpuštěna.
- To je pravda. Naposledy to bylo přepadení vlaku v Glendalu

7. října 1879, - přikývl Buffalo Bill. - Kořist byla třicet pět tisíc do-' larů. Dostačující sumička, aby si šest chlapů mohlo dost dlouho vesele užívat... A to je podle mě taky vysvětlení dočasné nečinnosti té bandy. Ale peníze dojdou a desperáti si budou muset nějaké opatřit! Wallace se zatahal nervózně za knír.

- Od té doby uběhlo příliš mnoho vody, - zavrtěl hlavou. - Každý den, kdy se nic nestane, jsem si jistější, že je naší smůle konec.

- Willie vám může ukázat něco, co vás trochu zbaví optimismu, - odvětil plukovník Cody.

Na jeho pokyn šel Pinkerton ke skříni a vzal odtud desky, které /de byly pečlivě střeženy s ostatními. Buffalo Bill z nich vytáhl papír popsaný poznámkami.

- Tady je celá historie Jamesovy bandy, - řekl. - Tady . . .

Mezi 7. červencem a 7. zářím 1876 Jamesova banda přepadla banky v Mankatu a Northfieldu a vlak u Rocky Cutu. Pak byli chyceni bratři Youngerové a Jesse James se musel se zbytkem bandy uklidit. Po třech letech, kdy se nic nestalo a všichni si už začali myslet, že se o banditech s rudými šátky nebude mluvit, najednou 7. října 1879, kdy to už nikdo nečekal a přestala se dělat bezpečnostní opatření, došlo u Glendalu k přepadení vlaku, který vezl zlato. Optimismus úředních míst tehdy přišel na těch třicet pět tisíc dolarů, o kterých jsme mluvili.

Plukovník rychle přehlédl list, který držel v ruce, a pokračoval:

- Už jednou se banda musela rozejít; tehdy po tom nešťastném útoku na Jamesovu farmu.
- Tehdy jsme si, u všech čertů, už mysleli, že je máme v hrsti! - zařval vztekle Pinkerton. - Dostali jsme zprávu, že se Jesse a Frank vrátili na otcimovu farmu, a obklíčili jsme ji. Jenže oba bratři zmizeli hodinu před naším příchodem!
- Přepadení vlaku u Rocky Cutu byl jejich první podnik po osmnácti měsících, kdy jsme o nich nic neslyšeli.
- Máte pravdu, - byl nucen doznat Wallace. - Ještě neprošla dost dlouhá doba, abychom mohli být klidní!
- A ještě něco, - dodal Buffalo Bill. - Prohlédněte si seznam všech útoků a všimněte si dat.

Prokurátor vzal do ruky papír a začal číst:

- Banka v Liberty, 13. února 1866, banka v Lexingtonu, 18. října 1866; banka v Richmondu, 23. května 1867 . . .

- Přeskakujte, Wallacei, - přerušil ho plukovník. - Nemůžeme se celý den věnovat četbě seznamu zločinů Jesse Jamese.

Prokurátor obrátil papír a četl:

- Útok na vlak u Adairu, 11. července 1873, útok na vlak u Gads-hillu, 31. ledna 1874...

- Nic vám ta data neříkají?

- U Joviše, máte pravdu, plukovníku! Mezi jednotlivými útoky uběhlo vždycky sedm měsíců! To je prapodivná shoda!

- Možná že je to víc než náhoda. Po šesti měsících se podle zákona uzavírá pátrání, pokud to k ničemu nevedlo. Potom mohou despe-ráti vystrčit nos z díry, aniž se vystavují přílišnému nebezpečí, a znovu překvapivě zaútočit.

Připočtete měsíc na pečlivou přípravu . . .

- Svaté nebe! - zvolal Wallace a zbledl. - Dnes je to přesně sedm měsíců!

- Ano, a já dám krk na to, že Jesse James nepřijde na schůzku pozdě . . . Jenom kdybych věděl, kde se objeví tentokrát!

9. KAPITOLA

Buffalo Bill vstal a šel k velké mapě, zabírající skoro celou stěnu. Dlouze ji prohlížel, jako by na ní hledal odpověď na otázku, která ho trápila: kde se teď skrývá Jesse James a kde se zase objeví. . .

Na mapě bylo celé Missouri a všech osm států, které s ním sousedily: na severu Iowa a ve směru hodinových ručiček Illinois, Kentucky,

Tennessee, Arkansas, Oklahoma, Kansas a Nebraska. Asi dva milióny čtverečních kilometrů, tisíce měst a vesnic, tisíce a tisíce kilometrů cest a železnice . . .

- U všech bizonů! - vybuchl. Jesse může být kdekoli a vylézt odkudkoli, dnes nebo za mnoho měsíců. A my nemůžeme dělat nic jiného než čekat, až nám bude sám v patách!

Wallace ic také přiblížil se zájmem k velké mapě plné znamének a čísel, která na ni Pinkertonovi agenti malovali uhlem, podle toho, jak dostávali zprávy o všech případech.

- K čemu to je? - nemohl si odpustit otázku.

- Každý případ má svůj symbol, - vysvětlil mu Pinkerton,

- a čísla znamenají datum a kořist.

- To jsem si myslel, ale nechápu, jaký může mít užitek tahle práce.

- Kdyby se znaménka vyskytovala v jednom místě, nebo utvořila růžici kolem jednoho bodu, nebo šla za sebou jako linka, budeme vědět, kde začít hledat. Mnoho měsíců se ale nic takového nestalo!

- Vaši lidé hlídají známé skrýše banditů?

- Samozřejmě. Mám celou síť informátorů, kteří neustále sledují jejich domy, jejich příbuzné a přátele. Kdyby si všimli něčeho neobvyklého, budeme o tom vědět za pár hodin.

- To tedy klobouk dolů! - zvolal prokurátor obdivně. - Děláte výbornou práci. Ale bude to k něčemu?

- Vůbec k ničemu, u statisíce bizonů! - zařval Buffalo Bill.

- Jesse má výhodu prvního tahu a my ho nemůžeme nijak předejít!

Buffalo Bill, jinž zmítal bezmocný vztek, se vrátil k psacímu stolu a začal listovat ve fasciklu, který přinesl Wallace.

Nebylo na těch zprávách skutečně nic zajímavého. Něco ho ale zarazilo:

- Tohle je moc divné!

- Našels něco, Bílíc?

- Možná. Příklad Concordova dostavníku mezi Malvernem a Hot Springsem v Arkansasu.

- Tohle hlášení jsem dostal od svého kolegy z Hot Springsu. - řekl Wallace, - ale nebylo na tom nic divného. Pět maskovaných ban-

ditů obklíčilo dostavník, vytáhli z něho cestující a okradli je o všechno. Podobné případy jsou v Americe na denním pořádku.

- Z hlášení vyplývá, že cestujících bylo osm, a vypočítává se tady,

i o co každý z nich přišel. Přečtete si to!

„Bývalý guvernér Burbank" - stálo na papíře - "musel odevzdat osm set čtyřicet dolarů na hotovosti, diamantovou Jehličku a zlaté hodinky. Pan Taylor, rezident z Lovvelli, šest set dolarů. Pan Brisk z Little Rocku, sto šedesát. Klenotník Charles Moore, šedesát dolarů. Pan Crump, obchodník doutníky, čtyřicet pět dolarů a hodinky. Pan Peoples ze Springsu, dvacet dolarů. Johnny Dietrich, obchodník botami a holíčkami, pět dolarů a hodinky. Banditi otevřeli i poštovní pytle a roztrhali zásilky, ale peníze v nich nenašli. Kromě toho si vzali jednoho koně ze čtyřspřeží, protože jeden jejich kůň zchoml."

- To tedy neměli nějak vynikající kořist, - konstatoval Pin-kerton.

- Cestujících bylo osm, - upozornil Buffalo Bill, - ale okradených je jen sedm. Nezdá se, že by osmý, Stand Watie, o něco přišel. A v seznamu je i pět dolarů Johnnyho Dietricha!

- Je skutečně prapodivné, že ten Watie se vydal na cestu bez jediného dolaru, - řekl Willie.

- Možná že ho také opomněli uvést, - poznamenal Waliace.

- Možná, ale já bych to chtěl mít potvrzeno, - usklíbl se plukovník. - Můžete zatelegrafovat prokurátorovi v Hot

Springsu?

- Do večera to budeme mít potvrzeno.
- Výborně! A zeptejte se ještě, jestli to náhodou není tentýž Stand Watie, který za občanské války velel Indiánům Cherokee, kteří bojovali za Konfederaci. . .

10. KAPITOLA

Odpověď hotspringského prokurátora přišla až na druhý den, nikoli tedy večer, jak předpověděl Wallace.

- Osmým cestujícím byl skutečně plukovník Stand Watie! - hlásil Wallace hned ve dveřích.
- Jak to, že ho neokradli?
- To je podivná historka. Zdá se, že ho banditi poznali a že mu vrátili peníze i hodinky.
- To je divné . . . Dostal jste i nějaké podrobnosti?
- Jeden z cestujících, Peoples, podal svědectví, že vůdce bandy řekl Watiemu: "My také jsme konfederální vojáci. Jižany neokradáme a tím miň naše bývalé důstojníky."
- To byli oni! - zvolal triumfálně Pinkerton.
- Ano, takové vytahování je pro Jesse Jamese typické, - přikývl Buffalo Bill. - Ten šibeníčník si hrozně zakládá na pověsti jižanského Robina Hooda!
- Bojím se, že děláte ukvapené závěry, - namítl Wallace.
- Concordův dostavník přepadl Jesse! - prohlásil prudce Bill.
- Tak tedy připouštím: ale pak zbývá ještě vysvětlit, proč se lidé, kteří jsou zvyklí vykrádat vlaky a banky, vystavují nebezpečí kvůli mizerným dvěma tisícům dolarů.
- Možná že doufali, že v poštovních pytlích najdou mnohem víc, - řekl Pinkerton.
- Ne, - namítl plukovník. - Dostavník vozí větší hodnoty velmi zřídka, a kromě toho doprovází ho příslušná eskorta.
- Tím spíš si musím klást otázku, proč se Jesse James zaobíral obyčejným dostavníkem, - vyskočil Wallace.
- Kdo vám říká, že mu šlo o peníze?
- Mohl byste nám to vysvětlit, plukovníku Cody?
- Wallacei, vy znáte Arkansas?
- Nikdy jsem tam nebyl.

Já ho znám jako své boty.

Buffalo Bill přistoupil k velké mapě, aby mohl lépe vysvětlit, co řekl:

- Cesta mezi Malvernem a Hot Springsem vede zčásti po staré indiánské stezce, která jde z Texasu na sever a přetíná celý Arkansas a Missouri a končí v Des Moines v Iowě. Vede tady mezi strmými skalami. Jiná cesta neexistuje, snad jen po stezkách indiánskými rezervacemi v Oklahomě, ale to nebývá vždy zdraví prospěšné . . .
- Dobře, plukovníku, ale já nechápu, kam míříte.
- Mějte ještě chvíli strpení. Podívejte se na mapu: místo, kudy dostavník ten den projížděl, je na vyprahlé a kamenité náhorní plošině, úplně opuštěné, vystavené slunci a skoro bez vody. Ten, kdo tady projíždí, snaží se, aby byl odsud co nejdřív pryč. A teď si představte, že se někomu, kdo má naspěch a důvodně se zdržuje hodně daleko od velkých center, najednou zchromí kůň. Daleko široko není ani raně . . .
- Chcete říct, že ti banditi napadli dostavník jen proto, aby si opatřili koně?
- Ano, to byl hlavní důvod.
- Předpokládáme, že máte pravdu: to ale neznamená žádný pokrok. Stejně nevíme, kde dnes Jesse James a jeho muži jsou a kde se objeví zítra.
- Ne, to nevíme. Ale víme, že musíme být připraveni na hon. U statisíce bizonů, něco mi říká, že tohle bude poslední léč!
- Taky si to přeju. Mohu něco udělat?
- Velmi mnoho. Spojte mě s guvernérem Crittendenem a nařídte, aby byl ohlášeno poplach pro všechny banky ve státě. Uvědomte také železniční společnosti, aby všechny vlaky měly ozbrojený doprovod. Kdyby některý z vlaků vezl zlato a podobně, nařídte, abych se o tom dověděl před jeho odjezdem.
- Postarám se o to ještě dnes.
- Doufám, že je ještě čas.
- Nic jiného?

Buffalo Bill vytáhl bleskurychle svůj nádherný kolt.

- Nic jiného. O zbytek se postará on!

11. KAPITOLA

Týž den, snad dokonce v též okamžiku vstoupil do Davis and Sexton Bank v Rivertonu, bohatém městečku v Iowě, distingovaný pán. Doprovázel ho muž s modrými živými očima, který zcela vypadal jako jeho služebník.

- Pánové si přejí? - oslovil je zdvořile ředitel rivertonské banky Marcus Bird.
- Jsem Tucker Basham, farmář z Jackson County, - představil se neznámý, - a toto je můj kovboj.
- Jsem rád, že vás poznávám, pane Bashame. Čím vám můžeme být užiteční?
- Rád bych prodal akcii, - odpověděl farmář a ukázal dokument.

Ředitel banky si prohlédl pětisetdolarovou akcii, vydanou First National Bank v Corydonu. Byla naprosto v pořádku a

Bird se ji už chystal předat pokladníkovi, když si vzpomněl, že First National Bank byla loni vykradena. Pojal podezření.

- Je mi líto, pane Bashame, - řekl, - nekupujeme akcie.
- Je tohle snad banka, ne? Máte za úkol kupovat a prodávat akcie, ne?

Ředitel pouze neústupně zavrtěl hlavou.

- Tak poslouchejte, - začal nespokojeně zákazník, - máme da leko domů a potřebuju hotovost. Naskytl se mi obchod, který nechci ztratit. Prodám vám tu akcii za pět set dolarů a nechci ani halíř úroků. Všechno zůstane vám.

Bird chvíli přemýšlel: návrh ho lákal. Vydělal by čistých čtyřicet dolarů. Ale zároveň by riskoval ztrátu pěti stovek, kdyby se ukázalo, že akcie je jednou z ukradených v Corydonu. Prohlédl si lépe oba neznámé. Basham vypadal víc než důvěryhodně. Zato ten druhý muž s modrýma očima, který neustále těkal pohledem z místa na místo a všímal si každé podrobnosti. . . Ne že by nevypadal jako řádný člověk, ale jeho

oči prozrazovaly, že patří mezi lidi, kteří jdou přímo k svému cíli a jsou všeho schopni.

- Je mi líto, - řekl znovu ředitel, - ale podobné obchody děláme jen s lidmi, které známe. Mohl by se někdo z Rivertonu za vás zaručit?
- Nemáte-li důvěru, informujte se v Kansas City. Tam mě znají všichni. Jsem řádný člověk!
- O tom nepochybuji, pane Bashame. Ale Kansas City je daleko. Proč se neobráťte na banku v Corydonu? Je odsud necelých třicet kilometrů.
- Asi bude lépe, když to udělám, - pokývl zákazník. - Mohl byste mi tedy aspoň proměnit stodolarovku?
- Milerád, pane Bashame. Račte k pokladně.

Oba muži přešli několik metrů podél pultu, který zahrazoval půl sálu, a postavili se před železnou klec pokladníka Josepha Leeho Hey-wooda. Farmář mu podal bankovku.

- Pane, ta stodolarovka je falešná!
- Falešná?
- Má pouze hodnotu papíru, na kterém je natištěna.
- Do . . . Někdo mě asi podvedl!

Basham si vzal bankovku a odešel s mnoha omluvami, provázen svým společníkem.

Když se za nimi zavřely dveře, ředitel jako by ztratil nad sebou vládu. Až do té chvíle se držel. Vzrušeně k sobě zavolal pokladníka a pomocného účetního:

- Heywoode, Wilcox! Vzali si nás na muskuT bushwakerové. I Bushwakerové? . . . Proč myslíte?
- Akcie i falešná bankovka byly určitě jen záminkou. Záminkou k tomu, aby si to mohli prohlédnout uvnitř.
- U buvolího rohu, jestli je to pravda, brzy je uvidíme znovu!

I bushwakerové - doslova lesní piráti. Tak se za občanské války říkalo stoupencům Konfederace, kteří bojovali v Černé brigádě smutně proslulého majora Quantrilla. Přezdívkou se po válce užívalo k označení bývalých povstalců, z nichž se stali desperáti, kteří své přepady prováděli stejnou technikou, jaké se naučili za války.

- Ale najdou nás připraveny! Vy hlídejte, já jdu upozornit šerifa.

Pana Birda velmi rozladilo, jak James Greenup, rivertonský šerif, přijal jeho vyprávění o příhodě v bance.

- Uklidni se, Marcusi. Kdybys měl v každém, kdo přijde do banky proměnit peníze, vidět lupiče . . .
- Tentokrát je to něco jiného! Jeden z nich se rozhlížel a měl přitom takové oči. . .
- Jsi přecitlivělý, starouši. Vrať se do banky a už na to nemysli.
- Odmítáš nám pomoci?
- Strachy zapomínáš přemýšlet! Proti komu bych ti měl pomáhat?
- Proti těm dvěma a jejich bandě! Jsem si jist, že to je Jesse James a jeho banda!
- Jesse James je mrtvý a pod drnem, - zakroutil hlavou Greenup. - A bez něho je jeho banda k ničemu. Tak běž, vrať se do banky a buď klidný. A možná že by ses měl zastavit v saloonu na skleničku whisky. Pomůže ti, abys pustil z hlavy podobné myšlenky!

12. KAPITOLA

Pan Basham a jeho společník se v Davis and Sexton Bank objevili za dva dny znovu. Ředitel Marcus Bird právě hovořil o nějaké finanční záležitosti s jistým Ulmanem, dobytkařem odkudsi z okolí; když uviděl ty dva, zbledl a skoro na židli poskočil. Ruka mu sjela do zásuvky stolu, kde měl schovaný malý revolver derringer}

I derringer - pistole ráže 22, jejíž rozměry byly tak malé, že se snadno schovala do rukávu. Měla čtyři spřažené hlavně a mohla střílet naráz ze všech čtyř díky nově vynalezenému systému kohoutku, který měl tvar prstence.

- Dobrý den, pane Birde, - pozdravil ho Basham se srdečným úsměvem. - Jen dokončete svůj rozhovor, vidím, že máte práci . . . My nespěcháme, počkáme.

Ředitel se posadil a na neobvyklé hosty hleděl jako na dva čerty. Ti se ale tvářili naprosto klidně. Posadili se do rohu a začali spolu polohlasně rozmlouvat.

- Tak, pane Birde, - začal Uhnán, - říkali jsme, že s půjčkou tisíc dolarů bych mohl. . .
- Promiňte, na okamžik, - přerušil ho ředitel.

Vzal list papíru a rychle na něj napsal roztřeseným písmem několik slov: „Jsou tady. Přijď hned a přiveď s sebou všechny muže, které máš k dispozici.“ Složil papír na čtyřikrát a připsal adresáta: „Šerif Greenup“. Zavolal Klievera, bankovního poslíčka, a přikázal mu:

- Okamžitě to odnes!

Poslíček se podíval na adresu a odpověděl kývnutím, že rozumí. Sel k zadním dveřím. Dokud nebyl venku, díval se ředitel s napjatou pozorností na ty dva v rohu. Srdce mu silně tlouklo. Báł se, že vytáhnou pistoli a zabijí Klievera. Dveře se zavřely. Ti dva muži se ani nepohnuli a povídali si dál.

- Díky bohu, mylil jsem se, - vzdychl ředitel.

- Co jste povídal? - zeptal se překvapeně Ulman.

- Nic, toho si nevšímejte. Vratně se k té půjčce . . .

Bird a dobytíťar ještě několik minut diskutovali o své záležitosti. Ředitel se co chvíli díval do rohu a byl čím dál klidnější. Proboha, copak by si banditi sedli takhle do rohu a čekali, až na ně přijde řada? A kromě toho šerif se svými lidmi tu musí být každou chvíli. Birdovi se tak ulevilo, že povolil Ulmanovi půjčku, i když záruky nebyly nejlepší. Podepsal několik papírů a podal je pomocnému účetnímu, aby je zapsal a pak je předal pokladníkovi.

Heywood šel k sejfu a otevřel ho. Cítil, jako by se mu do šíje zabodávaly modré oči toho podivného zákazníka. Pootočil se a uviděl, že se mylil. Na tom, jak se ten muž rozhlížel, nebylo nic, co by mohlo vzbudit podezření. Jsem příliš nervózní, pomyslí si. Odpočítal deset stodolarových bankovek a prudce přibouchl dveře sejfu ... Byl skutečně ner-

vózní, protože poprvé od té doby, co pracoval v bance, zapomněl nastavit kombinaci čísel, která zaručovala bezpečné uzavření.

- Tak tady máte, pane Ulmane, - podal peníze zákazníkovi.

- Podepište mi laskavě stvrzenku.

Za chvíli doprovodil Bird dobytíťara až ke dveřím a srdečně mu stiskl ruku. Když byl Ulman venku, obrátil se k Bashamovi a jeho průvodci. Teprve teď se ti dva zvedli.

- Byl jste v Corydonu, pane Bashame? - zeptal se ředitel s nucenou srdečností: ze srdce si přál napravit křivdu, kterou spáchal na tak dobře vychovaném pánovi tím, že ho považoval za banditu.

- Ano, - odpověděl vyhybavě Basham.

- Mohu pro vás něco udělat?

- Směnit mi bankovku.

- Račte k pokladně, pan Heywood vás rád obslouží.

Basham podal pokladníkovi dvěma prsty stodolarovou bankovku.

- Dejte mi jednodolarové mince, prosím...

- Ale pane Bashame, tahle bankovka je také falešná!

- Tahle falešná není!

Pokladník zbledl. Uviděl před obličejem kolt.

13. KAPITOLA

Muž s modrýma očima také vytáhl pistoli a namířil ji na ředitele a pomocného účetního. Pohybem jím naznačil, že mají dát ruce nad hlavu.

- Venku je dalších čtyřicet mužů, - pohrozil jim. - Proto bude lepší, když budete držet hubu!

- Zatracení banditi! - zaskřípěl vztekly zuby Bird. - Tentokrát se z toho tak hladce nedostanete!

- Jestli myslíš na toho poslíčka, kterýho jsi poslal k šerifovi, tak můžeš být klidnej, že se daleko nedostal, -- ušklíbl se desperát. Zapískal a zadní dveře se otevřely. Objevil se v nich třetí bandita s pistolí v ruce. Při řeči mu byly vidět dvě řady zkažených zubů.

- Potřebuješ pomoc, Jessei?

- Na tyhle třasořítky stačíme sami. Přiveď sem ty dva!

Za chvíli strčil bandita Klievera a Ulmana dovnitř. Měli na rukou i nohou pouta a v ústech roubík.

- Hej, Woode! - kývl Jesse James, muž s modrýma očima, na třetího zločince. - Velevážený pan Ulman má v kapse tisícovku "špenátů" .. -1

- Měl, - opravil ho Wood a ukázal na plátěný pytel, který držel v ruce. - Byl tak ženerózní a daroval nám je.

- Seber i zbytek, a rychle!

Wood vstoupil do klece k pokladníkovi, jehož měl Basham neustále na mušce, a pistolí, kterou mu strkal až pod nos, ho nutil, aby měl ruce nad hlavou. Naházal do pytle obsah zásuvek.

V tu chvíli se rozletěly hlavní dveře. Vstoupil černošský pastor s očima rozšířenýma strachem. Za ním šel čtvrtý bandita, který mu vrazil mezi žebra svůj kolt.

- Co se děje, Jeffe? - řekl tvrdě šéf bandy. - Říkal jsem ti, abys byl venku!

- Ctihodný otec si přišel uložit úspory . . .

- Tak dobře! Dejte je tady do pytle, ctihodný otče!

Černoch, postrkovaný pistolí, šel k Woodovi a hodil do pytle vše, co měl po kapsách.

- Ještě hodinky, důstojnosti!

Nešťastný pastor honem poslechl. Bandita ho potom praštil do hlavy pistolí. Padl na dva muže na zemi, protože omdlel. Krvácelo mu ucho.

1 špenát" - jednodolarová bankovka, již se tak říkalo v žargonu podsvětí pro její barvu.

- Tak honem, hod'me sebou! - přikázal Jesse James.
- Ty, šéfe, - procedil Wood, - v šuplatech byly jen drobný. Zbytek musí bejt v sejfu.
- Já vím... Neslyšel jste, Heywoode! Tak otvírejte!
- Ne! - odpověděl neuvěřitelně odvážně pokladník.
- Tak votvírej, nebo budeš litovat!
- Ne, nemůžu ho otevřít!
- Máš tvrdou hlavu, co?... Já se postarám, aby ti změkla! - S divokým leskem v očích Jesse James praštil pokladníka pažbou do hlavy. Heywood upadl, ale nepoddal se.
- Zabijte si mě, ale neotevřu!
- Já už ti pomůžu otevřít hubu!

Bandita vytáhl velkou ostrou dýku a výhruzně jí mával několik centimetrů od pokladníkova krku.

- Mluv! Jaký je heslo?
- Najděte^i ho sami!

Jesse, který byl vzteky bez sebe, ho lehce škrábl dýkou po kůži. Ze škrábance se vyhnula krev.

- Hele, rozhod jsem se, že tě podřežu jako kůzle! Jaký je heslo? Mluv!
- Třeba si mě zabte, ale nic vám neřeknu!
- Tumáš! Ja tě odnaučím dělat hrdinu!.. . Tumáš!

Bandita zuřil jako ďábel a zasypával ubožáka kopanci, které ho odhodily až k sejfu.

- Naposled ti říkám, otevři!
- Neotevřu, bestie!

Jako poslední možnost ho zastrašit použil Jesse pistole. Přiložil ji pokladníkovi k uchu.

- Otevři, nebo ti z uší udělám třásně k záclonám!

.- Ne!

Výstřel Zahřměl Heywoodovi u hlavy. Kulka mu prolétla boltcem a prorazila pancéřové dveře sejfu, kde rozbila krabičku s nějakými klenoty.

- Otevři f- zasípěl znovu Jesse James.

14. KAPITOLA

Desperáti si nevšimli, že sejf je otevřený a že stačí otočit klikou, aby se otevřely dveře, a oni se mohli zmocnit více než statisíce dolarů v hotovosti a ve špercích . . .

- Otevři, čubčí synu!

Bandita si všiml, že Heywood mu nemůže odpovědět, protože strachem a ztrátou krve omdlel. Pružně se obrátil na ředitele a druhého úředníka:

- Otevřte to vy!
- Ne, zatracený band

Jesse a Basham ho nenechali dokončit. Vrhli se na něho a na Wil-coxe a zasypali je ranami pěstí a kopanci.

- Otevřete, nebo, sakra . . .

Bird, který po každé ráně o krok ustoupil, stál vedle stolu. Natáhl ruku a uchopil svůj derringer. Jesse si toho ale včas všiml a zuřivě mu zkroutil ruku:

- Tahle hračka ti k ničemu nebude!

Ředitel zařval bolestí a pustil zbraň. Jesse ho nadzdvihl a mrštil jím do pokladníkovy klece.

- Kde máte ostatní peníze, psí synu?

Bird ukázal opuchlými očima na zásuvku. Jesse ji otevřel. Uvnitř byly svazky bankovek.

- Dej je do pytle, Woode!

Bird, který dostal zoufalou odvalu, využil tohoto okamžiku a pokusil se utéct zadními dveřmi. Jesse ho chytil za sako a mrštil jím prudce %na zem.

- Jaké má heslo sejf?
- Nevím, čestné slovo, že nevím. Zná ho jen pokladník!
- U všech čertů! Já tě ...

Bird se těžce pokusil vstát. Jesse James, který se přestal ovládat, ho chytil za límec a přinutil ho pokleknout.

- Jak to, že stojíš? Říkal jsem, abys klečel, čubčí synu! Máte tady ještě nějaký prachy? Kde jsou? Mluv, nebo tě odkrouhnem.

- V mém psacím stole ... - odpověděl ředitel, - v zásuvce je tisíc dolarů . . .

- Slyšels, Tuckere? - obrátil se vůdce bandy na uhlazeného Bashama. - Najdi je v tom psacím stole!

Nepravý farmář začal převracet naruby zásuvky, rozhazuje všechno kolem . . . Najednou Wilcox vyběhl ze zadních dveří. Proběhl jimi dřív, než mu v tom stačili banditi zabránit, a co nejrychleji se rozběhl uličkou za bankou.

Do vchodu se postavil Jesse James a namířil. Wilcox, zasažený do zad, upadl. Bandita do jeho nehybného těla vyprázdnil celý bubínek pistole.

- U všech ďasů, dostali nás! - řekl Jesse svým kumpánům, kteří se vrátili do banky. - Pryč odtud, jestli se nechceme nechat zabít!

Všichni čtyři desperáti honem zmizeli a naskákali na koně, které přivázali venku. Na prašné ulici je čekal Frank James a

dalších šest kumpánů.

Výstřely sice vyplašily lidi na sousedních ulicích, ale obyvatelé Ri-vertonu si neuvědomovali, co se děje v bance.

- Musíme těm špinavejm jayhawkerům^ vzít chur, aby nás pro následovali ! - přikázal Jesse.

Všech deset banditů se rozjelo po rivertonské ulici, řvali jak rudoši a naslepo stříleli do dveří a oken... Zmatek přilákal šerifa Greenupa do dveří kanceláře. Krupobití kulek mu zabubnovalo u hlavy. Skočil dovnitř a chopil se karabiny.

Když stál opět venku, bandité už byli daleko. Zalícil a vystřelil nazdařbůh. Kulka zahvívá kole uší Jesseova koně, ten se polekal a postavil se na zadní.

Bandita se zvrátil nazad a spadl ze sedla, jedna noha mu však zůsta-

1 jayhawkerové - lupiči. Jižané tak přezdívali missourským obyvatelům, kteří sympatizovali s Unií. Stoupenci Konfederace vytýkali Seveřanům, že jim chtějí ukrást bohatství.

la vězet ve třmeni. Kůň se dal znovu do běhu a vláčel za sebou jezdce, jemuž poskakovala hlava po nerovné cestě.

Stále blíž a blíž se zdvíhaly kotoučky prachu, který rozvířily kulky z šerifovy karabiny.

- Franku, pomoc! - zařval bandita.

Bratr se vrátil, stříleje z obou pistolí do beden, za nimiž se skrýval Greenup. Podal Jesseovi ruku, obloukem hp vyhodil za sebe do sedla a vyrazil jako šípka.

Šerif vztekle vypálil poslední rány a vrátil se do kanceláře, aby zorganizoval pronásledování. Možnost dostihnout bandity se prakticky rovnala nule: měli příliš velký náskok!

Zatímco si připínal pistole, začal ťukat telegraf. Z Des Moines, hlavního města Iowy, se vyhlášoval poplach všem policejním stanicím a sdělovalo se jim, že se znovu objevila banda Jesse Jamese.

- Příliš pozdě, u sta hromů! - zaklel šerif Greenup.

15. KAPITOLA

Zpráva o vyloupení Davis and Sexton Bank přišla do Kansas City teprve za dva dny. Mělo to jednoduchý důvod: v Rivertonu se všichni zabývali pouze honičkou na lupiče a všechno ostatní nechali stranou. Naprosto zbytečná námaha, protože po bandě se jako už tolikrát země slehla. Abychom byli naprosto přesní, lidi Jesse Jamese se rozdělili, když byli dost daleko od města, a brzy se ukázalo zcela nemožné sledovat jejich různé stopy.

Buffalo Bill, Pinkerton a prokurátor Wallace se znovu sešli ve velkém sále Harris Housu, aby probrali události.

- U všech svatých! - nepřestával bědovat prokurátor. - Cítím se odpovědný za smrt těch dvou úředníků.

Kdybych jenom ...

- Udělal jste, co bylo ve vašich silách, Wallacei, - ujišťoval ho plukovník.

- Vyhlásil jsem poplach v celém Missouri, ale Riverton je v Iowě, mimo moji pravomoc. Než se v Des Moines přesvědčili o vážnosti situace, bylo pozdě!

- Tak vidíte! Nemáte si co vyčítat!

- Kdo mohl předpokládat, že Jesse James uhodí tak daleko? Con-cord v Arkansasu je od Rivertonu sedm set padesát kilometrů!

- Tenhle fakt má v sobě jeden zajímavý moment, - přerušil ho Pinkerton. - Jesse James pochopil, že zákon proti němu postavil všechny síly a že nemůže doufat v dlouhé působení své bandy!

- A co by to znamenalo? - zeptal se Wallace.

- Zvětšil okruh své působnosti a změnil taktiku. Dělá teď rychlé nájezdy na velké vzdálenosti a v nejnepředvidanějších místech, aby si zajistil co největší kořist, než bude muset živnost pověsit na hřebík.

- Je-li tomu tak, jak říkáte, pak nemáme zrovna snadný úkol. Příště může zaútočit v kterémkoli místě Ameriky a my nebudeme mít prakticky možnost být tam včas.

- Museli bychom mít zatracené štěstí, - přikývl Buffalo Bill. -- Ne, nebudeme moci zabránit tomu, aby banda ještě několik lidí nezabila.

- To znamená ...

- Nedělejte unáhlené závěry, Wallacei. Něco jsme se mezitím naučili.

- A co?

- Víme například, jaké je složení bandy. Po zatčení bratrů Youn-gerových a bratrů Whiteových, a po smrti Billa Stilese, opustili Jesse Jamese skoro všichni jeho kumpáni. Aby mohl dát bandu dohromady, musel si vzít k sobě i ty nejhorší bestie, jichž někdy už použil, ale kterým nemůže věřit ani on sám. To nám dává jistou dobrou perspektivu.

- Jsem překvapen, co vy dva všechno nevíte! - zvolal Wallace.

- Archiv, který celých patnáct let neustále doplňujeme, se nám

konečně vyplatil, - vysvětlil Willie Pinkerton. - Ten muž se zkaženými zuby je bezpochyby Wood Hite, Jesseův bratranec. Víme o něm, protože se zúčastnil bankovní loupeže v Gallatinu před třinácti lety. Od té doby v bandě nebyl. . Objevem Wooda nás přivedlo na myšlenku, že bandita, kterému říkali Jeff, je Clarence Hite, jeho bratr. Jeff je jeho přezdívkou. Z bandy, která přepadla banku v Gallatinu, se znovu objevil i Dick Liddel, který patřil kdysi ke Quantrillově Černé brigádě, kde se s ním Jesse seznámil.

- V Rivertonu se taky ukázal ještě další šibeničník, - dodal Buffalo Bill. - Je to jistý Ed Miller, bratr toho Clela Mfllera, zabitého v Northfieldu. Je stíhán pro vyloupení banky v Corydonu a pro přepadení vlaku u Gladshillu.

- Pak tam byl ještě Tony Komanč, - přidal se Pinkerton. - Je to krvežíznivý rudoch, kterého do bandy vzali před několika lety. Osmým byl Bill Ryan, Ir, s kterým se Jesse nikdy nesnášel: je příznačné, že ho tentokrát musel vzít s

sebou. V archívu jsme ale nenašli žádnou zprávu o banditovi, kterému říkali Tucker Basham. Určitě je to falešné jméno.
- Mýlíte se, o tom vám mohu říct něco zase já! - odvedl Wallace. - Přestože tomu ani nechci věřit, jde skutečně o Tuckera Bashama, počestného farmáře z Jackson County. Popis odpovídá.

- No tohle!
- Tuckera v okolí znají jako mírumilovného člověka a dobrého farmáře. Nikdy neměl žádné potíže se zákonem. Před několika měsíci zmizel z farmy a nikdo neví kam; aspoň se to tvrdí.
- Asi je to jeden z těch lidí, kteří strkají hlavu do oprádky a myslí si, že přijdou rychle k penězům. Myslím, že ten nám moc starostí nenadělá.
- Z deseti lupičů v Rivertonu, - řekl na závěr Pinkerton, - jsme identifikovali devět! To je už dobrý výsledek, Wallacei!
- Dobrý? - namítá prokurátor s nespokojeným úšklebkem. -- Za dobrý výsledek bych považoval, kdyby se nám podařilo dostat je na ga-leje. A za současného stavu věcí se nám to asi sotva podaří. Ztratili jsme zase jejich stopy!
- Nebudte větší pesimista, než je nutno, - chlácholil ho Buffalo

Bill. - Jsem si jist, že jim brzy budeme v patách! A pokud jde o mne, je čas, abych se dal do práce.
Plukovník se na prokurátora při těch slovech usmál. Hrál si s dopisem psaným na papíře s hlavičkou Chicago-Rock Island and Pacific Railroad.

16. KAPITOLA

Ve čtvrtém vagónu vlaku do Davenportu, vyhrazeném pro kuřáky, se cestující živě bavili. Noviny, které si zakoupili v Kansas City, aby zahnali nudu z dlouhé cesty, uveřejňovaly zprávy o třech významných událostech: o atentátu na prezidenta Garfielda, o vraždě ruského cara a o instalaci elektrického osvětlení první ulice v New Yorku. Byl 15. červenec 1881.

- Kdoví, kam nás ten pokrok přivede? - prohlásil Mike Penn, jeden z cestujících. - Já si myslím, že za pár let budou petrolejky ve vagónech nahrazeny elektrickým světlem
- To není možný. Nic nás nezachrání od těch zatracených kouřících fabrik, - odsekl pokašlávaje jiný.
- Nemožné? A proč? ... Kdo by si byl před pár lety v New Yorku pomyslel, že uvidí městské ulice osvětlené elektrinou?
- To je něco jiného. Vlak za sebou nemůže táhnout drát!
- Kdoví, jak to bude? Když se jim podařilo vyřešit mnohem obtížnější problémy, přijdou i na tohle.
- Jen si myslete! Do té doby budeme všichni pod drnem.
- Máte recht.
- Váženej pane, žijeme ve skutečně hrozný době. Jen si vzpo-

mňte na cara Mikuláše: koho by napadlo, že najednou bude pryč? Nebo Garfield? Copak to není zázrak, že ještě žije?

- To jsou slavné osobnosti, a čím výš kdo stojí, tím víc má nepřátel.
- Nemluvejte hlouposti! Kdo mohl být nepřítelem těch dvou pokladníků, které zabili v Rivertonu? A oba byli provrtáni kulkami.

- Nemůžete přestat s těmahle hovorama, - vložil se do řeči zedník Frank McMillan. - Najděte si něco zábavnějšího na přetřes!

Vlak v tu chvíli zpomalil a prudký náraz přinutil cestující ke kletbám.

- Co se děje?

Mike Penn se vyklonil z okénka a viděl v dálce světla, která slabě prorážela tmou.

- Vjíždíme do stanice, - řekl ostatním.
- Už jsme v Cameronu?
- Ne, v Lathropu. Do Cameronu je ještě dobrá hodina jízdy.
- Do Davenportu se asi nikdy nedostaneme.
- Budeme tam ráno asi v osm. Z Kansas City to trvá čtrnáct hodin.
- Kdyby se alespoň dalo spát v tomhle rezatým křápu!

- Proč jste si nekoupil lůžko?
- Říkám vám, že lip se cestuje ve wagonech!l

Vlak se skládal z pěti vagónů: dva byly normální osobní vozy, jeden lůžkový, jeden pro kuřáky a za nimi už jen poštovní vůz. Všechny vagóny byly přeplněné, protože v úseku Chicago-Pacific Railroad-byly přípoje do Rock Islandu, Hannibalu a St. Josephu. Vlak vyjel z Kansas City přesně v šest, a jak říkal pan Penn, do Davenportu měl přijet teprve druhý den ráno přesně v osm. Pokud se nestane něco nepředvídaného, přirozeně...

1 wagony - charakteristické kryté vozy pionýrů. Říkalo se jim také prairie schooners- prérijní škunery.

2 Chicago-Pacific Railroad - důležitá železniční trať, která spojovala Chicago s pobřežím Pacifiku a vedla přes Iowu.

V Lathropu nastoupily dvě obstarožní slečny, které v ostatních vagónech nenašly místo.

-- Nečetly jste ceduli? - zeptal se jich otevřeně agresivním tónem pan Penn. - To je vůz pro kuřáky.

- Ano, četly jsme.

- Kouříte?
- Ne, co si myslíte!
- Tyhle kupé jsou rezervovaný pro kuřáky.
- To jsme pochopily. Jen klid, my se přizpůsobíme.
- A my zas nepřestáném kouřit, aby se vám líp cestovalo.
- Jen se o nás nestarejte, - odpověděla mladší z nich a usmála se. - Jsme učitelky.
- Aha.
- Jsme učitelky a jsme zvyklé na nezdvořáky.

Mike Penn zřítovněl, ale mlčel. Poposedl na polstrovaném sedadle do rohu, aby udělal ženám místo.

17. KAPITOLA

Obě veřelkyně vyvolaly ve voze atmosféru zjevné nespokojenosti. Nikdo teď nemluvil a všichni čekali, až se někdo rozhodne vytáhnout doutník. První se neubrnil zedník McMillan, ale šel si sednout do nejvzdálenějšího rohu k zadnímu okénku. Objevily se hned obláčky modravého dýmu, které se točily kolem chabého svěda petrolejové lampy. Za chvíli se Mike Penn neubrnil:

- Dovolíte? - zeřal se vychovaně uřitel, ale nedostal odpověď.

Vzal z pouzdra tlustý doutník a nůžky, kterými pečlivě zastřihl špičku. Konečně blaženě vypustil první oblak dýmu... Obě cestující provokativně schovaly nos do kapesníku a vyměnily si pohledy plné uražené jeřitnosti. Ta mladší najednou vstala a otevřela okénko.

- Alice, zavři! Zavři, proboha!

Do vagónu vnikl hustý černý kouř z lokomotivy, plný sazí a uhelného prachu. Alice, mladší uřitelka, honem okénko přibouchla. Rozpařitě pohlédla na Mikea Penna. Kuřák s povzdechem hodil doutník na podlahu a podpadcem ho rozmáčkł. Obě ženy se na něho zpod kapesníků uznale podívaly.

Vlak dojel do Cameronu před devátou: těch devadesát kilometrů mu trvalo skoro tři hodiny, a to byla na tu dobu rychlost. V Cameronu byl přípoj na Hannibal a St. Joseph, a proto měla tato stanice značnou důležitost. Vlak zastavil u dřevěného nástupiště, kde se to začalo hemžit lidmi obtíženými různými zavazadly.

- Dál budeme muset cestovat asi trochu namačkanější! - zabručel Penn, který douřal, že v Cameronu vystoupí dost lidí, aby si mohl natáhnout nohy a trochu zdřímnout.

Lavici naproti němu a uřitelkám, která zůstala několik vteřin prázdná, zabrali tři prapodivní muži, kteří se jeden druhému podobali jako vejce vejci. Všichni měli na sobě týž černý oblek s kalhotami zastrčenými do holínek, jak se to tehdy nosilo. Přestože byla půlka července a přes den bylo hrozně horko, ti tři měli saka zapnutá až ke krku. Hlavu jako by všichni měli porosdou hustým houřtím vlasů a vousů, ve kterých nebylo ústa ani vidět. Oči měli skryty pod širokými černými klobouky, zpod kterých občas vyhlíželi.

Slečna Alice nemohla skrýt své vzrušení a strach.

- Takové bubáky máme za spoluceřující! - zašeřtala do ucha své přítelkyně.
- Aspoň nekouří! - odpověděla slečna Leonora.

Vřichni tři se opřeli zády o opěradlo, ruce složili na bříše, sombrero stáhli do očí, jako by chtěli spát. Chvílemi si ale tiše povídali.

- Je na nich něco podivného, - zašeřtala znovu slečna Alice do ucha Leonore.

- Ach ne, má milá! Vypadají hrozně, ale nejsou o nic horší než ostatní.
- A přece je na nich něco divného!
- A copak?
- Nevím. . . Jako by vousy a knír nebyly pravé!
- Ale no tak, Alice! Příliš čeř noviny. Neměla by sis všímát všech těch zpráv, které píšou o banditech. Moc to na tebe působí.

Mladší uřitelka se rozzlobila, opřela se také o opěradlo a přivřela oči. Nakonec usnula, ukolébána rytmickými nárazy vagónu a vzbudila se, teprve když vlak zpomalil prudkým zabržděním a ozvalo se ostré pískání sirény. Přijížděli k stanici Winston.

Vřimla si, že jeden z vousáčů si stoupl k okénku a zamával kapesníkem.

- Co tam dělá? - zabručela překvapeně do ucha Leonore. - Komu dává znamení?
- Co tě to posedlo, drahá Alice? Asi zdraví někoho, koho Čeká na stanici. Co je na tom divného? Každý to tak dělá!
- Máš pravdu, Leonoro. Asi jsem přecitlivělá.

18. KAPITOLA

Průvodčí William Westphal stál na zadní plošině kuřáckého vagónu - byl to jakýsi nezastřešený balkónek s železným zábradlím - a dával strojvedoucímu lucernou znamení k odjezdu. Vlak se pohnul a dýcha-vičně se rozjel do hluboké noci.

Neznámý muž se posadil na své místo mezi své kumpány, stáhl si sombrero do očí a zkrřžil ruce na bříše. Zdálo se, že klidně usnul.

- Vidělaš, Alice? - zašeřtala Leonora. - Nebylo se čeho lekat.

- Mělas pravdu, drahá . . .

Obe ženy, a nejen ony, by měly docela jiný názor, kdyby si byly všimly, že ve Winstonu další dva vousatí muži vylezli na zadní plošinu vagónu se zavazadly, který byl připojen mezi tendr a první vagón. Vylezli na střechu a v současné chvíli se plížili k lokomotivě . . .

Westphal začal prohlížet jízdenky v kuřáckém vagónu. Žertoval s cestujícími a smál se. Vždycky když jízdenku proštípl, nevrátil ji cestujícímu, ale zastrčil mu ji za pásku na klobouku. Všichni to považovali za dobrý žert.

Westphal byl známá postava a všichni o něm už kdysi slyšeli: před šesti lety z něho všechny noviny v Americe udělaly skoro hrdinu.

- Bille, vyprávějte nám, jak to bylo tenkrát v noci u Kearney.

- Už jsem to říkal aspoň miliónkrát! Copak to ještě neznáte?

- Tak vyprávějte, Bille! . . . Aspoň nám uběhne pár chvil. Cesta je přišerně nudná!

- Tak dobře, - přistoupil na návrh průvodčí a posadil se na lavičku v chodbičce. - Není vlastně co povídat.

Večer 5. ledna 1875, vzpomínám si na to, jako by to bylo dnes, jsem měl střídat v Kansas City. Tenkrát jsem byl ještě strojevůdce . . . Přišel za mnou jakýsi muž s dopisem od zástupce železniční společnosti, ve kterém mi přikazoval, že mám dát tomu muži k dispozici speciální vlak a okamžitě s ním odjet...

- Skutečně vlak?

- No vlastně lokomotivu a jeden vagón.

- Věděl jste, jaké je jeho poslání?

- Hned mi to neřekli. Jenom mi přikázali, abych nerozsvěcoval a jel po vedlejší koleji. Zastavili jsme v otevřené krajině a do vagónu začali nastupovat muži po zuby ozbrojení jako filibustýři. Nastoupil jeden, za pět minut další a tak pořád, to kvůli utajení, víte . . .

- Kolik jich bylo?

- Míň než třicet určitě ne. Když nastoupili všichni, dostal jsem rozkaz jet do Kearney, ale se zhasnutými světly.

- Jak jste pak viděl na cestu?

- Svítíl měsíc a koleje se leskly. Když jsme vjeli do lesů u Clay County, zeptal se mě ten, co velel, jestli vím, kde je farma doktora Samuela. "Naprosto přesně," odpověděl jsem. Kdo by neznal farmu otčima toho hrdlořeza Jesse Jamese, ne? A já jsem kolem ní projížděl vlakem tolikrát... "Zastav tedy tak daleko, aby neslyšeli přijíždět vlak," řekli mi. /o---?-,

- A pak vám vysvědlili, proč jste tam přijeli?

- Většinu jsem už pochopil sám. Šéf mi řekl, že dostali zprávu, že Jesse a Frank jsou na farmě. Chtěli je překvapivě obklíčit a chytit oba bandity, které už několik let marně hledali. Zeptal se mě, jestli se chci přidat, a já jsem, představte si, rád přijal. Ne nadarmo jsem za občanské války bojoval ve Westportu v 39. missouruském.

- Pokračujte!

Všichni cestující, obě učitelky a tři vousáče nevyjímaje, poslouchali vyprávění s rostoucím zájmem, zatímco vlak ujížděl nocí ke Gallatinu.

- Zastavili jsme, vystoupili a rozptýlili jsme se po lese, abychom farmu obklíčili. Měli jsme jen několik minut času do hodiny, na kterou byl stanoven útok. Mělo k němu dojít v dvaadvacet nula nula. Přesně v deset jsme ze všech stran začali na farmu střílet. Odpověděli téměř okamžitě. Ale byla taková tma, že člověk neviděl na špičku nosu.

Podánilo se nám dostat se až pod okna ...

- A pak jste hodil tu bombu!

- Ale kdepak, žádnou bombu! To říkají ti, kteří drží palce Jessei Jamesovi, aby vyvolali v lidech soucit, ale byla to nepřevrhnutelná ace-tylénová lampa. Chtěli jsme jí posvítit dovnitř, abychom viděli, kde se skrývá Jesse a jeho bratr. Nemohli jsme vědět, že už na farmě nejsou. Doktor Samuel hodil lampu do krbu, ve kterém se topilo, a lampa vybuchla. Jesseova matka a otčím byli raněni těžce a malý Jesseův nevlastní bratr byl zabit.

- Jesse přísahal, že se pomstí!

- Prý jel do Chicaga, aby zabil Allana Pinkertona, který ten útok vedl, a zůstal tam několik měsíců.

- Prý se chtěl nejprve svému nepříteli dát poznat, než ho zabije. Ale neměl nikdy příležitost. Víc vám říct nemůžu. Jízdenky, prosím!

19. KAPITOLA

Průvodčí požádal o jízdenku i Mikea Penna a učitelky. Tři vousatí muži na protějším sedadle jako by usnuli.

- Jízdenky, prosím, pánové!

Muž, který dával kapesníkem znamení, vyskočil. V každé ruce držel kolt. I druhí dva namířili hrozivě pistole.

- Ruce vzhůru a žádné hlouposti! - poručil cestujícím jeden z nich.

Dvě z lamp, visících u stropu, rozstřelil. Náhlá tma, spojená s výzvou a střelbou, vyvolala mezi cestujícími paniku.

Nikoho ani nenapadlo stavět se na odpor. Ostatně šest namířených pistolí, připravených zahřmět, by vzalo chuť i těm nejodvážnějším.

Obě postarší učitelky začaly 'kňučet jak psi.

- Vy dvě taky, ruce vzhůru! Nemáme moc času!

Westphal zůstal stát s listky v ruce a překvapeně hleděl. Poznal ty strašné modré oči, které se na něho divoce upíraly . .

- Postarejte se o cestující! - přikázal Jesse James svým kumpá

nům. - Tohohle zatracenýho špióna si vezmu na starost sám!

Průvodčí Četí svůj rozsudek v očích, v nichž se blýskala nenávist. Instinktivně se otočil k útěku. Kulka ho zasáhla do boku. Zavravoral, musel se chytit opěradla, aby neupadl. Těžce vykročil k zadnímu okénku a Jesse James šel za ním a střelil s ďábelským klidem jednu ránu za druhou, skoro jakoby podle nějakého klíče . . . Westphal po každém výstřelu vravoral víc a víc, ale přesto se mu podařilo dojít k zadním dveřím. Opřel se <y kliku krvácející rukou a vyšel na plošinu. Upadl přes zábradlí už mrtev. Desperát se rovněž postavil do dveří. Pozdvihl ještě jednou pistoli a bez milosti pálil do mrtvého těla, dokud nespadlo ze schodů do příkopu podél kolejí.

Nárazy kol přehlušily výstřely. V ostatních vagónech si zatím nikdo nevšiml, co se děje v kuřáckém voze.

- Nikdo ani hnout! - řvali oba banditi, kteří zůstali uvnitř a stři-

leli do vzduchu, aby zastrašili cestující. - Jestli se o něco pokusíte, vycpeme vás olovem!

- Franku, Jeffe! - zavolal šéf bandy. - Do vedlejšího vagónu S

Frank James a Jeff Hite ustupovali střelející až ke dveřím, které

Jesse James nechal otevřené. Zabouchli je za sebou, rychle přeskočili zábradlí a vnikli do lůžkového vagónu. V několika vteřinách ho za pomoci křiku a střelení měli také v moci.

Sotva se dveře za bandity zavřely, Frank McMillan a Mike Penn se vrhli na opačnou stranu vagónu snažíce se zachránit. Stáli na zadní plošině a třáslí se strachy. Doufali, že se zachrání v poštovním vagónu, ale uviděli, že vůz nemá plošinu jako všechny ostatní, pouze úzký prostor před dveřmi, kam se neodvažovali za jízdy naskočit.

- Co teď uděláme? -- zabručel McMillan.

- Za chvíli přijde zatáčka a vlak zpomalí. Seskočíme!

Právě v tu chvíli se všichni tři banditi vrátili do kuřáckého vagónu a bezhlavě střelili z koltů. Penn se instinktivně naklonil do okénka. Des-perátí ho uviděli za sklem a vztekle po něm vystřelili. Sklo se rozprsklo na tisíc kousků, které Penna poranily na zápěstí. Téměř ve stejném okamžiku se uvnitř vagónu ozval strašný výkřik smrtelně raněného člověka.

- To je můj bratr! - vykřikl zedník, který poznal hlas raněného.

Bolestí a strachy bez sebe se pokusil prudce otevřít okno. Jeden

bandita zamířil na něho kolt rychlejší než blesk a McMillan podklesl v kolenou. Penn se ho pokusil zachytit, ale raněné zápěstí mu to nedovolilo. Cítil, jak mu vyklouzává, a s výkřikem hrůzy uviděl přítele padat z plošiny přímo pod kola.

- je tady ještě někdo, komu se nechce chodit? - ušklíbl se Jesse

James.

20. KAPITOLA

Vzápětí poté, co banditi zmizeli z lůžkového vozu, si Charles Chase, policista z Topeky, který vlakem náhodou cestoval, okamžitě uvědomil, co je třeba nejdříve udělat,

- Zastavte vlak! - zařval vzrušeně na brzdaře Harryho Thomase.

- Ano, dám znamení strojvůdci!

Harry se vyklonil, jak mohl nejvíce z plošiny, a začal mávat lampou.

- U všech čertů, z lokomotivy mě není vidět!

- Není tady poplašné zařízení?

- Je, ve voze!

- Tak je použijte! Nač čekáte?

Brzdař se celou vahou pověsil na rukojeť. Na lokomotivě se bláznivě rozhoupal zvonec.

- Co se, u všech ďasů, děje? - řekl si strojvůdce Walcott a zprud

ka zabrzdil.

Vlak se zastavil s ohlušujícím skřípotem. Prudké nárazy cestující vrhly proti sobě. Banditi také ztratili rovnováhu a upadli, ale svou bláznivou střelbou zabránili tomu, aby někdo využil tohoto okamžiku a přemohl je. Okamžitě byli na nohou a znovu měli situaci v rukou.

- Tak, packy nahoru a možná že se domů dostanete se zdravou kůží!

Hluk střelby dolehl až na lokomotivu.

J

- Útok na vlak! - pochopil okamžitě situaci topič.

- U všech rohatých! Co uděláme?

- Nic! Já zmizím, dokud je čas!

Seskočil z lokomotivy a utíkal tmou, dokud nenarazil na příkop, ve kterém se skryl.

- Počkej, John! - křičel za ním Walcott. - Jdu za tebou!

- Zůstaň, kde jsi! - ozval se hlas za jeho zády.

Rozlehla se rána a pět centimetrů nad hlavou mu zahvízdala kulka, která se rozpleskávala o dvířka kotle. Oba banditi, kteří vylezli na

vlak ve Winstonu, seskočili z tendru do kabiny strojvůdce, celí černí od kouře a sazí. Jeden z nich praštil Walcotta pistolí do žeber.

- Spusť to, čubčí synu! - přikázali mu.
 - Pokusím se o to, ale dejte pryč ty ozdoby!
 - Výborně! Tak do práce a hezky rychle!
 - Jdem najít toho, co zdrhl, - řekl jeden bandita. - Mohly by tady bejt v okolí farmy ...
 - Jasně, jdem. Aby nemohl udělat poplach! A ty, čubčí synu, - obrátil se první na strojvůdce, - buď připravenej odjet, jak se vrátíme! Nezapomeň, že nejsme daleko, nebo ti vystřelíme mozek, jestli se o něco pokusíš!
 - Buďte klidní, já mám ženu a děti! Rád je zase uvidím!
- Oba banditi seskočili z lokomotivy a dali se do hledání topiče ve slabé záři světlometu. Walcott dělal, že se točí kolem topeniště, ale měl docela jiný úmysl. Bleskurychle si vymyslel jediný možný plán. . . Sotva se oba desperáti dostatečně vzdálili, zhasl lampu v kabině i světlomet a přední část vlaku se octla ve tmě.
- Walcott seskočil na druhou stranu, z kombinézy vytáhl pistoli a rozběhl se k poštovnímu vozu. Byli tam dva muži, kteří budou vědět, jak se z téhle situace dostat. . . Zakopával na každém kroku a slyšel klení des-perátů, kteří teď po hmatu hledali lokomotivu.
- Rozsviť, ty mrcho! Rozsviť, nebo uvidíš!
- Strojvůdce nedoběhl k poslednímu vagónu včas: předběhlo ho dalších pět lupičů, kteří se cestou vmísili mezi cestující. Když je Clark Murray a Frank Stamper - poštovní úředník a hlídač zavazadel - uviděli, chopili se karabin a připravili se k splnění povinnosti.
- Odvahu, Franku! Je řada na nás!
- Vystřelili do tmy a rozběhli se ke dveřím, aby je zamkli, ale zasvištělo kolem nich několik střel. Museli se stáhnout. Ve stejném okamžiku doslova vlétl dovnitř desperát, a jeho dva obrovské kolty plivaly olovo.
- Zahodte ty břízy! - šklebil se. - Mohli byste si ublížit!

21. KAPITOLA

Stamper vztekle otočil karabinu k banditovi, ale neměl čas zmáchnout kohoutek. Záblesk, a palčivá bolest v rameni ho přinutila, aby pustil zbraň... Do poštovního vagónu skočili i ostatní desperáti a odzbrojili Murraye. Hlídač se přes své zranění pokusil znovu uchopit zbraň, ale složila ho další rána do boku. Bandita, který ho postřelil, do něho začal nemilosrdně kopat, až spadl z vagónu.

- Táhni, psí synu! Vevnitř už tě nepotřebujem!
- Ostatní se pustili do Murraye. Byl rovněž těžce raněn a nemohl se bránit. Dva banditi ho dotáhli k sejfu: třetí si připravil pytel na kořist.
- Otevři! - přikázal úředníkovi hrozivě čtvrtý. Byl to Ir Bill Ryan.
 - Šibeničníci! - zašeptal Murray, který byl na konci sil, ale rozhodl se, že se nedá.
 - Otevři, nebo ...
- V tu chvíli se ve voze objevil i Jesse James.
- Tenhle ten si taky chce hrát na hrdinu?
 - Otevře, neboj! Určitě otevře!
 - Uhní, zatracenej Ire! - napadl ho šéf a prudce ho odstrčil. - Ztrácíme moc času!
- Jesse James uchopil železnou rukou úředníka za límec a zdvihl ho:
- Otevři!
 - Ne!
 - Tak, tumáš... A dej pozor, ať je to jen záloha!
- Hlavní koltu zuřivě uhodil Murraye do obličeje. Muška mu roz-sekla tvář.
- Tak otevři! - přikázal znovu a zdvihl na nešťastníka pistoli.
 - Dobře, ty svině! - musel ustoupit úředník. - Stejně nedostaneš, co hledáš!
- Murray otevřel sejf. Uvnitř byly stříbrné cihly a velká zapečetěná

obálka, kterou Jesse James netrpělivě roztrhl. Našel v ní pouze šest set dolarů v drobných bankovkách.

- Kde je, k sakru, zbytek? Víme, že tady musí bejt pětadvacet tisíc!
 - To je všechno, co mám, kromě cihel.
- r Ty ti necháme, jsou moc těžký na to, abysme je vozili s sebou! Chci těch pětadvacet tisíc! Kde je máš?
- Nevím, o čem mluvíte? Opakuju, že nic jiného tu není!
 - Woode, najdi knihu zásilek!
 - Tady je, šéfe! Je v ní napsáno, že poštovnímu úředníkovi bylo svěčenejch pětadvacet tisíc!
 - Slyšels, čubčí synu? Kams to schoval?

~ Já...

Dalším prudkým trhnutím přinutil Jesse James Murraye, aby poklekl, a znovu ho uhodil hlavní pistolí. Muž se snažil zoufale bránit, ale pistole ho znova několikrát uhodila.

- Mluv!
 - Nebudu! Třeba mě zabijte!
- Jesse mu vrazil do úst hlaveň koltu a držel prst na spoušti.

- Mluv, nebo ti vystřelím mozek!
- Murray polkl krev, která mu tekla ze zraněného patra, a s úděsem se podíval na banditův ukazovák, který už už mačkal kohoutek . . .
- Tak mluv, rychle . . .!

V téže chvíli se venku ozvala střelba. Kulky zahvízdaly a zaryly se do dřevěných stěn. Jesse James porazil napůl mrtvého Murraie na podlahu.

- Jessei, útočí na nás! - zařval Ryan celý bez sebe. - Dostanou nás!
 - Jdi k Čertu, zatracenej Ire! - odpověděl mu jeho šéf a od boku začal naslepo pálit do tmy.
- Zvenčí mu odpověděla další sprška střel. Výstřely, které mřily na záblesky pistolí, byly stále nebezpečnější.
- Pryč odtud, chlapi! - přikázal Jesse James. - Nedá se už nic dělat!

22. KAPITOLA

Banditi jeden po druhém vyskákali z vagónu. Záhadný střelec, který byl asi dvacet metrů od nich, podle pádů do štěrků náspu usuzoval, kde jsou.

- Pozor, Walcotte, Ghasi! - zavolal na své odvážné druhy, - utíkají!
- U tisíce hromů a blesků, daleko se nedostanou, plukovníku Cody!

Jak Jesse James zaslechl jméno nenáviděného nepřítele, zastavil se s pistolemi připravenými ke střelbě.

- Buffalo Bille, ty zatracenej čmuchale, kde jsi?
- Před tebou, bídná bestie!
- Víc jak čtrnáct let čekám, až tě budu mít na mušce, čubčí synu!
- Teď mě máš, proč nestřílíš?
- Zabiju tě, dřív než si myslíš!
- Tak dělej, ty pouťový střelče! - vysmíval se mu Buffalo Bill.

Oba protivníci se v husté tmě střetli v podivném souboji na život

a na smrt. Provokovali se tímto způsobem jen proto, aby podle hlasu zjistili, kde stojí druhý. Buffalo Bill a Jesse James dobře věděli, že mohou vystřelit jen jednou: kdyby se minulí, nepřežili by odpověď.

Křičeli na sebe a skrývali se přitom v příkopu a keřích podél trati, a počínali si tak proto, aby se před možným výstřelem lépe kryli a aby protivníka zastihli nekrytého.

Jesse James, s prsty křečovitě sevřenými kolem pažby a s ukazováčkem připraveným na spoušti, napínal uši, aby zaslechl i ten nejmenší šramot. Neslyšel ale vůbec nic, kromě zvuků, které k němu doléhaly z vlaku. Cestující mezitím vystoupili, nebo stáli u oken. Nemohli uvěřit tomu, že se z toho dostanou tak levně, a tak si povídali o tom, co zažili. Někteří si mezitím dodali odvahy a křičeli, aby někdo pronásledoval desperáty, ale nikomu se do toho nechtělo ...

- Kam jsi zalezl, ty pse? - zařval Jesse James. - Bojíš se ukázat?
- Jsem blíž, než si myslíš, Jessei!

Hlas Buffala Billa se ozval z místa, odkud ho bandita nečekal: vpravo od něho a trochu zezadu. Bleskově se otočil s pistolí u boku.

- Tak pojď, ty policajto, pojď blíž! Mám hroznou chuť vydláždít ti panděro olovem!
- Raděj si dávej pozor, mohl jsem ti dávno podepřít krk zezadu kulkami!
- Proč jsi to neudělal?... Já tě šetřit nebudu! Otoč se, jestli se nebojíš!
- Jsi příliš velký mluvka na to, abys mohl být tak krutým vrahem, jak se vytahuješ! Místo řečnění raději střílej!
- Až bude pravá chvíle, vystřelím! A neminu se, u všech d'áblů! Střílej, jestli jsi takový střelec, jak říkáš!
- Já taky čekám na vhodnou chvíli, Jessei!

Buffalo Bill se mezitím naprosto bezhlučně plížil k banditovi. Chtěl se k němu dostat zezadu, aby ho měl mezi sebou a dalšími dvěma policisty, kteří stáli směrem k vlaku, a tak mu odřízl možnost ústupu.

- Neděláš dobře, zatracenej policajto! - ozval se ze tmy Jesseův hlas. - Před šestnácti lety jsi taky moc váhal se střelením, pamatuješ se? A já jsem na tebe udělal dlouhý nos ...
- Nebyl bych tě tenkrát nechal utéct, kdybych byl věděl, co z tebe bude za desperáta! Jenže tenkrát jsi byl voják, a ne lump!
- Jsem voják pořád! Pořád bojuju proti prašivejm jayhawkerům ze Severu!
- To vyprávěj tomu, kdo ti uvěří, Jessei! Já vím až moc dobře, že nejsi nic jiného než sprostý lupič a šibeničník na konci kariéry!
- Tak dost řeči, ať promluví pistole!
- Dobrý nápad, Jessei... Já jsem připraven!

23. KAPITOLA

Buffalo Bill se přitiskl k mokré zemi a s největší opatrností se posunoval kupředu, dáváje pozor, aby ho nebylo vidět proti nebi plnému hvězd. Jesse James se také učil na nebezpečných indiánských stezkách a od malíčka musel svěřovat život bystrosti svých smyslů a rychlosti reflexů. Seběmenší nepozornost mohla lovce stát život.

Buffalo Bill se pomaloučku plížil k hromadě hlíny, odkud naposledy zaslechl banditův hlas. Zcela určitě se za ní skrýval: nemohl se hnout ani kousek, aby nebyl spatřen. Plukovník viděl, jak se banditův kolt, připravený ke střelbě, rýsuje ve tmě, a tahle myšlenka ho přinutila, aby byl dvojnásob opatrný. Jeho tělo klouzalo po zemi smáčené rosou jako loďka, poháněná kupředu nohama a lokty. V pravé ruce držel svoji neomylnou pistoli a neustále mřil na desperátův ukryt, z něhož nespouštěl oči.

Daleko před sebou viděl slabé světlo petrolejek v kupé, které se znovu rozsvítily, a slyšel neustálé povykávání cestujících. Kolem Buffala Billa však byla naprostá tma. Každým okamžikem ji mohl rozříznout záblesk a výstřel: ale padne potom on, nebo Jesse James?

Scout cítil, že se ho zmocňuje slabá nejistota, a začal pomalu litovat řeči a nadávek. Zločincův hlas mu dodával mnohem víc jistoty než tohle ticho...

Doplazil se na nějakých patnáct metrů od zločincova úkrytu. Proti hvězdám teď přesně rozeznával tmavší obrysy klobouku a holínek a hlavně namířené pistole. Jesse James si ho nevšiml; mířil neustále na příkop, odkud se protivník odpízl před několika minutami.

Buffalo Bill však nebyl o nic jistější, naopak. Jesse byl příliš stará liška na to, aby se nechal tak snadno obelstít. Určitě jenom předstírá, že si ho nevšiml. Hrál hazardně a čekal, až bude nepřítel lépe na mušce, aby se náhle otočil a překvapivě na něho vystřelil všech šest ran svého koltu. Dobrá, uvidíme, kdo z nás je rychlejší střelec! pomyslel si plukovník a centimetr po centimetru se přibližovala-

Dostal se až na Čtyři nebo pět metrů od něho. Z obavy, aby ho Jesse neslyšel, zadržoval dech, ale nemohl zabránit tomu, aby mu srdce nebilo jako zvon. Přejel mu mráz po zádech. Byl mokrá od rosy a studeného potu . . . Ruka se mu ale nezatřásla, když namířil na banditův klobouk.

- Dej packy nahoru, Jesse! Mám tě na mušce!

Žádná odpověď ani pohyb. Ani klobouk, ani namířená pistole se nezachvěly.

- Tak dost žertů, Jesse! Dobře tě vidím! Zahod' ten kanón a vzdej se!

Zase nic . . . Buffalem Billem zatřásl vztek, protože si uvědomil, že to není cíl, že ho Jesse James obehrál. Vyskočil na kupu hlíny a vztekle nakopl prázdné holínky, klobouk na kameni a klacek, který považoval za pistoli.

Jesse se potichu odpla/íl, zatímco on si myslel, že ho obchází! Hluboké stopy po loktech a bosých nohách v měkké zemi ukazovaly, kterým směrem se bandita odpízl bezpochyby po posledních velkohubých hrozbách ... V tu chvíli už musel být hodně daleko... Scout se ale ještě nevzdal.

- Chasi! Walcotte! - zavolal.

- Kde jste, plukovníku?

- Tady! - zakřičel, aby se ve tmě mohli jeho příležitostní spolupracovníci orientovat.

Policista a strojvůdce k němu doběhli, svítky si přenosnou lampou.

- Zhasněte to! Nebo chcete být terčem Jesse Jamesovi?

- Tak vy jste ho nedostal?

- Nechal jsem se vodit za nos jako zelenáč! Dostali jste někoho?

- Ani ň. Podařilo se jim zmizet ve tmě!

- Ještě jsme však neřekli poslední slovo. Jesse James nechal za sebou stopy. My půjdeme po nich!

- Nějak ho dohoníme!

- Kdoví. ..

24. KAPITOLA

Jako všichni čistokrevní scoutové se Buffalo Bill neomezoval na sledování stop, ale v určitém smyslu je i předcházet. Při sledování kořisti, ať už to byl člověk nebo zvíře, se vždycky v určité chvíli ptal sám sebe, kterým směrem se mohl pronásledovaný dát. Vybíral místo o několik set metrů dál a šel k němu přímo, nechávaje se přitom vést intuicí a zkušenostmi. Teprve potom si zkontroloval, že se nemýlí, hledaje stopu nebo jakoukoli indicii, která by mu potvrdila, že uprchlík tudy skutečně prošel. Velmi zřídka se mu stávalo, že by se mýlí a musel se vrátit k výchozímu místu a opakovat celý postup.

Tím způsobem - místo toho, aby postupoval pomalu podle stop, což by byla velká ztráta času za uprchlíkem, který' pouze utíkal, a proto by se mu stále víc a víc vzdaloval - se Buffalu Billovi dařilo být někdy rychlejší než pronásledovaný a snižovat jeho náskok. Tak tomu bylo i oné noci při pronásledování Jesse Jamese.

- Už ho skoro máme! - řekl scout svým druhům, když dorazili na vrchol malé vyvýšeniny.

- Jak si můžete být tak jistý, plukovníku? - řekl překvapeně Charles Chase, policista z Topeky.

Buffalo Bill ležel na břiše a po hmatu hledal ve tmě, ve které nebylo na krok vidět, banditovy stopy, a odpověděl bez váhání:

- Stopy jsou mnohem vlhčí než ty, které jsem nacházel doposud. To znamená, že Jesse tudy procházel před mnohem kratší dobou!

- A kam šel?

Plukovník zbystřil svůj sokolí zrak, kterému stačilo sebemenší světlo hvězd, aby něco zahlédl:

- Před námi je lesík. Jesse musí být tam!

Když byli několik metrů od tmavé skvrny stromů, zaslechli zaržání. Překvapeně se zastavili.

- Je to tak, jak jsem říkal, - zvolal scout. - Banditi si tam schovali koně!

- Podivné je, že ještě nezmizeli. Nač čekají?

- Možná že ještě někdo chybí. Po útoku se asi rozprchl každý jiným směrem, aby ztížili pronásledování.

- V každém případě ale nemůžeme nic dělat, - prohlásil Chase.

- Je jich deset a možná i víc, a mají koně ...

- Chci je napadnout, i kdybych měl být sám proti tisíci, - řekl důrazně Buffalo Bill.

- Chcete s nimi bojovat? - zachvěl se strojvůdce Walcotte. - To je sebevražda!
- Už moc dlouho čekám na to, až budu tvář v tvář banditům. Nemohu pustit tuhle příležitost, protože je příliš riskantní. . . Přišla chvíle účtování!
- Jestli jste pevně rozhodnutej nechat se zabít, - řekl železničář,
- nemůžu vás opustit. Jdu s vámi!
- Já taky, plukovníku! - přidal se Chase. - Jdeme!
- Děkuji vám... Podívejte se, jesdi máte nabitě pistole. Až to spustíme, nebudeme mít čas je nabíjet a každá rána bude vzácná!

Vkročili odvážně do lesa a postupovali mezi stromy, vedeni nervózním hrabáním koní, které doléhalo až k nim.

Najednou Walcottovi pod nohama zapraskala suchá větev.

- To jsi ty, Ryane? - ozval se ihned hlas Jesse Jamese. Tři muži neodpověděli. Instinktivně uskočili za stromy.
- Odpověz, ty zatracenej Ire! Jsi to ty? . . .

Z hlasu bylo slyšet, že bandita má pocuchané nervy.

- Ryane, odpověz, nebo střelím!

Pistole tří pronásledovatelů mířily do tmy ...

- K sakru, chlapi, to jsou zase ty psí syni! - zařval. - Zbraně!

Kolty desperátů se vztekle rozštěkaly. Jejich záblesky byly ve tmě

výbornými terči, na které Buffalo Bill a jeho dva druzi klidně mířili. Scout vystřelil dvě rány, než nejbližší ohňostroj zhasl. V odpověď se ozval bolestný křik:

- Pomoc, Jessei, jsem raněn!
- Do sedel a tryskem pryč!
- Stůj, Jessei! - vyzval ho Buffalo Bill. - Jste obklíčeni!

-- To jsi zase ty, prachzatracená bestie! Zabiju tě jak hada! Střely odštipovaly kůru ze stromu, za nímž se ukrýval plukovník.

- Sprav si mušku, Jessei! - ušklíbl se. - Jsi opravdu pout'ový střelec!
- Já tě vycpu olovem, ty pse!
- To vím, že bys chtěl, ale nevím, jestli se ti to podaří!

Scoutův posměch nebyl pouhým chlubilstvím: velmi dobře věděl,

co znamená znervóznit nepřítele s pistolí v ruce. Věděl, že se může ze vzteku dopustit chyby.

Mezi stromy se objevily další záblesky. Buffalo Bill, opřený o strom, slyšel suché rány a hvízdot kulek, které se zarývaly do stromu. Bleskově vystrčil pistoli a bez míření vypálil. Banditův kolt přestal štkat.

- Co se ti stalo, Jessei? Neulítl ti snad kanón?
- Všichni ke mně! - zařval bandita. - Všichni na tu ...

25. KAPITOLA

Prudká série výstřelů přehlušila banditova slova. Bitva se rozzuřila ještě silněji. Desperáti si všimli, že mají proti sobě jen několik mužů, a rozhodli se je zlikvidovat. Ale železničář a policista z Topeky se také bill jak lvi. Jejich střely svištěly tmou v pravou chvíli a držely protivníka v šachu.

- Chasi, Walcotte, držte se! - povzbuzoval je scout.
- To si pište, plukovníku! - odpověděl mu rozpustile strojvůdce.
- U všech přetopených kotlů, tohle střílení do terčů ve tmě mě baví! Tady máš bonbónek, hnusnej fousatěj halamo!

^ Krátká a prudká přestřelka a chroptění smrtelně raněného.

- Walcotte! - zavolal poplašeně Buffalo Bill.
- Jen se nebojte, plukovníku! To ten druhý má díru v kožiše! Scout měl co dělat, aby se schoval před střelami Jesse Jamese, který

skákal od stromu ke stromu a stále se přibližoval, nepřestávaje ho bombardovat střelami.

- Taks doskotačil, plukovníku! - vrčel jak vtělená šelma. - Jed nou provždy ti zaplatím!

Kolt Buffala Billa znovu zahřměl. Střela zahvízdala tak blízko, že vzala banditovi chuť na další žertování. Ale jeho dvě pistole nepřestávaly poslepu hledat skutečného nepřítele.

- Máš konec s kariérou, Jessei! Ceká tě šibenice!

Instinkt upozornil scouta na nové nebezpečí: lehký šramot za zády, člověk . . . Obrátil se. O chvíli později . . . strašná rána přes zápěstí mu vyrazila pistoli a obr, který se vynořil ze tmy, mu skočil na krk a porazil ho na zem.

- Dostal jsem ho, Jessei!
- Zab ho, Tony! Jeho skalp je tvůj!

Buffalo Bill se oťrásl. Znal strašnou pověst Tonyho Komanče, krve-lačného rudocha z Jesseovy bandy. Zuřivě se snažil setřást Indiána, který ho mačkal k zemi celou vahou. Marně . . . Ocelová ruka mu přikryla ústa a znehybněla hlavu, dřív než mohl zavolat o pomoc.

Rudoch mu už seděl na prsou a koleny ho mačkal tak, že ho div neudusil. Dlouhý zahnutý nůž se zdvihl nad scoutovu hlavu:

- Máš hezká skalp, Pa-Has-Ka!1 - ušklíbl se krutě Tony Komanč. - Moc hezká! Dobře si udělala, že si vypěstovala pro já takový

krásný vlasové!

Buffalo Bill se zoufale snažil vymanit, ale bez úspěchu. Indián ho držel jako přibitého. Mohl jen ohnout nohy a opřít se o zem. Dýka se mu blížila k čelu . . . Prudce a náhle se vymrštil. Podařilo se mu pouze obrátit se na bok a strhnout s sebou Komanče, jehož stisk však nepovolil.

- Já tebe budu zabít, Pa-Has-Ka! - dýchl mu do obličeje divo

ký desperát. - Budu tě podříznout jako malý oveček!

! Pa-Has-Ka - "Velký lovec", Indiáni tak říkali Buffalu Billovi.

Znovu pozdvihl nůž a tentokrát mřil na krk ... Pouze pud sebezáchovy dal Buffalu Billovi tolik síly, že osvobodil hlavu prudkým trhnutím a že uhnul ve chvíli, kdy dýka zasvištěla. Ostří se ho dotklo a zajelo až po střenku do země.

Tony ztratil rovnováhu a padl na scouta. Buffalo Bill využil této možnosti a uvolnil si ruku . . . Indiánův krk byl najednou v prudkém sevření.

- Dost, Pa-Has-Ka, dost! - zaúpěl napůl udušený Tony.

Buffalo Bill setřásl Komanče a poslal ho do říše snů svou tvrdou

pěstí. Teď ani neměl čas se jím zabývat. Chopil se pistole, která mu vypadla z ruky na začátku rvačky, ale uvědomil si hned, že mu k ničemu nebude. Jesse James obětoval Indiána, aby měl čas zmizet! V lese už není ani noha, a kolem je ticho.

- Walcotte! Zapalte lucernu!

26. KAPITOLA

Za chvíli ozářila železničářova lampa bitevní pole.

- Plukovníku, vy jste raněný!

- To je jen škrábnutí, - odpověděl Buffalo Bill a otřel si rukou krev, která mu stékala po krku. - Zato vy jste samá krev, Walcotte!

- Mám kulku v rameni, ale nebude to nic vážného. U přetopěného kotle, ani tomu nevěřím, že ještě žiju!

- Ale desperáti zase utekli, - dodal Chase.

- To je pravda, - odpověděl mu plukovník. - Kůži jsme však neriskovali jen tak!

Ukázal na Komartče, který ležel v mdlobách, a na dalšího banditu s krvavou růží na prsou. Buffalo Bill k němu poklekl a poslouchal, zda mu ještě bije srdce:

- Je mrtev. Myslím, že je to Tucker Basham, popis odpovídá.

- Slyšel jsem, že mu ostatní říkali Tucker, - potvrdil mu Chase.

- Musel v tom nutně nechat kůži! - řekl plukovník. - Vždycky ti nejhlupejší zaplatí nejdraž svoje bláznivé sny!

- No, ale je to jedno; je jich v každém případě o jednoho méně.

-- Jesse James nebude lehce hledat náhradu za tyhle dvě ztráty.

Je pro něho čím dál obtížnější najít nějakého prostáčka, jako byl Tucker Basham, aby s ním šel!

- Má dost dalších lumpů, aby mohl dál provádět své záměry.

- Už ne dlouho. .. Strach tu bandu brzo rozežene. Jesse James zůstane sám a pak už neujde svému osudu!

- Ano, já jsem stejného náhledu, - odpověděl o dva dny později na tutéž poznámku plukovníka Codyho prokurátor Wallace. - Jesse je už odsouzen!

- Možná že budeme muset ještě dlouho čekat na jeho konec, - řekl nespokojeně Crittenden.

Toho dne se už bůhvíkolikáté válečné porady, která se odbyvala ve druhém poschodí Harris Housu v Kansas City, zúčastnil i sám guvernér Missouri.

- A kdoví, - dodala vysoce postavená osobnost, - kolika zločinů se dopustí a kolik obětí budeme muset oplakat, než bude banda docela rozprášena a její vůdce přiveden před spravedlnost!

- Náš bezpečnostní systém je v pohotovosti, guvernere, - ujistil ho Wallace.

- To je žert, prokurátore? . . . Víš až moc dobře, že k tomu, abychom mohli být bezpeční, bylo by potřeba mít neustále v pohotovosti v každé bance deset mužů a stejně tak i na státní dráze. Tolik policistů nemáme a na dobrovolníky spoléhat nemůžeme.

- Je tomu tak, - potvrdil Willie Pinkerton, - přesto by se dalo dělat něco pro to, abychom překazili banditům plány. Útok na vlak u Winstonu prakticky úplně ztroskotal.

- Obdivuji vaši dobrou vůli, - odpověděl mu Crittenden, - ale nesouhlasím s vašimi závěry. Pravda, dvacet pět tisíc dolarů bylo zachráněno, jsou však tři mrtví. Tři lidské životy mají větší cenu než jakákoli suma!

- Byla to moje chyba, - přiznal Buffalo Bill. - Když nám železniční společnost oznámila, že ten vlak poveze malý poklad, hned mě napadlo, že Jesse zaútočí: má vždycky tak podivně dobré informace . . . Cekal jsem ale tradiční útok zvenčí. Nikdy bych nebyl předpokládal, že tentokrát banditi nastoupí do vlaku! Když jsem si všiml, co se děje, bylo už příliš pozdě!

- Nemáte si co vyčítat, plukovníku, - ujistil ho guvernér, - kdybychom měli dalších pět mužů, jako jste vy, o bandě by se už hezkých pár měsíců nemluvilo . . . Jde teď o to, vymyslet nejefektivnější taktiku. Máte už nějaký plán, Cody?

- Musíme opustit myšlenku zničit bandu najednou; nemáme dost sil. Lepší bude pronásledovat desperáty o samotě a jednoho po druhém eliminovat, až se dostaneme k Jesseovi.

- S tím souhlasím. Co dál?

- Rozbít zeď mlčenlivosti a kompatibility, která bandity obklopuje-Nabídnout skutečně lákavou odměnu.

- Na hlavu Jesse Jamese je přece už vypsáno tři tisíce dolarů.
- To nestačí. Aspoň deset tisíc.
- To nejde, plukovníku. Víte snad, že zákon zakazuje vypisovat odměny vyšší než tři tisíce dolarů. Už jsem dal k dispozici nejvyšší možnou sumu!
- Zákon to zakazuje státním orgánům, ale ne soukromníkům.
- Co máte na mysli?
- Jsem přesvědčen, že banky a železniční společnosti rády dají k dispozici deset tisíc dolarů, dřív než jim Jesse James přivodí větší ztráty. S vaším dovolením, guvernére, zařídím to sám.
- Povoluji vám to, plukovníku Cody. Ale vy si opravdu myslíte, že deset tisíc dolarů může rozvázat jazyky, které patnáct let zarytě mlčely? Kdo něco ví, mlčí, protože se bojí pomsty banditů. Ani deset tisíc nikoho nepřesvědčí, aby riskoval život!
- Naprosto s vámi souhlasím, guvernére, - odpověděl Buffalo Bill. - Odměna nám nepřinese jednu kloudnou informaci.
- Tak proč ji chcete?
- Deset tisíc dolarů nakonec dožene Jesse Jamese k tomu, že přestane svým lidem důvěřovat, protože se na ně mohou sbíhat sliny nejednomu banditovi...
- To je vyloučeno! Příliš se svého šéfa bojí!
- A právě na to narážím. Jesse si nebude moci být nikdy jistý, že se v jeho bandě neobjeví zrádce. Bude podezírat všechny... A jeho lidé od něho utečou, protože budou mít strach, že by mohli dostat kulku do zad. Důsledky těch deseti tisíc mohou být nedozírné, guvernére Crit-tendene!

1. KAPITOLA

Malá karavana pionýrů se utábořila na břehu Big Piney Riveru uprostřed bujně rostoucího lesa, který obklopoval Fort Leonard, dávno opuštěnou pevnost. Karavana byla tvořena asi třemi nebo čtyřmi vozy, v nichž jelo celkem třicet lidí, počítaje v to ženy a děti.

Oblast byla prakticky liduprázdná a trochu z ruky, a tak by se někomu mohlo zdát, že tihle pionýři sem přijeli lovit, ale emigranti, a tohle byli emigranti, jsou lidé nevyzpytatelní a ve snaze nalézt místo, kde by uskutečnili své sny, se nezastaví před žádnou překážkou a vydávají se nazdařbůh i po těch nejnesmyslnějších cestách.

Ostatně pionýři zde našli docela pohodlné úkryty v podobě desítek jeskyní ve srázném skalnatém úbočí. Přenesli ven slavníky a pomocí sekyry si vybudovali pec, lavice, police na postroje a nářadí a všechno ostatní, co mohlo zpříjemnit jejich krátký pobyt. Ženy byly zaměstnány svou obvyklou činností: praly, zadělávaly na chléb, zatímco muži hře-

1 Jedná se o Miller Caves, které archeologové přednedávnem prozkoumali, a našli zde zajímavé zbytky po velmi staré civilizaci: lidské kostry, kamenné sekyrky, špičky šípů, hmoždíře, misky a další předměty z nejpřimitivnějšího období. Objevy dokázaly, že v prehistorické době byly tyto jeskyně obývány nepřetržitě několik tisíc let.

belcovali koně nebo dávali pozor na rožeň: čtvrtka vola napíchnutého na hrubém prutu železa se otáčela mezi dvěma dřevěnými vidlicemi. Povídali si při tom, nebo mlčky kouřili dýmky.

Půvab tohoto kousku světa, který se nijak neodcizil původní přirozené podobě, rušil pouze křik dvou chlapců, pobíhajících mezi keři a skalami a už po tisíci se zabíjejících ze svých imaginárních pistolí. Přebíhali kolem ohně.

- Bum, bum, jsi mrtev, šerife, bum!

Muž ležící u rozně natáhl ruku a v běhu zachytil jednoho z chlapců:

- Nech toho, Dane! A ty taky, Bobe, jestli nechcete, abych vás seřezal jako žito!

- Nech je! - zasáhla Bobova matka. - Copak tě ruší?

- Nemám rád tyhle hry!

- Vždyť jsou to chlapci; nebo chceš, aby si hráli s panenkami?

- Nemám rád tyhle hry! - opakoval muž důrazněji. - Nechci, aby pořád mysleli na pistole.

- Od narození neviděli nic jiného!

- Tím spíš!

- Je to můj syn a vychovám si ho sama! - odsekla Annie, mlad-

v* v
si zena.

- On má pravdu, - bránila muže druhá žena o něco starší než první. - Nestačí ti, co jsme si vytrpěli my, Annie? Jednou se naši synové ožení. A bylo by hrozné, kdyby i jejich ženy musely žít v neustálém strachu, že jim může každou chvíli někdo zabít muže před očima, jako my...

Muž pootočil hlavu a vrhl na ženu ledový pohled, ve kterém se na chvíli objevil záblesk tepla a citu. Byl to Jesse James.

- Tak, chlapci, - pohladila žena láskyplně syna a synovce,

- běžte chytat jezevce. Tady v lese jich musí být plno.

Žena si očistila ruce od mouky a posadila se na velký kámen vedle muže. Byla velmi hezká, přestože jí bylo nejméně třicet, a bylo na ní vidět, že je jemná a vychovaná. Vzala Jesse za ruku a stiskla mu ji ve svých dlaních:

- Něco není v pořádku?
- Ne, ne, všechno je v pořádku, Zereldo.1 Všecko ...
- Vidím na tobě, Jessei, že máš starosti.
- Jak bych neměl?
- To ten plukovník, co tě honí?
- Nikdo mě za ta léta nedostal a nepodaří se to ani jemu, - pokrčil rameny bandita.
- Tak co tedy? . . . Teď už je konec našemu životu psanců. Už nebudeme muset žít ve strachu, nebudeme muset natahovat uši při sebemenším hluku, mít srdce až v krku při každém neodbytnějším pohledu a spát s pistolí pod polštářem. . . . Zařídíme si nový život, Jessei, daleko od Missouri, kde se nebudeš muset ničeho bát. Život, jaký mají všichni ostatní ...

1 Zerelda - Jesse James se 24. dubna 1874 oženil se svou sestřenicí Zereldou Mimmsovou. Zasnoubili se už za občanské války, kdy Jesse byl obávaným povstalcem, ale ještě ne smutně proslulým desperátem. Zerelda do něho byla velmi zamilovaná a po jedenácti letech zasnoubení se za něho provdala. Doufala, že se jí podaří přivést ho na správnou cestu. Zanedlouho po svatbě se jim narodil syn David a po dvou letech druhý. Samuel.

Annie - Frank James, Jesseův bratr, si ve stejný den vzal za manželku Annii Ralstonovou, dceru známého farmáře z Jackson County. Na rozdíl od Zereldy ji okouzloval falešný romantismus, který obklopil Franka stejně jako každého jiného banditu. Annie se vdala proti vůli rodičů a v den svatby ji Frank musel unést. Teprve po narození prvního syna se s nimi rodiče usmířili a přijali je do domu. Ralstonova farma se stala jednou ze skrýší Jamesovy bandy.

Celá léta žily Zerelda a Annie stejně bouřlivým životem jako jejich manželé; v neustálém stěhování, bez domova, schovávající se za falešná jména a především v neustálém strachu - který ani kořist z přepadů nedovedla zahnat - že každá výprava bude tou poslední.

2. KAPITOLA

Bandita pokrčil rameny a rychle stáhl ruku rozhněván ženinými řečmi.

- Dej mi pokoj, Zereldo, prosím tě! Aspoň ty!
- Není to tak, Jessei? - naléhala jemně žena a v jejím naléhání bylo opět trochu strachu. - Není to tak? Slibils mi, že po Winstonu změníme život. Ty, já a děti!
- Změnit život? Změnit život s parma dolarama, který jsme našli ve vlaku? Mělo jich tam být pětadvacet tisíc, proklatě!
- Peníze nepotřebujeme. Budeš pracovat. . .
- Povídalí! - přerušil ji Jesse. - Mně se nechce pracovat. A kdo si myslíš, že by potřeboval vraha? Umím jen zabíjet, nic jiného!
- Takhle nemluv! Nechci o tom slyšet!
- Zapi si uši a běž taky ke všem čertům! Zerelda zůstala zahloubána sedět.
- Tak ty pomýšlíš na nový přepad, - řekla mu tvrdě.

- Jasně! Jak jinak bych si měl opatřit nezbytný peníze na dům a kus země? Udělám něco velkého a do konce života máme postaráno. Dám se na chov . . .

- Sníš, Jessei!
- Sníl jsem snad až dodneška?
- Každý den je to horší. Lidi si dávají pozor: nikdo se nechce nechat okrást jen tak . . . To, co máš v úmyslu udělat, je stále riskantnější-
v/ . vv/
si a tezei.

- Není to ještě tak těžké, aby se toho člověk musel vzdát. Mám spoustu přátel!
- Ale máš ještě víc nepřátel a teď, když ztrojnásobili odměnu, je jich zase o moc víc! Nemůžeš věřit už ani těm, o kterých si myslíš, že jsou přátelé!
- Přátelé i nepřátelé mě znají natolik, že se bojí mých střel.
- I ty nejrychlejší pistole se někdy zaseknou, nebo se najde nějaká rychlejší!

- Buď zticha, sejčku!
- Před pěti minutami jsem byla tak šťastná a teď jsem zase moc nešťastná, Jessei!
- Buď klidná, Zereldo. Vždycky to dobře dopadlo a dopadne to i tentokrát.

Zena se s těžkým srdcem usmála:

- Kdybych věděla, jak tě zastavit, udělala bych to. Pokoušela jsem se mockrát zbytečně, od té doby, co jsme se vzali.
- Tentokrát to bude naposled, Zereldo. A pak pojedeme do Kalifornie, nebo kam budeš chtít. . .
- Kdy a kam se zase vydáš?
- Ještě jsem se k ničemu nerozhodl. Musím o tom promluvit s Frankem a ostatními. Bude to ale brzy, jak nejdřív to půjde.
- Nevěř svým mužům, Jessei!
- Nevěřím nikomu!

- Sám ale na to nemůžeš jít a s ostatními si nemůžeš být jist. Ta odměna . . .
- K sakru, vím, komu můžu věřit! A ujišťuju tě . . . Přerušil ho příchod Franka Jamese. Bratrovi četl z tváře vztek:
- Jde za tebou Bill Ryan, - řekl. - Jeff ho viděl na vrších.
- Zatracenej Ir, tomu trvalo, než za námi přijel! Zamyslel se nad tím, co Frank říkal, a zachvěl se.
- Bill, říkals? A Tony Komanč s ním není?
- Ne.
- Jsi si jistej?
- U všech čertů, Jessei, nemluvím nikdy do větru!
- Co se stalo s Tonym?
- Zeptej se Ira. Jak to mám vědět já?
- Pojedeme mu naproti, -- rozhodl se Jesse a vstal.
- Počkej, Jessei, - chytila ho za ruku žena. - Dokonči, cos mi začal říkat!
- Už jsem skončil.
- Ne. O něčem jsi mě přesvědčoval, mělo to být něco o lidech, kterým nemůžeš důvěřovat.
- Jdi zadělávat na chleba! - odbyl ji nevrle muž. - A snaž se neplést do věcí, do kterých ti nic není!
- Jsem tvoje žena, Jessei!
- No a? Právě proto musíš mít nejmenší přehled o tom, co dělám. Jsi jenom ženská, i když si hraješ na vzdělanou a dobře vychovanou.

3. KAPITOLA

Frank a Jesse jeli několik kilometrů po vrcholcích kopců, lemuujících Big Piney River.

- Tamhle je Bob Ryan, - řekl starší bratr a ukázal na obláček prachu, který se pohyboval podél řeky.
 - Počkáme na něho mezi skalami, - rozhodl se Jesse James. - Nebudeme se mu ukazovat.
 - Co chceš dělat?
 - Nic. Proč?
 - Zahlédl jsem, jak se ti zablýsklo v očích: tak se ti zablýskne vždycky, když chceš někoho zabít.
 - Chci se jen přesvědčit, že za ním nikdo nejede, - pokrčil rameny Jesse, což bylo jeho obvyklé gesto.
- Oba desperáti se skryli mezi balvany, kudy musel Ir projíždět. Jesse vyskočil ve chvíli, kdy byl Ryan od něho několik desítek metrů.

- Stůj! - vyzval ho.

Ryan zarazil koně prudkým trhnutím, ale když poznal oba bratry, pokračoval klusem v cestě.

- Rozkázal jsem, aby ses zastavil! - opakoval výhrůžně šéf.
- Co tě bere, Jessei! Nepoznáváš mě? Jsem Bob!
- Znáš tě až moc dobře, zatracenej Ire! Ani hnout, nebo ...
- Co je to za divadlo, Jessei? Točí se ti mozek opačně?
- Buď zticha, svině, a odpovídej jen na otázky! Kde je Tony?
- Pod drnem. Buffalo Bill ho odrovnal na první ránu.
- Nevěřím ti!
- Je to tak, jak říkám. Buffalo Bill ho uslyšel za sebou a provrtal ho.
- A ty? Proč jsi toho nevyužil a nezabil ho?
- Dělal jsem, co jsem mohl, ale . . .
- Lžeš! Jsi nejzbabělejší zbabělec, který mi přišel do cesty!
- Ty, Jessei, bacha! Nepřijel jsem sem, abych se od tebe nechal urážet!
- Asi jsi chtěl zapřít, že jsi utekl jak králík?
- A kdyby? Měl jsem se nechat zabít, abych kryl tvůj útěk?
- Tony to udělal!
- Tony byl špinavý Komanč.
- Měl desetkrát větší cenu než ty, špinavý Ire! Pro mě to byl víc než bratr. A nezabili by ho, kdybys ty nebyl utekl!
- Mohl jsi zůstat a pomoci mu! . . . U všech hadů, sám jsi viděl, jak ten ďábel scout střílí!
- Mohli jsme ho zabít a jednou provždy mít pokoj. Ty jsi ale zdrhl a on zabil Tuckera a Tonyho a kdoví kolik našich hochů ještě dostane! Brzy by mohl zabít i tebe, Ire!
- Snaž se o tom, co říkám, přemýšlet, Jessei! Poslouchej . . .
- Ne, poslouchej! Musím ti ještě něco říct: nejsi jen zbabělec a lhář. Jsi zrádce!
- Ty jsi se, Jessei, opravdu zbláznil! - třásl se Irův hlas čím dál víc.
- Ano, zrádce! Ty jsi informoval ty z vlaku, že je přepadneme. Je jasný, že měli echo. Jinak by neuklidili těch dvacet pět tisíc dolarů, a především by ve vlaku nebyl Buffalo Bill a ostatní policajti!
- To nic neznamená. Je to náhoda, říkejme tomu raději neštěstí.
- Neštěstí pro mě spíš bylo, že jsem se nechal přemluvit a vzal

tě do party, přestože jsem věděl, že se člověk na zatracený Iry nemůže spolehnout!

- Nech toho, Jessei, začínáš mluvit z cesty. Kdybych byl zrádce, proč bych se vracel? . . . Čestný slovo, že kdybych byl tušil, jak mě přivítáš, byl bych jel domů a neriskoval bych kůži, abych ti přišel říct, co se stalo!
- Můžeš si jít třebas hned! Já nechci mít v bandě zbabělce!
- V tom případě bys měl začít u sebe.
- Táhni!
- Velmi rád! Máte to spočítané, ty a všichni, kdo jsou tak hloupí a jdou ještě s tebou ... Já ti musím poděkovat, žeš mi otevřel oči. Stále jsem si říkal, že z tebe bude mazaný a odvážný velitel bandy. Jsi hloupější než slepice a odvážný jsi jedině tehdy, když je někdo za tebou a chrání tě pistolema!
- Podívej, Bobe Ryane! Můžu tě zabít!
- O to se ani nepokusíš. Víte dobře, bratr a ty, že je tu na mě málo pistolníků. Nikdy se o to nepokusíš! . . . Sbohem, Jessei! Až tě oběsí, přijdu ti do holínek zastrčit květiny.

4. KAPITOLA

Bob Ryan otočil koně a pobodl ho ostruhami. Jesse vytáhl pistoli a vystřelil, střílel tak dlouho do Ira, do jeho mrtvolý ležící na kamenech, dokud měl v koltech jedinou ránu. Pak chladnokrevně vyfoukl z hlavní kouř a zastrčil pistole do pouzder.

- Jedeme do tábora, - řekl klidně bratrovi.

Dramatický výjev byl tak náhlý a odehrál se tak rychle, že Frank zůstal překvapeně stát s očima rozšířenými hrůzou.

- Proč, Jessei? - zařval. - Proč jsi ho zabil?
- Mladší bratr jen nedbale pokrčil rameny.
- Proč, ptám se tě? - opakoval vztekle Frank. - Proč? - Slyšels, ne? Byl to zrádce!
 - Ničím to nedokážeš. Zabils ho jen proto, žeš ho podezíral!

- Pro mě má podezření stejnou váhu jako důkaz, jestliže nechci, aby někdo odkrouhnul mě.
- Bob měl pravdu: zbláznil ses, Jessei!
- Přestaň, Franku! Nemám chuť tě poslouchat!
- Budeš ale muset mě vyslechnout! Jsem tvůj starší bratr!
- Tak mluv!
- Bob byl nejodvážnější a nejlepší střelec z mužů, které jsme kdvi měli.
- Zrádce to byl!
- To si myslíš ty! Bob ti řekl do očí nepříjemnou pravdu: ty jsi utekl před Buf falem Billem a nechal jsi v tom Tonyho a jeho. Jestli je Tony mrtev, je to tvoje vina! . . . Ve Winstonu jsme ztratili dva muže, třetího jsi zabil ty, je nás už jen sedm . . .

Jesse poslouchal a na rtech měl svůj obvyklý opovrhlivý a výsměšný úsměv.

- Domluvíš? - řekl hlasem tak klidným, až z něho mrazilo. - Teď poslouvej ty mě. Vždycky jsem věděl, že netrpělivě čekáš, až se staneš šéfem bandy ty, a proto jsi byl schopnej mě i podrazit. Pravda, jsi starší, a proto ti nejde pod nos, že velí ten nevycválanej mladší brácha!
 - Co to povidáš?
 - Franku, máš pravdu, ty jsi studoval a já ne, ale nezapomínej, že s pistolema umím zacházet lip já. Jasný?
- Frank se na bratra díval s otevřenou pusou a nenacházel slova, která by mu na to řekl.
- Podívej, Franku, řeknu ti to na rovinu, - dodal Jesse. - Pro mě nejsi nic jinýho než všechny ostatní a já s tebou budu jednat jako

s nima. Zkus udělat něco, co by mi nesedlo, a dostaneš do břicha dvanáct kulek. Jestli tomu nevěříš, podívej se na toho zatracenýho Ira!

- Jedeme do tábora, Jessei! Já si pořád myslím, že pravdu měl
- Bob: jsi blázen!

Jesse se vrátil tryskem do tábora stříleje do vzduchu, aby svolal svoje lidi:

- Ede Millere!
 - Tady, Jessei!
 - Woode, Jeffe!
 - Už jdeme, Jessei!
 - Dicku, Charley!
 - Co se děje, Jessei? - ptali se desperáti. - Kde je Bob? Co je s Tonym?
 - Tonyho zabili a Bob se rozhodl, že se na nás vykašle.
 - Zbabělec! A tys ho nechal odejít?
 - A co jsem měl dělat? - odpověděl pokrytecky Jesse.
 - Mohl by nás zradit!
 - Napadlo mě to, ale my nebudeme tak hloupí, abysme se nechali chytit tady. Sedlejte koně, odjíždíme!
 - A co my, Jessei? - zeptala se Zerelda, která držela v náručí oba syny.
 - Ty, Annie a vaši rodiče pojedete do Nashvillu na Ralstonovu farmu. Nikdo se vás ani nedotkne.
 - A ty pojedeš kam, Jessei?
 - Dám ti vědět, kdy a kde mě najdeš; čekej a o nic se nestarej. Jasný?
- Nedělej to, co máš v plánu. Něco mi říká, že to pro všechny špatně skončí... Pojed' s námi do Nashvillu!

- Přestaň! Místo toho, abys ztrácela čas řečma, běž naložit věci na wagony a rychle zmiz! Dave a Same, pojdte dát pusu tátovi a slibte mu, že budete hodní. Brzy si pro vás přijedu, a jestli budete poslouchat, možná že vám přivezu živýho koně.

Potom se Jesse obrátil ke svým mužům:

- Ede, ty pojedeš se mnou. Charlie Ford pojede s Woodem Hitem.

- Mám nechat svyho hrachu samotnýho? - řekl nespokojeně Jefi Hite.

- Ty pojedeš s Frankem a Dkkm Lkkiem. Za tři dny se sejdem a promluvíme st o novým podniku. Bude to velký, hoši!

- Kde se sejdem? - zeptal se Frank.

Jesse se podíval modrýma očima po svých lidech, skoro jako by hledal, komu může plně důvěřovat.

- Jedeme blíž k domovu, hoši, - rozhodl veselým tónem. - Se

jdeme se na farmě Marthy Bohonové, sestry Charlieho Forda: víte

všichni, kde to je... A teď, jedeme odtud!

5. KAPITOLA

Tři dny nato projel Jesse James a jeho druh Ed Miller už Norbornem v Carrol County a byli asi čtyřicet kilometrů od cíle. Cestou viděli na každém rohu plakáty slibující deset tisíc dolarů. Jeli však rychle a nestarali se o nic, snad jen o to, aby se zapsali v hotelích, kde se zastavovali, falešným jménem. Vybírali si jen nejluxusnější a nejvznešenější podniky.

Nedostatečná opatrnost vyvolala obavy u Millera:

- Nemohli bychom se držet dál od obydlenějších míst, Jessei? Nemám chuť skončit za mřížema!

- Ale, ale, snad už taky tobě nezačíná řídnout krev?

- Mám odvahy, že bych ji mohl prodávat, a nikdy jsem si nepletl kuráž s neopatrností a díky tomu ještě chodím po světě. Nevím, proč bych měl tenhle svůj systém měnit právě teď, když nás honí v celém státě...

- Oni ale honí fantóma. Já jsem pro ně jenom přelud ... Mám ti říct své tajemství, Ede? Chceš vědět, jak to, že jsem všem unikal celý ty léta?

- No, vysvětlk si to nedovedu. MěTs asi zatracenou kliku, Jessei?

- Nikdo neví, jak vypadá Jesse James. Jediný můj portrét nosí na krku v medailónku moje matka a nikdo se neodvážá dotknout se ho. Ostatní viděli vždycky můj obličej zakrytý šátkem, a to je málo na to, aby mě poznali! Jediný člověk mi viděl do tváře: Buff alo Bill. To se však stalo před dvaceti lety za občanské války a od té doby jsem se moc změnil. Jsem si jistě, že kdyby mě potkal na ulici, že by mě taky nepoznal.

- Ale lidi od vás tě znají.

- To se mejlíš: ani oni mě neznají Viděli mě naposledy, když jsem byl ještě kluk.

- Jak je to možný? Doma u matky jsi v posledních letech byl několikrát!

- Když k ní jedu, vím, jak to udělat, aby mě nikdo neviděl. Mám ti něco říct? Lidi od nás, z Kearney, šerifem počínaje a kovářem konče, mě zdraví a smekají, když mě vidí na koni projíždět vesnicí. Myslí si, že jsem obchodník s obilím a ani ve snu je nenapadne, kdo ve skutečnosti jsem.

- To je neuvěřitelný!

- To víš, človče, když se někdo dá na tohle řemeslo, musí mít nervy v pořádku. Nesmí se nikdy prozradit!

Projížděli po severním břehu Missouri po kdysi slavné "stezce do Santa Fé". Velká řeka klidně protékala mezi zelenými kopci a stříbrně se leskla.

Potkali jezdce, který když je míjel, zdvihl prst k okraji sombrera:

- Brejden, - pozdravil.

- Brejden, pane Burtone, - odpověděl stejně Jesse a otočil se znovu k příteli:

- Víš, kdo to je?

- Nikdy jsem ho neviděl!

- To je Sam Bartoň, nový pomocník šerifa Rickardse v Clay County.

- To říkáš jen tak! - zachvěl se Miller.

- Sám jsi viděl, že se nemáme čeho bát, - pokrčil rameny Jesse. - Nikdo mě nezná a tím mm šerifovi lidi!

Jesse se zadíval na městečko na druhém břehu Missouri.

- To je Lexington, - řekl za chvni. - Na ten mám spoustu vzpomínek! Byl jsem tady s generálem Sterlingem Prkem, když ho dobyl v šedesátém prvním roce. Tenkrát tady ty psi Seveřani dostali na frak... A tady jsem se se zbytkem Quantrillovy Černý brigády vzdal.

- Nikdy jsi mi neřikal, jak to tehdy bylo.

- Bylo nás šest. "Modrý panděra"1 nás napadly, bylo jich asi padesát. Napadli nás, přestože jsme měli bfej prapor. Nikdy jsem takovou bitvu nezažil. Sám jsem byl mezi pěti, čtyry jsem zastřelil, pá-týho propích, ale přiběhli další. Kulky kolem mě hvízdaly a jedna mi proléda pravou plkí. Padl jsem pod koně. Ani jsem se nehejbal a dělal jsem mrtvýho, dokud ty Čubčí syni nezmizeli. Pak jsem se doplazel na farmu, kde byli dobří Jižani, který mě ošetřili a schovali... Přisahal jsem, že to těm zatraceným jayhawker&m nikdy nedaruju, a dodržel jsem slovo!

6. KAPITOLA

Jesse James se naposled podíval k Lexingtonu, který mizel za ohybem řeky.

- Quantrill dal člověku dobrou školu, - zabručel skoro pro sebe. - Naučil jsem se mnoho...

1 mroirý panděra" - tak říkali stoupenci Konfederace severanským vojákům, kteří nosí modré uniformy.

- Proč ses dal ke Quantrillovi?
- Už jsem ti říkal: chtěl jsem se něco naučit.
- A co?

Banditovy rty se cynicky usmály:

- Přepadat banky a vlaky, - odpověděl, - a nenechat se nikým zastavit.
 - Tak tys to nedělal pro Btmme Btue?!
 - Já odjakživa dělám všechno pro sebe, - řekl Jesse. - Ideály jsou pro blázný.
 - Tak tys to dělal jen kvůli kořisti?
 - A kvůli čemu jinému? Za války jsem přepadl šest vlaků a nevím ani kolik bank. Na dělení nás ale bylo moc a za pár dní jsme svoji část rozházeli. Já: chtěl prachy, moc prachů. A proto jsem se už tenkrát rozhodl, že se udělám pro sebe a už tehdy jsem začal přemýšlet, jak postávat svoji bandu.
 - Vždycky jsem tě považoval za dobrého Jizana.
 - Co na tom záleží? Ani tys nedělal to, co jsi dělal a děláš dál, pro starej dobrej Jih!
- Jesse byl stále nervóznější. Neustále se v sedle obracel a díval dozadu. Sama Burtona už vidět nebylo a všechno nasvědčovalo tomu, že už bude hodně daleko. Najednou Jesse změnil tón:
- Víš, proč jsem ti to všechno vyprávěl, Ede?
 - Ne. Proč?
 - Protože nevěřím ani tobě.

Miller si všiml hrozby v šéfových slovech. Ztuhl a připravil se na všechno.

- Přece víš, Ede, - pokračoval s hranou ledabylosti Jesse, - ne dám ti možnost ani čas, abys někomu vyprávěl, co jsem ti řekl.
- Jesse James bleskově vytáhl své smrtící kolty. Miller zaslechl za zády podivné cvaknutí natahovaného kohoutku. Ještě zlomek vteřiny a pak...
- Dobře, Jessei, vyhrals, - řekl desperát zdánlivě klidně, ale jeho
- 1 Bonif Blue - vlajka Konfederace s velkou pěticípou hvězdou na modrém podkladě.

vnitřní napětí se nijak nezmenšilo. - Věděl jsem, že mě chceš zabít, jako jsi to udělal Bobovi Ryanovi Protože Boba jsi oddělal ty! Nebo snadné?

- Nemejlíš se! Vím, komu můžu věřit, a vás jednoho po druhým oddělám. Všechny ty zatracený zrádce! Ted' je řada na tobě!
- ? A hned potom na tobě, Jessei!

- Myslíš, že mi naženeš strach?

Miller se začal smát, což zapůsobilo zvláště za těchto okolností.

- Copak si neuvědomuješ, že jsem jel s tebou jen proto, abych přivedl Buffala Billa na tvoji stopu? Od chvíle, co jsme vyrazili, jede za námi!

- Jen si nemysli, že tě ten čubčí syn zachráni! Je odsud hodně daleko! A je úplně k ničemu, jestli se mě pokoušíš podvést!

- Ten blbec si myslí, že blufuju! Proč si myslíš, že je tady šerif Burton? Jenom kvůli tomu, aby se přidal k Buffalu Billovi, aby tě chytil! Už jedou!

Bandita se instinktivně otočil. V tu chvíli nasadil Miller koni ostruhy a vyrazil prudce vpřed. Jesse vyrazil za ním a bezhlavě páčil.

- Ty pse, mně neujedeš! - řval vztekle.

Mezitím Ed vytáhl pistoli. Otočil se v sedle, aby vypálil bez míření. Jediná rána - Minul cíl jen o kousek, zasáhl však Jesseova koně, který se svalil, a jezdec se kutálel dolů po stráni...

Ed zastavil svého nádherného ponyho a seskočil na zem. Odvážně vykročil k Jessei Jamesovi s pistolemi u boku:

- Něco ti chci říct, Jessei! - křičel, aby ho slyšel. - Ve mně jsi se zmejlil. Já nejsem zrádce. Kdybych byl, už ted' bych si to hnál za šerifem a ty bys mě nemohl zastavit - Já se ale na odměnu vykašlu, Jessei! Já tě nechci prodat guvernérovi Crktendenovi!

- Jasně, protože se mnou si vyděláš víc než těch špinavejch deset tisíc! Uvidíš, Ede, se mnou zbohatneš...

Když viděl Millera, jak se k němu blíží, jeho blýskající se oči a namířené pistole, Jesse James zbledl.

- Tak mi promiň, že jsem se mejlil, Ede, - pokračoval chrapti
- vě. - Mejlil jsem se v tobě. Promiň, ale trápí mě různý podezření...

My dva ale uděláme velký věci. Ted' víme, že můžeme jeden druhý-mu věřit.

- Mlč, svině! Dostaneš, co zasloužíš!
- Omluvil jsem se ti, co chceš víc, Ede?
- Svoje omluvy si strč za klobouk, zrádče! - odsekl Ed a blížil se k němu. - Chci tě zabít svejma vlastnima rukama, špinavěj zrádče!

1. KAPITOLA

Jesse James pochopil, že jeho kumpán to myslí vážně. Rozběhl se a skryt se za mrtvolou svého koně.

- Co tě to bere, Ede? Ted' musíme jeden druhý-fnu věřit!

- Věřil jsem ti jako nějaký pitomec, když jsi před náma dělal hrdinu, kerej bojuje za Bonnie Blue! Já jsem totiž konfederát až do hloubi duše a do tvý bandy jsem přijel jenom kvůli tomu, že jsem chtěl pokračovat v boji proti jayhawkerům. A jenom kvůli tomu byl můj brácha Clel tak hloupej a nechal se na tvůj rozkaz před šesti lety zabít! 1

- Přece nebudeš brát vážně, co jsem ti povídal, Ede! Jak můžeš pochybovat o tom, že jsem se postavil mimo zákon kvůli něčemu jiný-mu, než je naše Bonnie Blue!

1 7. září 1876 Jamesova banda přepadla banku v Northfieldu v Minesotě, avšak středa se s neočekávanou a hrdinnou obranou obyvatel. V přestřelce byli zabití Clel Miller a Bill Chadwell. V další přestřelce byl zabit Charlie Kits a zajati byli Cole, Bob a James Youngerové. John, čtvrtý z bratří Youngerů, byl zabit o dva roky dřív Pinkertonovými agenty.

- Nejsi vlastenec! Jsi jenom sprostý bandita, dodej a hrdlořez!

Ed Miller se zastavil asi padesát metrů od Jesse Jamese, který ležel za mrtvým koněm.

- Ty dobře střílíš, Jessei, - pokračoval, - ale ty za to nemůžeš. Vypiloval jsi z hlavně drážky, abys mohl rychleji za sebou vystřelit všechny rány ... Ale tos udělal největší chybu, Jessei! Jenom takovej pouťový střelec jako ty se jí může dopustit, takovej střelec, kterej potřebuje rychle stnět, protože ví, že se netrefí první ranou!

- Aco má být, Ede?... Přestaň, víš přece, že jsem tvůj přítel!

- Když se vypilujou drážky, - ušklíbl se ten druhý, - nedá se přesně střílet na víc jak dvacet metrů. Zkus po mně střílet, Jessei, zkus to! Sto dolarů, že mě netrefíš!

- Nechci po tobě střílet, Ede!

- Teď už ne, když tě mám na mušce! Moje pistole nemají vypilovaný drážky a strefujou se i na tuhle vzdálenost... Pozor, Jessei!

Miller znenadání vystřelil!. Jesseovi uletělo sombrero z hlavy a ještě než spadlo na zem, dostihla je druhá kulka, která ho odnesla hodně daleko.

- Vidíš, Jessei? - ušklíbl se bandita. - Mohl bych tě zabít jako psa, ale já nejsem taková baba jako ty! Já lidi nezabím, když se ne můžou bránit! Pozor, Jessei! Nevystřelím, dokud nebudu tak daleko od tebe, abys mohl střílet!

A pomalu se blížil houpavým krokem člověka, který větší část života strávil v sedle. Pistole držel u boků a ukazovák objímal kohoutky. Nespouštěl oči ze svého vůdce.

- Nechme toho, Ede! - zařval Jesse James. - Je to všechno moc srandovní!

- Ano, skončíme to, ale pistolema! Já a ty, Jessei... ale střílej hned, jak budu na dostřel, protože pak ti při prvním pohybu vpálím kulku mezi oči!

- Idiote! Vycpu tě olovem!

- Moc mluvíš, Jessei! Buď připravený: jakmile ti budu na dostřel, pak promluví naše kolty!

Jesse se ještě víc skrčil za mrtvého koně. Bylo vidět jen hlavně jeho

pistolí, připravených ke střelbě. Teď už neměl strach, když se jeho protivník tak brání využít své výhody a neustále se přibližuje. Bude velmi odkrytým cílem na travnaté pláni.

- Tak pojď, Ede, ale já po tobě nebudu střílet, - zakřičel Jesse.

- Jsem tvůj přítel, já...

Uprostřed věty bandita neočekávaně vystřelil. Šest ran rychle za sebou, natahuje úderník dlaní... Ale Miller byl také starý lišák. Po chopil Jesseovy záměry a padl na zem okamžik předtím, než pistole začala štěkat. Kutálel se v trávě, uhýbaje se Jesseovým střelám. Skulil se do příkopu, kde se celý schoval.

- Plejtváš, Jessei! - posmíval se. - Kulky jsou drahý... Já vy pálím jen jednu, a ta půjde přesně do cíle!

8. KAPITOLA

Několik dalších nekonečných vteřin se oba podivní nepřátelé hlídali s namířenými pistolemi. Na to, aby mohli zamířit, by byli museli vystrčit hlavu, ale to by se pak stali terčem, který nemohl minout ani zelenáč. Se sevřeným hrdlem a s nervy křečovitě napjatými čekali Jesse James a Ed Miller, až ten druhý začne.

Dramatické vteřiny ubíhaly. Jesse, který byl zvyklý, že ho všichni poslouchali a že se ho všichni báli, byl bez sebe vzteky, protože bandita si dovilil mu nevěřit. Miller zase byl plný nenávisti a touhy pomstít se šéfovi, který se ho nejen pokoušel zabít, ale především ho celá ta léta rrazil v jeho ideálech. Chtěl ho zabít ze stejného fanatismu, s jakým masakrovali bushwakerové své odpůrce za občanské války. Tento souboj na břehu Missouri musel skončit smrtí jednoho z nich.

Jesse se neukazoval. Mrtvola koně ho kryla a zpod této barikády bylo vidět jen hlaveň kolty a oko u mušky. Miller pochopil, že Jesse by byl schopen takhle nehybně ležet a čekat celé hodiny, jen aby on neměl výhodu. Ed však spěchal, aby soupeře zabil. Podvod, jehož obětí byl takovou dobu a který byl také příčinou smrti jeho bratra, ho pálil jako rozžhavené železo, které mohla zchladit jen krev nepřítele.

Všiml si, že příkop, ve kterém leží, se krouží podél břehu a táhne se dál bokem od Jesse Jamese. Vzal pistoli do zubů, aby se do ní nedostal prach, a začal se plazit kupředu.

Jesse si toho okamžitě všiml. Jeho kulky začaly svištivě rozdírat vzduch. Ale Miller byl dobře kryt kopečkem hlíny. Střely bubnovaly nad ním, ale nemohly ho zasáhnout. Pouze jedna se o něho otřela, jak se odrazila od kamene, ale neporanila ho. Lezl s neúprosnou pomalostí dál. Ještě dva tři metry a dostane zrádce z boku a úplně nekrytého.

- Tady jsem, Jesse! - začal protivníka provokovat s bláznivou odvahou. - Mám tě!

Jesse vstal, protože jeho úkryt byl úplně k ničemu, a vztekle začal pálit z obou pistolí. Miller vypálil bez míření ve stejném okamžiku. Dvě rychle za sebou jdoucí rány - Jesse padl na záda s rozhozenými rukama.

Na tváři Eda Millera se objevil divoký škleb. Chvilí ještě zůstal stát s namířenou pistolí, připraven okamžitě vypálit, ale Jesse James se nehýbal. Ležel přes mrtvolu koně v nepřírozené pozici člověka, který náhle zemřel. Ed byl stále ve střehu a připlížil se blíž o několik metrů. Tělo zhroucené na zemi se ani nehnuło. Teprve teď mohl Ed vidět pootevřená ústa, oči v sloup a rudou krvavou skvrnu na prsou v místech, kde je srdce.

- Dostals, co sis zasloužil! - uplivil mezi zuby. - Spravedlnost byla vykonána!

Foukl do pistolí a zasunul je do pouzder. Ozvaly se dvě rány a další dvě... Jesse vyskočil a páčil zuřivě a divoce do svého nepřítele. První střela trefila Eda do pravého zápěstí a vyrazila mu zbraň. Další se mu zaryla do břicha, Edovi se prudkou bolestí podlomila kolena a upadl jako prázdný pytel.

- Zrádce! - zachrčel z posledních sil. - Špinavěj zbabělče.

- Copak tys tenhle trik opravdu neznal, Ede? - odpověděl mu proradný Jesse. - Naučil jsem se ho, když jsem byl ještě u Quantrilla. Střelil jsem se do prstu, abych si mohl udělat tmavou skvrnu na prsou... Mám ještě šest ran, Edel Ty vystřílím do té tvý psí tlamy, aby tě nikdo nepoznal, až tě najdou!

Jakýsi pocit nebezpečí ho přinutil, aby se otočil. V dálce se rychle blížil obláček prachu. Sam Burton uslyšel střelbu a vrátil se zpět... Ještě než dojel plným tryskem na výborném koni k Edu Millerovi, splnil Jesse, co slíbil. Jednu po druhé vypálil do Eda šest ran z bezprostřední blízkosti. Při každé ráně nelidsky zařval:

- Tumáš, ty čubčí synu!

9. KAPITOLA

Martha Boltonová, sestra Charlieho Forda, byla velmi mladá. Mezi ní a jejím manželem byl třicetiletý věkový rozdíl. Její muž, major Bolton, bývalý důstojník konfederálního vojska, si ji vzal, přestože neměla haléř věna a nebyla ani nijak zvlášť krásná. Za rok po svatbě už byla vdovou a byla by si nevěděla rady, nebýt jejích mladších bratru, kteří ji přijeli na farmu nedaleko Richmondu v Ray County pomoci, a nebýt staršího bratra, jenž ji štědře podporoval částí svého podílu na kořisti.

Jesse James dorazil na farmu ještě večer po celodenní jízdě, již zmátl šerifa Burtona, a po krátké zastávce v Richmondu, kde se měl setkat se svými informátory a kde si chtěl koupit nové sombrero, protože svoje musel zahodit.

Charlie Ford mu přijel naproti alejí sykomor až na kopec.

- Už jste tady všichni? - zeptal se ho Jesse.

- Ano, čekali jsme jen na tebe a na Eda. Kde je Ed?

- Nikdo vás neviděl přijet? - vyhnul se odpovědi Jesse.

- Nikdo. Ale kde je Ed? Máme na něho počkat?

- Ne. Onemocněl. Dostal chrlení krve a rozhodl se, že se bude léčit v Hot Springsu.

- Jak to? že máš jeho koně?

- Co je na tom divného? Je lepší než můj, a tak jsme si ho vyměnili. On si hezkou dobu nezajezdí!

- Je nás pořád málo, - poznamenal Charlie. - Tony a Tucker jsou mrtvi, Ed a Bill nás opustili

- Lip, když je nás málo a samý dobrý. Je to lepší pro naši práci.

- Máme nováčka, Jesse!

- Kdo je to?

- Můj bratr Bob. Chce k nám.

- Proč?

- Chce si rychle vydělat prachy, jako my všichni.

- Je na něj spoleh?

- Jako na mě.

- VLcohočeká?

- Pochopil to za těch pár let, co poslouchá mý vyprávění!

- Dobře, Charlie, uvidím.

Bobovi Fordovi bylo něco málo přes dvacet. Byl menší, ale silný. Jesse James k němu okamžitě pojal důvěru.

- Umíš jezdit na koni, chlapče?

- Já se narodil v sedle, pane James!

- A co pistole? Umíš?

- Dost dobře!

Jesse bleskurychle vytáhl své kolty, ale stejně rychle na něho zamířily i Bobovy pistole. Několik vteřin na sebe mířili.

- Máš dobrý reflexy, chlapče! - řekl Jesse a zastrčil pistole.

- Přijat za stejnejch podmínek jako ostatní. Všecko, co potřebuješ k práci, si seženeš sám. Za účast na podniku dostáváš patnáctinu kořisti plus další část za zranění a tři podíly rodině, kdyby tě zabili.

- To mi stačí, pane James.
- Říkej mi Jessei. A ještě něco, chlapce: nepokoušej se mě zradit nebo neuposlechnout. Můj kolt je v takových případech neúprosný: zeptej se ostatních!
- To vím.
- Tím lip. Ted' pojd' s námi do stodoly. Musíme si připravit akci Chicago-Alton Express.¹ Jestli to dobře dopadne, bude pro každého dvacet tisíc.
- To je dobře j počinek!

Ve stejnou chvíli v Richmondu šerif Sam Burton, který se vzdal dalšího pronásledování, posílal telegram prokurátorovi Wahaceovi. Na sedle mrtvého koně našel vyřezané iniciály JWW, jako Jesse Woodson James. Nebylo to moc, ale mohly to být indicie.

10. KAPITOLA

Glendale byla malá vesnička ztracená v prérii skoro na hranicích mezi Missouri a Iowa. Tvořilo ji asi třicet snoubených domů, jaké se už hezky dlouho nenacházely mimo území takzvané "indiánské hranice". Tamější obyvateli byli chudí sedláci a dřevorubci, kteří za rok ze země taktak vydobyli na živobytí.

Glendale však bylo ze dvou důvodů důležitějším centrem, než se na první pohled zdálo: byla to železniční stanice a byl tu obchod Natha-

¹ Chicago-Alton Express - trať vedlejšího významu, která však tehdy spojovala Chicago s bohatým důlním centrem v Altoně, a byla tudíž velmi důležitá.

niela Bahnera, který měl díky cestujícím pověst nejlépe zásobeného kupce v okrese.

Stanice a obchod byly v podstatě jedno a totéž. Sídlily v domě většinn než všechny ostatní, jehož přízemí sloužilo jako obchod a sklad a zároveň jako pokladna a čekárna pro těch několik cestujících, kteří se zde občas objevili. V hořejším patře bydlel starý Bahner - byl zároveň i výpravčím - a dva černoši, kteří mu pomáhali, Giona a Tom.

Pro majitele obchodu začínal dnes den jako všechny jiné, přestože byla středa, kdy tudy měl projíždět Chicago-Alton Express. Vlak sice v Glendale nestavil, ale bylo třeba se postarat, aby měl volnou trať. Měl se však objevit teprve v poledne a do té doby bylo třeba mít otevřený obchod. První zákazníci se obvykle objevili kolem desáté, když se přikodrcali na svých koksáckách.

Tak tomu bylo i tuhle středu. Přesně v deset přijel Gregory Darlington, zemědělec z Hartfordu, s dlouhým seznamem drobného nákupu. Zatímco Tom a Giona snášeli žádané zboží, povídal si Bahner srdečně se zákazníkem, jako to dělal vždycky: v těchto místech nebývá moc příležitostí jak ubíjet čas.

- Ty, Natě, - řekl najednou Darlington, - nevíš, kolikátého je dnes?
- 7. září 1881, středa. Proč se ptáš?
- Nic ti to datum nepřipomíná?
- U sta hromů, máš pravdu, Gregu! Přesně před dvěma lety tady přepadli vlak. Jak to, že jsem na to zapomněl?

To byl tenkrát ošklivý den!

Při Bahnerově vyprávění vstoupili do obchodu další dva nebo tři zákazníci. Majitel a oba černoši je začali bez spěchu obsluhovat. Za chvíli hodiny odbily jedenáct.

- Za půl hodiny musím jít zapíchnout k trati zelený prapor, - vzpomněl si výpravčí. - Dnes projíždí Chicago-Alton Express!

- Ještě máš čas, Natě. Dokonči to vyprávění!

Ani ne za pět minut se nad Glendalem rozpoutal konec světa: kla pot' koňských kopyt v plném trysku, pokřik ne' nepodobný indiánskému, práskání výstřelů a třeskot skla z oken rozbitých kulkami

11. KAPITOLA

Dick Liddel se skoro oka mžítě vrátil s velkým plátněným pytlem.

- Bobe, pohlídej chvíli tyhle hodný pány! - přikázal Jesse nej mladšímu. - Jestli se někdo hne, ukaž, jak rychle umíš střilet! Spolu s Dickem, který držel otevřený pytel, se postavu k pultu.

- Začneme kasou!

Nasel v ní jenom drobné.

- Jak vidím, - ještě jsi dneska nic nevydělal, Natě, ale nějaký ten dolar budeš mít stranou, ne? Neobtěžuj se, vím od minula úplně přesně, kde je máš schovaný.

Bez váhání vzal z přihrádky krabici od konzervy a otevřel ji. Uvnitř byla hrst bankovek. Jesse je přepočítal.

- Jenom osmdesát dolarů? Koukám, že ti v poslední době kšefty nešly, ty starej šejdíři!

Obrátil se k zákazníkům, kteří se třásli strachy, a oslovil je posměšně, zdvořile otáčeje na prstech pistolemi:

- Byli byste tak laskaví a odložili do našeho pytle všechna, co máte? Mám na mysli peníze a zlaté předměty.

Greg bez pobízení hodil do pytle hrst dolarů. Ostatní ho stejně hbitě napodobili. Jen jeden zůstal bez pohnutí stát.

- A vy nemáte, co byste dal? - oslovil ho Jesse.

- Ne, nic.
- Opravdu nic? Ani se mi nechce věřit. Jak se jmenujete?
- John Smithson.
- Dicku, prohlédni pana Smithsona!

Bandita prohledal nešťastníka, ohmatal všechny možné skryše na jeho obleku, ale našel jen směnku a nožik.

- Nic jinýho nemá, Jessei!

Šéf bandy se překvapeně podíval na hubenou kořist.

- Pane Smithsone, to se nestydíte chodit po světě jenom se směn-

kou a raáejkem? - ušklíbl se sarkasticky. Pak se obrátil k ostatním:

- Tak a teď si hezky sedněte do skladiště. Trochu vás zavěme.

Za pár minut bylo v baráku zavřeno všechno obyvatelstvo vesnice, muži, ženy, děti. Nikdo se neodvážil klást odpor.

- Nepodiváme se taky trochu po domech? - navrhl Frank.

- Možná že tam bude něco, co by stálo za to.

- Nemáme čas, - odpověděl mu bratr a podíval se na hodiny.

- Musíme už myslet na vlak ... Ty, Franku, běž zapíchnout ke kolejím červený prapor, aby se vlak zastavil, ale dobře si spočítej vzdálenost! Charlie s bráchou půjdou odšroubovat kolej!

Všichni tři odběhli splnit rozkaz.

- Woode, Jeffe! - pokračoval Jesse. - Přivažte ke kolejím pro vazy! Ty, Dieku, dávej pozor na cestu a dej známem, kdyby někdo šel.

Hodiny odbily dvanáct. Stanička vypadala úplně klidně. Desperáti byli dobře ukryti...

Vlak však stále nebyl v dohledu.

- Má zpoždění, - poznamenal Frank.

- Bude mít ještě větší, než dojede do přístí stanice! - ušklíbal se Jesse.

- Už jede, Jessei!

- Hoši, připravte se!

Za malým vrškem se objevil vlak: nejdřív kouř, pak vysoký komín jako trychtýř, pak celá kouřící lokomotiva. Strojvůdce George Foote zpozoroval červený prapor.

- Brzdi, Joe! - zakřičel na druhého muže.

- Co je, Georgei? Proč máme zastavit?

- Copak já vím! Asi proti nám jede nákladní vlak. Rychle zabrzdí!

Když ve stanici slyšeli skřípění brzd, dal Jesse znamení. Frank popohnal oba koně, kteří byli zapraženi do provazů přivázaných ke kolejnicím a celá kolejnice uletěla.

* Tato techniku vynalezl a vyzkoušel jiný proslulý desperát John Reno, autor prvních útoků na vlaky a banky v americké historii. Cleny bandy byli jeho tři bratři:

- Sakra, Georgei, vykolejíme!

- Brzdi, Joe!

Lokomotiva se zastavila metr od přerušené koleje. Ve stejnou chvíli se ze všech stran vyhnuli banditi, zasypávající lokomotivu a okna vagónu střelami.

12. KAPITOLA

Polekání cestujících, kteří se odvážili k oknu, se museli okamžitě stáhnout před kulkami hvízdajícími ze všech stran.

Strojvůdce a jeho pomocník museli pod hrozbou pistolí slézt z kabiny. Byli spíš rozlícení než postrašení.

Jesse James, který toho dne cítil víc drзости než obvykle, měl poněkud bizarní nápad: představil jim členy své bandy jednoho po druhém, začínaje bratrem a konče Woodem Hitem, který navíc ukázal své zkažené zuby.

- Už jste skončili s tou komedií? - zeptal se Foote nijak překva-

peně. Nevšímaje si koltů, obrátil se k nim zády a vydal se směrem ke konci vlaku. Jesse vyskočil na koně, rychle ho dojel a postavil se mu do cesty.

- Hej, kam myslíte, že jdete?

Frank, Slim a William. Na podzim roku 1865 byl Frank James zatčen pro pokus o vyloupení banky v Liberty. Ve vězení pobyl však jen několik týdnů a pak byl z nevysvětlitelných důvodů propuštěn pro "nedostatek důkazů". Jeho druhem ve vězení byl sám John Reno, který mu řekl o svém „objevu“ 5 let od té doby začala v praxi užívat i Jamesova banda.

- Chci poponést ten červený praporek, - řekl klidně a rozhodně strojvůdce. - Kdyby jel nějaký nákladák, tak do nás narazí zezadu a bude z toho masakr.

- Copak má přijet nějaký vlak?

- Co já vím! Nákladáky jezdí bez jízdního řádu sem a tam! Jesse chvíli zaváhal:

- Běžte, ale dejte si pozor a nedělejte hlouposti!

Mezitím Frank, Wood a Jeff vylezli do poštovního vagónu. Úředník Henry A. Fox se chtěl postavit na odpor, ale poslali ho do říše snů tvrdou ranou do hlavy. Ve vestě mu našli klíč od trezoru a otevřeli ho. Bylo v něm však jen pár set dolarů.

- Hej, Jessei! - zavolal Frank na bratra. - Po těch dvou stech tisících, jak jsi říkal, tady není ani pamádky!

- U všech ďasů, to není možný! Hleďte lip!
Zatímco čtyři bandité bombardovali střelami okna vagónů, ostatní tři doslova na kusy rozbili všechno, co našli v poštovním vagónu, ale dvě stě tisíc se nikde neobjevilo.
- Fakt, tady nejsou! - řekl na závěr vztekla Frank.
- Ale já přece dostal přesný informace!
- Je jasný, že tě vodí za nos, Jesse!
- Ten z čubky syn! Já ho rozsekám na kousky!
- Zatím jsme riskovali pro necelých tisíc dolarů ...
- Zahojíme se na cestujících. Vyžente je ven a postavte do řady!
Chicago-Alton Express měl kromě poštovního a zavazadlového vozu pouze tři osobní vagóny. Jesse James šel k první třídě a otevřel dveře.
- Tudy, pánové, račte! - přikázal a točil pistolemi.
Zatímco elegantně oblečení cestující vystupovali z vagónů a řadili se vedle sebe s rukama nad hlavou, otevřel Frank třetí třídu.
- Ty Jimmy Crows! pošlete k čertu! - zařval na něho bratr.
- Radši nám pomoz obrát tyhle pány v cylindrech!
I Jimmy Crows - crow znamená havran. Rasisté tak říkali černochoům; rozšířenější význam se vztahoval na všechny ubožáky a asociální živly.

Namířené pistole přiměly cestující, aby do pytle, s nímž se před ním postavil Dick, hodili peníze a šperky, které měli u sebe. Jeden z nich hodil dovnitř pět tisíc dolarů.

- Tisícere díky, pane! - řekl mu ironicky Jesse James. - Vidím, že si dobře stojíte ...
- To nejsou moje peníze.
- Ne? A čím?
- Mé společnosti. Jsem pokladníkem Clearwater Company, obchod dřívím ve velkém.
- Tak poděkujte svým pánům. Myslím, že se vám bude hodit stvrzenka na tuhle platbu ... Franku, nezapomeň na to, umíš hezky psát!

Další cestující však měl u sebe jen stříbrné hodinky. Jesse do něho začal vztekla kopat:

- Vy tady, mezi slušnejma lidma z první třídy, nemáte co pohle dávat! Jděte si mezi ty Jimmy Crows do třetí!

Bandita ho dokopal až ke třetí třídě a hodil ho dovnitř. Mezi cestujícími byla i starší žena oblečená v černém. Když do pytle hodila hrst svých dolarů, propukla v zoufalý pláč.

- Co je vám, madam? - oslovil ji Jesse. - Máte tak ráda své peníze?
- To je všechno, co jsem měla. Byly to peníze na pohřeb manžela.
- Zemřel?
- Vezu ho do Chicaga. Jeho rakev je v zavazadlovém voze... Můj ubohý Ernst byl z Chicaga a vezu ho k věčnému odpočinku do jeho rodného města. Teď už mu nebudu moci koupit místo na hřbitově!

- Bobe, jdi se podívat, jesdi je to pravda! Chlapec odběhl a za chvíli byl zpět. Vzrušeně řekl:

- Ano, je tam rakev, Jesse!

Bandita vzal z pytle pár dolarů a podal je vdově:

- Tady máte, madam, a přestaňte brečet! Budete mít dost i na pěkný věnec. Nechtě na stuhu připsat moje jméno: Jesse Woodson James. A ať to napíšou bez chyby!

13. KAPITOLA

Banditi byli "s prací" hotovi za chvíli. Přepadení vlaku jim vyneslo asi deset tisíc dolarů: sice pěknou sumu, která však ani zdaleka nedosahovala toho, co chtěli najít.

- Všechny koně ve vsi postřílejte! - přikázal Jesse James svým mužům, ještě než odjeli. - Aspoň nás nebudou moc pronásledovat!

Sotva desperáti zmizeli na prašné cestě, Foote a Joe za pomoci Bahnery a ostatních lidí vysvobozených ze skladu a mnoha černochoů ze třetí třídy narychlo opravili koleje.

Chicago-Alton Express mohl odjet přesně ve čtrnáct hodin. Ani ne půl hodiny po něm přijel do Glendalu další vlak. Bahner signalizoval strojvůdci, aby zastavil, protože ho chtěl informovat o tom, co se stalo. Jakmile vlak zastavil, vyskákalo z poštovního vozu dvanáct po zuby ozbrojených mužů.

- Co? Další přepad? - zachvěl se výpravčí.

- Copak nevidíte, že jsme od policie? Proč jste nás zastavil?

Byli to Pinkertonovi lidé. Těch dvě stě tisíc vezl pravděpodobně tenhle vlak. Informace, kterou Jesse James dostal, byla správná: poklad se měl vézt právě v ten den. Ale vůdce bandy si spletl hodinu ... a vlastně měl štěstí, jak dokazovali bojovně naladěni muži eskorty.

Byli s nimi Buffálo Bill a šerif Charley Liggett z Kansas City, kterým Bahner řekl, co se stalo.

- U tisíce bizonů! - zaklel plukovník. - Ten ďábel Jesse James mě zase předběhl!

- Koho by bylo napadlo, že zaútočí právě na vlak, který mu nenabízí žádný větší profit? - poznamenal Liggett.

- Ano, to je jedno z tajemství, která bude třeba vyjasnit. Důležité je, že tentokrát jsme bandě na stopě a už se jí

nepustíme.

- Chcete je pronásledovat? - zeptal se výpravčí.
- Okamžitě! Policisté pojedou jako eskorta s vlakem, ale já se hned vydám za nimi!

Bojím se, že to nebude možné! Nenechali živého jediného koně!

- Kde je nejbližší ranč?
- Můj je nejbližší, - přistoupil k němu Greg Darlington, - ale je to šest kilometrů.
- Za hodinu tam budeme. Můžete mi prodat dobrého koně?
- Nejlepšího v okrese!
- Výborně. Je čtrnáct třicet, v šestnáct se budu moci vydat po stopách bandy. Budou mít tedy náskok jenom tři hodiny.
- Myslíte, že je dostanete?
- I kdybych je měl pronásledovat až na konec světa! - prohlásil scout.
- Plukovníku, půjdu s vámi, - řekl Charley Liggett.
- Proč ne? Nevím ale, kam nás Jesse James zavede.
- To je jedno, - odpověděl šerif a ukázal na sako, kde už neměl připíchnutou šerifskou hvězdu. - Jsem teď úplně volný ...

Liggett drazé zaplatil za omyl, že důvěřoval Georgei Sheperdovi, domnělému vrahu Jesse Jamese. Nebylo tedy divu, že cítil k desperátovi slepou nenávist a že se stal jeho nepřítelem, aby pomstil utrpenou porážku. Buffalo Bill si ho prohlédl od hlavy k patě:

- Jistěže vám nemohu odmítnout příležitost, abyste se zahojil, Lig-gette. Pojdte, ale musíte si obstarat koně.
- Pane Darlinton, máte i pro mě dobrého ponyho? - zeptal se Charley farmáře. - Předem vás upozorňuji, že nemám čím zaplatit.
- Půjčím vám, kolik potřebujete, - nabídl se Bahner. - Vráťte mi to, až dostanete toho šibeničníka. Mám si s ním taky vyřizovat jistý účet... Vykradl mě už dvakrát!
- Dobře, pane Bahnere! Dostanete to až do posledního centu, slovo Charleyho Liggetta na to!

14. KAPITOLA

Na ranči si Buffalo Bill vybral pro sebe nádherného ryzáka. Vyzkoušel v plném trysku jeho poddajnost. Byl dokonale spokojen.

- Budu mu říkat Brigham IV., - rozhodl se, hladě zvíře po inteligentní hlavě. - Tak se jmenovali všichni moji koně a tenhle pony si zaslouží jejich jméno!

Nat Bahner a Greg Darlington vybavili oba vším potřebným na cestu, o které bylo nemožné předpokládat, kdy skončí: dali jim všechno od sedel po lodní suchary. Pokud jde o zbraně, byli scout a bývalý šerif dokonale vybaveni; z Altonu odjeli s jistotou, že se po cestě nutně střetnou s Jessem Jamesem a jeho bandou. Buffalo Bill zastrčil do pochvy u sedla svoji neomylnou pušku.

- Brigham a "Lukrécie Borgia" znamenají konec bandity Jesse Jamese! - zvolal.
- Lukrécie Borgia? - řekl překvapeně Darlington. - Kdo to je, prosím vás?
- Nikdy jste o ní neslyšel? To byla italská vévodkyně, která neodpouštěla svým nepřátelům; a moje karabina je taky taková!

Scout a bývalý šerif byli připraveni k odjezdu, bylo přesně šestnáct hodin.

- Kde začnete hledat? - zeptal se Bahner.
- U Lancasteru.
- A proč zrovna tam? To je na východě a banditi odjeli k hranicím Iowy.
- Nevěřím, že by jeli tam. Vzpomínáte si, jak to bylo před dvěma roky, pane Bahnere? Tehdy také odjel Jesse James zdánlivě na sever a jen byl z dohledu, namířil si to přesně do Lancasteru.
- Dělejte, jak myslíte, plukovníku, ale mně se zdá nepravděpodobným, že by udělali přesně to co tehdy.
- Proč ne? Tenhle útok je přesnou kopií útoku z roku 1879 až na některé maličkosti. Všechno se zběhlo přesně tak jako tehdy.

- To je pravda, ale ... Možná že máte pravdu.
- Plukovník má určitě pravdu! - prohlásil Liggett. - Buffalo Bill se nikdy nemýlí... a já jsem za tohle poznání drazé zaplatil!
- Nebudte smutný, Charley! - povzbuzoval ho scout. - Vsadím se, že poslední se budete smát vy. Je to jen otázka času.

Za hodinu byl Buffalo Bill a jeho druh v dohledu Lancasteru.

V roce 1881 byl Lancaster, hlavní centrum schuylerského okresu, skutečně zvláštní místo. Na vršku stály dva velké a luxusní paláce, které by mu záviděl i Boston. Jeden cihlový - sídlo správy okresu - a druhý s šedou omítkou. Ale to bylo všechno, kromě sroubeného baráku, kde si James Bryant, jeden z prvních pionýrů v Missouri, otevřel hospodu, kam Chodili pěstitelé koní z celého okresu.

- Kam půjdeme shánět zprávy? - zeptal se Liggett.

-- Samozřejmě, že do saloonu. Starý Bryant ví vždycky všechno!

15. KAPITOLA

Před Zlatým třmenem - pitoreskním lancasterským saloonem, který připomínal hrdinské doby Divokého západu - bylo už přivázáno asi dvacet koní.

- Na to, že je teprve odpoledne, je tady nezvykle živo, - poznamenal Charley Liggett.
- To je znamení, že v okrese se už ví o přepadení v Glendalu.
- Jak to? Telegraf tady není!
- Mohli se to dovědět jen jediným způsobem...
- Chcete říct, že se tady banditi zastavili?

- Tenhle okres je vyhlášený svými ponyi. Vsadím se o fousy a knír.

že Jesse James a jeho lidi toho využili, aby si obstarali čerstvé koně!

-- Tak se jde dovnitř a hned se dovíme, jestli tomu tak skutečně je.

- Hm! Tím si nejsem tak jist...

Plukovník a exšerif přivázali koně k tyči a vstoupili do tmavého a zakouřeného saloonu. U špinavých stolů sedělo asi třicet mužů, skoro všichni chovatelé z okresu. Nejvlivnější z nich, Benjamin Lewis junior, se opíral o nálevní stůl jako řečník a byl celý rudý a rozpálený diskusí, kterou vedl. Sotva se naši dva muži objevili ve dveřích, všechny hlasy najednou zmlkly.

- Jen pokračujte, - řekl scout a vychovaně sňal sombrero. - Nechceme vás rušit ve vaší zajímavé diskusi...

- Kdo jste? - oslovil ho Lewis se vzteklou arogancí.

- Plukovník William Cody, prosím!

- Chcete říct Buffalo Bill?

- Osobně.

- A já jsem Davy Crockett!

- Myslím, že ne, vážený pane, - odpověděl plukovník. - Na to, abyste mohl být někým, kdo je už skoro půlstoletí mrtvý, musel byste být méně tlustý!

- Ar jste kdokoliv, tady nemáte co dělat!

- Na začátek bych si myslím dal jedno pivo. Mohl byste mi v tom zabránit?

- Platím vám ho sám, -- zasáhl James Bryant, - ale vypijte ho ex a hleďte zmizet.

Buffalo Bill se udiveně zadíval na slavného hospodského. Bylo mu už osmdesát, ale vypadal mladě. Jeho kmetský věk prozrazoval pouze patriarchální bílý vous, zažloutlý kolem úst od piva a tabáku. Bryant si v mládí užil. V té době bylo ještě Missouri loveckým územím Foxů, jednoho z nejbojovnějších indiánských kmenů, a stařík měl po těle bezpočet jizev po rudošských šípech. Teď však scout četl z jeho očí skutečnou hrůzu a strach.

- Rád bych, Bryante, věděl, - řekl mu usrkávaje pivo, - co vám nahnalo takový strach.

?- já a strach? Mejlíte se!

Buffalo Bill ukázal očima na trofej visící na prostřední stěně na čestném místě: malý kulatý štít z bizoní kůže a velký tomahawk.

- Tyhle ozdoby kdysi patřily Černému šíp, a vám se podařilo mu je vzít, - řekl. - Chcete vědět, co mě napadlo? Jste tak postrašený proto, že tady musel projít někdo mnohem horší, než je Černý šíp. A horší než on je jenom Jesse James... Jak je to dlouho, co odjel?

- Jesse James? Ani nevím, kdo to je!

- No, to je už trochu moc silný kafe!

Buffalo Bill se obrátil k chovatelům u stolu.

-- Kdo z vás přišel o koně? - zeptal se přímo.

Nikdo neodpověděl.

-- Díky za informaci, - dodal scout, - stačilo mi dozvědět se, jestli tady banditi projížděli, a vy jste moji domněnku potvrdili svým chováním. Myslím si však, že někdo z vás by mi mohl dát přesnější informaci a že to nechce udělat před ostatními ze strachu, že by se to mohl dovědět Jesse a vrátit se, aby se pomstil!

- Pouštíte si fantazii trochu moc na špacír, plukovníku, nebo co k čertu jste! - vyštěkl vztekle Lewis.

Buffalu Billovi nestál ani za pohled.

- My, - pokračoval a ukázal přitom na Liggetta, - teď jedem k řece podívat se po stopách koní, které vám ukradli. Kdyby si někdo z vás náhodou vzpomněl na něco, co by nás mohlo zajímat, ví, kde nás hledat... Hezký večer, pánové, nebudeme vás dál obtěžovat!

16. KAPITOLA

Na bahnitém břehu North Fabius Riveru - jednom z menších přítoků Mississippi - nebylo pro Buffalu Billa a Charleyho Liggetta nesnadné objevit stopy koní nedaleko brodu.

- Skutečně si obstarali čerstvé koně, buď je ukradli, nebo koupili, - poznamenal scout při prohlídce stop. - To se pozná podle různých stop podkov. Některé stopy jsou hlubší a jiné ne...

- A podle počtu stop, - doplnil ho exšerif, - můžeme soudit, že mají rezervní koně.

- A podle vzdálenosti mezi stopami zadních a předních podkov se pozná, že jedou pěkně rychle, a podle vyschlých Okrajů bych řekl, že projížděli před dvěma hodinami.
- Výborně! Snížili jsme tedy jejich náskok, a když si pospíšíme, v noci je můžeme mít!
- Pochybuji, že by se-utábořili, - prohlásil Buřfalo Bill, - a kromě toho mají teď koně na výměnu. Obávám se, že se vzdálenost ještě zvětší. A tak zůstaneme tady.
- Ztratíme jejich stopy!
- Dejte na mě, Charley!
- Ale proč se musíme zastavovat? Koně j^uště nejsou unavení!
- Zapomínáte, že jsme si tady dali schůzku s těmi od Zlatého třmenu.
- Myslíte, že někdo přijde?
- Ne, naopak.
- A co tedy?
- Dá se předpokládat, že desperáti mají v Lancasteru pomahače, možná že jsou to staří blázniví a nostalgici stoupenci Jihu.
- To je možné. Jsou všude. Nechápu ale, kam míříte.
- K přátelům Jesse Jamese. Nemohou si dovolit, aby nás někdo přišel informovat, a tak budou hlídat. Nemělo by být těžké chytit jednoho z nich.

- Správně! Jak to, že mě to nenapadlo? Přichystáme jim past. Kousek od brodu si vybrali velký a hustý lískový keř, který je i jejich koně dokonale ukryl. Rozdělali však oheň, aby kouř na dálku prozradil, kde jsou. Vedla sem hustou vegetací jediná stezka.

- Dělejte, jako že si povídáme, že jsme tady oba, - řekl Buffalo Bill, když bylo všechno připraveno. - Nesmí je napadnout, že jsem pryč.

Scout se ponořil do vody a asi sto metrů plaval mocnými tempy zóního žaludku, vytáhl kolt a munici, které do něho uložil, aby se nenaprati proudy. Vylezl na břeh a z nepromokavého pyde, udělaného z bi-močíly. Nabil zbraně a tiše se kradl mezi stromy.

Narazil na pěšinu. Intuice mu prozradila, že 'kdyby si někdo měl vybrat místo, kde by číhal, vybral by si právě tohle. Nic nemohl vidět, ale jeho velmi citlivý instinkt mu prozradil přítomnost člověka.

V trávě uviděl dlouhou jasanovou větev, přesně takovou, z jakých si Indiáni dělali luky. Větev mu vnikla myšlenku. Zarazil ji do země a do vidlice vložil velký kámen. Byl to skutečný katapult, kterým vystřelil kámen daleko dopředu.

V posledních paprscích slunce se v keři asi deset metrů od něho' zaleskla hlaveň pušky namířené tím směrem. Buffalo Bill se ukázal a namířil svůj kolt.

- Jestli mě, pane Lewisi, hledáte, jsem tady! Farmář se pootočil a namířil svoji springfieldku: 1
 - Zase vy, plukovníku, - zvolal zlobně.
 - Jako by vám to nebylo vhod. To je divné Copak jste sem nepřišel, abyste si se mnou promluvil?
- 1 springfieldku - jednoranová zadovka. Měla ráži 50 (12,5 mm) a větší dostřel a průraznost než vinčestrovka. Byla proto přednostně používána za války i při lovu, i když střílela pomaleji.

17. KAPITOLA

Lewise náhlé objevení scouta zasmušilo a nebyl schopen cokoli učinit. Jeho karabina se však nesklonila.

- Dejte pryč ten kanón, pane Lewisi! - poručil mu Buffalo Bill. - Proti mému koltu nemáte moc šancí. . .
- Zapomínáte, že tu nejsem sám!
- To by mělo zajímat spíš vás než mě. Při sebemenším nebezpečí bych neváhal vám poslat do žaludku kulku. Upozornil jsem vás. . . V každém případě taky nejsem sám. Charley!
- Tady jsem, plukovníku! - ozval se exšerif. - Dostal jsem je. Jsou dva.
- Přiveďte je sem!

Liggett přistrkal karabinou dva kovboje s rukama nad hlavou. Jejich pouzdra byla prázdná.

- Vidíte, pane Lewisi!? - zeptal se ironicky Buffalo Bill. - Teď si můžeme klidně promluvit.
- Nemám, co bych vám řekl.
- Tak vy jste si nepřišel se mnou promluvit? - dělal překvapeného plukovník. - Myslel jsem si, že jste přišel k řece kvůli tomu!
- Mýlíte se!
- Tak proč jste tady?
- Rád si tak chodím.
- Brzy půjdete do Jefferson City.
- Co tím chcete říct?
- V Jefferson City je bezvadný nápravný ústav. První šerif, kterého potkáme, vás rád doprovodí.
- Vy jste se zbláznil! Z ničeho mě nemůžete obžalovat!
- Jak víte, Lewisi, není deliktem, když někdo pracuje pro Konfederaci: už hezky dlouhou dobu necháváme na

pokoji takové staré nostalgické reakčníky, jako jste vy. . . Ale když někdo kvůli absurdní

ideji podporuje bandu sprostých lumpů, na to jsou už želízka. Podporování je velmi těžký zločin.

- Musel byste to dokázat!

- Ano, to udělám. Vy jste dal banditům koně, - zkoušel to Buffa-lo Bill. - Podkovy jsou stejné jako ty, které používáte na vašem ranči. Poznal jsem to podle stop!

- Jděte k čertu, zatracenej policajto! - zařval vztekle farmář. - Na ně!

Lewis a jeho dva kovbojové se vrhli na Billa a Charleyho. Buffalo Bill pustil pistolí: nechtěl střílet, protože mrtvý Lewis by mu nemohl poskytnout žádnou informaci. . . Odvážně se vrhl na protivníka holýma rukama. Rána pažbou do ramene ho povalila na zem. Namířilo na něho ústí springfieldky.

Plukovník si už myslel, že je ztracen. Lewisův prst se opřel o spoušť, z hlavně vyšlehl plamen ... Buffalo Bill zlomek vteřiny předtím uskočil, prohnul se jako luk. Kulka zdvihla spršku země v místě, kde předtím ležela jeho hlava.

Lewis zavyl vztekem a ohnal se po něm puškou jako kyjem. Scout jeho rány odrazil. Přinutil protivníka, aby se ohnul, a v tom okamžiku mu skočil po nohou a porazil ho na zem. Vzájemně do sebe bušili a kutáleli se po pěšině. Lewis byl těžší než plukovník. Ten však byl pohyblivější a zkušenější. Oba přijímali rány pěstí, které by porazily vola, jako by to byla pohazení.

- Tumaš, zatracenej jayhawkere!

Lewis mířil na plukovníkovu bradu. Buffalo Bill ve snaze vyhnout se ráně trhl hlavou nazad a narazil zátylkem na kámen. Cítil, že omdlívá, ale podařilo se mu zareagovat. Lewis využil okamžité výhody a tasil velký a ostrý lovecký nůž. Scout, kterého protivník tiákl k zemi, se znovu cítil ztracen-

18. KAPITOLA

Blýskavá čepel protínala vzduch, snažíc se zasáhnout sčouta, který se bil ze všech sil. Oba protivníci se v pevném objetí váleli po zemi. Buffalo Bill unikal přívalu ran, ale dlouho odolávat už nemohl.

Na okamžik zahlédl Liggetta, který se s oběma kovboji pral jako ďábel, ale i on už začínal podléhat. Nemohl od něho doufat v žádnou pomoc.

Nůž znovu zasvištěl vzduchem jako blesk, Buffalo Bill však o zlomek vteřiny dříve uhnul a odrazil útok. Lewis se celým tělem vložil do smrtícího úderu a scoutovi se přitom podařilo uhodit ho prudce hlavou do brady. Lewis se zvrátil nazad, Buffalo Bill ho ze sebe strásl a vyskočil jako kůzle.

Ale jeho protivník byl tvrdý oříšek: přestože rána na bradu mu málem přerazila čelist, vyskočil rychle ze země a znovu s očima blýskajícíma hněvem zaútočil nožem.

Protivníci na sebe několik vteřin hleděli a pak Lewis vyrazil. Bill chvíli vyčkal a v pravý okamžik zaútočil. Chytil Lewise za paži, bleskurychle se otočil, takže protivníkovu ruku měl přes rameno a prudce mu ji ohnul. Lewis vyletěl do vzduchu a ztěžka dopadl o tři čtyři metry dál. Těžce se pozdvihl na lokti...

- Pomoc, plukovníku!

Nemohl déle ztrácet čas: kovbojové měli Liggetta na zemi a zpracovávali ho pažbami pistolí, Buffalo Bill definitivně uzemnil Lewise pořádným kopancem do brady a sebral kolt:

- Tak dost, hoši, dost kočkování!

Vystřelil pár ran do vzduchu, aby dodal svým slovům patřičný důraz. Oba kovbojové znehybněli. Pustili Liggetta a zvedli ruce nad hlavu.

- My s tím nemáme nic společného, plukovníku! - řekl jeden z nich plačtivým hlasem. - My vo tom celým nic nevíme!

- Jo, to"je fakt, - dodal druhý. - Lewis je náš šéf. Platí nás a my děláme, co nám přikáže, a na nic se neptáme! My nic nevíme!

- To vím. Dostanete se z toho hladce, když nebudete dělat hlouposti. Ted' rozkazuju já. Jasně?

- Jasný... Odkrágloval jste ho? - řekl první a díval se na Le-wise, který ležel na zemi jako mrtvý.

- Jenom omdlel. Svažte mu ruce a vykoupejte ho v řece. Potřebuj u, aby se rychle dostal k sobě a mohl odpovídat na otázky.

Lewis za chvíli znovu otevřel oči. Uvědomil si, že prohrál.

- Tak dobře! - řekl odevzdaně. - Co chcete vědět?

- Všechno! Všechno, co víte o Jessei Jamesovi!

- Myslíte, že se mi přišel vyzpovídat?

- To nedoufám. . . Vy jste pro něj jen kus hadru, který vyhodí, když ho už nepotřebuje. Byli pohromadě, když přijeli do Lancasteru?

- Bylo jich sedm. Nevím, jestli s nima nebyli další.

- To byli všichni. Co chtěli?

- Abych jim prodal koně. Neměl jsem důvod neudělat dobrý obchod.

- Důvod byl: jejich peníze byly kradené. Ale to nechme být... Víte, kam jeli potom?

- Ne.

- Jak dlouho se na vašem ranči zdrželi?

- Asi půl hodiny. Jenom co si vybrali koně a něco snědli.

- Neslyšel jste, co říkali?
- Sem tam nějaký slovo.
- Neslyšel jste, kam mají namířeno?
- Ne.

Podle Lewisova tónu poznal Buffalo Bill, že Lewis lže.

- Nedělejte ze sebe hlupáka! Ve vězení v Jeffersonu se vám Jesse James nebude moci pomstít, a až odtud vyjdete, bude celá banda zlikvičována.

Rančer stiskl rty a ostantativně mlčel.

- No, jestli odmítáte dát nám informace, - dodal Buffalo Bill,
- tak vás může zajímat ještě méně, protože z vězení se dostanete jen nohama napřed. Od jisté doby začínají všichni i ty, kteří napomáhají takovým bandám.

- Dva z nich jsem slyšel, jak Jesseovi říkali, že pojedou do Adair-villu.
- Kde to je?
- Nevím.
- V Kentucky, - vložil se do toho Liggett.
- Kdo to byl? - zeptal se znovu Buffalo Bill.
- Ani to nevím.
- Popište je!
- Vypadali jako bratři a jeden měl zkažený zub.
- Wood Hite! - zvolal šerif. - To jsem si mohl myslet. Někde u Adairvillu má Jeffův a Woodův otec farmu!
- Tak budou první, na které spadne klec. Do sedla, Charley!
- A já? - zeptal se Lewis.
- Vraťte se na ranč! Doufám, že vám tahle lekce stačila!

19. KAPITOLA

Pronásledování bandy přivedlo Buffala Billa a Charleyho Liggetta do celé řady situací podobných lancasterskému dobrodružství. Všude, kam přišli, pomáhala desperátům naprostá mlčenlivost obyvatel, a tak bylo stále obtížnější najít člověka, který by přiznal, že je viděl. Strach z represálií a zbytky nenávisti k Unii byly pro Jesse lepší podporou než celá síť kompliců.

Kromě toho začali být desperáti po průjezdu Grangerem - malou vesnicí mezi rameny Wyaconda Řiveru - mnohem opatrnější, jako by věděli, že se jim zavěsili na paty naši dva agenti. Vyhýbali se ovšem

obydleným místům, a jenom vyptáváním, hrozbami a neústupností, jichž musel použít Bill na venkovany na nekonečných polích, bylo možno se něco dozvědět.

Za Grangerem jeli desperáti po proudu Wyacondy až do ústí řeky do Mississippi, do La Granger. Odsud to byla spíše intuice než stále řidší stopy, jež vedla plukovníka a exšerifa, kteří se snažili, aby se jim banda příliš nevzdálila, podél Mississippi až do Hannibal.

Tady se dozvěděli, že banda se rozdělila, ale už se jim nepodařilo vypátrat, kam se který desperát vydal.

- U všech d'abů, přece nezmizeli jako duchové! - rozčilil se Liggett jednou večer po celodenním marném pátrání a vyptávání ve všech hotelech a saloonech města. - Říkám, že zalezli do baráků svých známých!
- To je jisté!
- Tak požádáme o pomoc šerifa, povoláme všechny Pinkertonovy agenty a uspořádáme velicej hon ...
- A oni přijedou jen proto, aby zjistili, že Jesse a jeho chlapi už zase dávno zmizeli!
- To není možný, někdo je přece musel vidět!
- A co když je třeba nepoznal!
- Lidi tohohle druhu obvykle neprojdou nepozorovaně, a Hannibal je plný agentů!
- Víte, Charley, já si myslím, že vousy jsou pro ty bandity pohodlným převlekem. Stačí, aby se oholili, a nikdo je nepozná ... a nikdo neví, jak skutečně vypadají.
- To je fakt...
- No a navíc Hannibalem denně projíždějí vlaky do všech směrů nemluvě o říčních parnicích. Jakou naději tedy máme, že kápneme na stopu?
- A to znamená?
- Že se nám ty bestie zase jednou ztratily!
- Chcete toho nechat, plukovníku?
- To mě ani nenapadne. Víme, kam jeli dva z nich, a začneme tam. A pak přijde řada na ostatní...

Zůstali v Hannibalu jen tak dlouho, jak bylo nutno k odeslání podrobného hlášení Williemu Pinkertonovi a prokurátorovi Wallaceovi do Kansas City. Pak znovu do sedel a den za dnem od rána do večera jet a jet. Přejeli vyprahlou náhorní planinu Kaskaskia Riveru v Illinois, přešplhali se přes vysoké štíty Monte Vernonu a dojeli do Kentucky. Nechali se převézt přes Ohio River a pak se vydali na jihovýchod podél Green Riveru, slavné a okouzující "zelené řeky".

Po pěti stech kilometrech v sedle dorazili Buffalo Bill a Charley Liggett do Central City, živého městyse pionýrů, a zde

nečekaně našli stopy nejen Wooda a Jeffa Hitea, ale i Jesse a Franka Jamese.

V Central City se toho dne konal výroční trh a jeho hlavní atrakcí byly dostihy. Účastnil se jich i Ethan Allen, který byl považován za nejlepšího a nejrychlejšího plnokrevníka na světě, a do města se sjelo na třicet tisíc lidí z Celé Kentucky, aby na vlastní oči viděli tento skutečný zázrak přírody.

Dostih se běžel kolem parku a Ethan Allen vyhrál víc než snadno. necháváje za sebou o jeden a půl kola druhého koně, neméně slavného Blue Arrowa. Dav se začal rozcházet, lidi překvapeně komentovali neuvěřitelný běh a nikoho ani nenapadlo, že se stane svědkem ještě neuvěřitelnější podívané.

Pokladník zamkl přenosný kovový sejf, v němž měl deset tisíc dolarů, které utržil ten den na vstupném a sázkách, a odcházal v doprovodu tří ozbrojených mužů.

Vtom se objevili čtyři maskovaní banditi, kteří rozehnali lidi svými koňmi a střelbou z pistolí. Vrhli se na pokladníka jako tajfun, vyrvali mu z ruky cennou krabici a dřív, než se mohl někdo vzpamatovat z překvapení a než tři muži doprovodu vytáhli pistole, zmizeli stejně bleskově, jako se objevili.

Několik vteřin potom si už nikdo na Ethana Allena ani nevzpomněl. Třicet tisíc diváků, šerifa a komisaře Central City nevyjímaje, se shodlo na tom, že tato loupež byla natolik bláznivě odvážná, že ji nemohl provést nikdo jiný než Jesse James a jeho parta.

20. KAPITOLA

Plukovník a exšerif se o případu dozvěděli, ještě než dorazili do Central City. Zpráva k nim došla prapodivným způsobem. Když přijížděli k městu, uviděli, jak jim letí vstříc mrak prachu, jaký může zdvihnout jen několik desítek koní v plném trysku.

- Plukovníku, ti lidé něco proti nám mají! - zvolal poněkud poděšeně Liggett.
- Zdá se, že ano.
- Co ale? Vypadají dost nepřátelsky. Obrátme se a nechme je proběhnout, dokud se neuklidní!
- Nemáme se čeho obávat, Charley. Počkáme na ně.

Za chvíli byli oba obklíčeni jezdci, kteří je drželi na mušce všemi možnými druhy zbraní: od moderních karabin, přes staré lovecké dvojky a velké pistole Remington 75, až po zrezivělé pušky Pittsburgh s kře-sadlem. Všichni muži měli přes tváře barevné šátky.

- Mám dojem, že nám chcete říct, kdo jste a co si přejete! - oslovil je Buffalo Bill, aniž hnul brvou.
- Nedotýkejte se zbraní, nebo vás vycpeme olovem! - řekl temně jeden z nich, který vypadal na šéfa.
- To mě ani nenapadne, ale čekám na odpověď.
- Jen se nehoň! Poznali jsme vás!
- To mě nepřekvapuje: v Americe nás zná spousta lidí, ale nemáme potěšení znát vás. A tak nás laskavě nezdržujte a představte se

- Jsou to oni, Berte! - zahrčel vztekle jeden z maskovaných mužů. - Poznávám je!

Šéf přikývl a nepřestal na oba muže mířit svou vinčestrovkou:

- Připravte smyčky, za pár minut to máme vyřízený!
- Tak dost, vážený pane Berte! - zahřměl Buffalo Bill. - Už dost řečí!
- Jestli si myslíte, že je to bouda, za chvíli, až budete viset na větvi, poznáte, že ne. Pro vás je už konec, špinaví bushwakerové!

- Tak mám dojem, jestli okamžitě nenecháte téhle maškarády, že někdo z vás skončí se smyčkou kolek krku!
- Říkáte maškaráda? Jsme vigilantes¹ z Central City, - zaskřípal zuby Bert - konečně jsme vás chytli. Nemáme chuť čekat, až vás na šibenici pošle soudce. Uděláme to sami. Pochopili jste, jak se věci mají?
- Pochopil jsem jenom, že se hrubě mýlíte. Nejsme ti, které hledáte.
- Slyšeli jste, lidi? - uškříbl se Bert. - Nejsou to oni!
- Jsou to oni! Poznávám je, Berte!
- Není o tom pochyb. Drum je poznal. Co s nima?
- Pověsit! - ozval se divoký řev.

Maskovaní muži se na oba agenty sesypali ze všech stran.

?- Počkejte! - zařval Buffalo Bill a vytáhl pistoli. - Jsem. ..

Větu nedokončil. Rána pažbou mu vyrazila pistoli z ruky. Natáhlo se deset rukou, vyzdvihlo ho ze sedla a hodilo na zem. Pokusil se znovu zpěčovat, ale marně: za chvíli byl svázan na rukou i nohou. Zběsilí muži ho táhli ke košatému dubu, na jehož větvi se pohupovaly dvě smyčky.

Liggettovi se nevedlo o nic líp. V okamžiku byl i on zneškodněn.

- Přiveďte jejich koně! - přikázal Bert.

Bylo jasné, co zamýšlejí: posadit je do sedel, dát jim smyčky na krk a popohnat zvířata. V okamžiku by se z Buffala Billa a Charleyho Lig-getta stala dvě bezduchá těla houpající se na větvi. Muž, který se dušoval, že je poznal, také nejvíc spěchal, aby už visel.

¹ vigilantes (lat.) - dobrovolné oddíly, které byly v dobách největšího rozmachu banditismu, kdy se policie a bezpečnostní aparát projevily jako naprosto neschopné, ustavovány téměř všude.

Vigilantes samy rozhodovaly o výši trestu a nejčastěji věšely bez předchozího soudu všechny darebáky, které se jim podařilo chytit. Tím se samy postavily mimo zákon a byly nuceny jednat tajně za pomoci uskoků. Potom byly tyto oddíly výslovně zakázány, protože se nezřídka dopouštěly krutých trestů jen z osobní msty. Ve skutečnosti se však úřadům nikdy nepodařilo zcela vymýtit toto zlo často horlí než banditisraus sám.

21. KAPITOLA

Drum, který je obžaloval, byl celý rudý námahou. Buffalo Bill, přestože měl svázané ruce, kopal kolem sebe jako hříbě, aby se mu vymanil. Bylo to ale naprosto zbytečné ... Čím víc se bránil, tím víc ho vigilantes svírali. Vysadili ho do sedla. Smyčka se mu pohupovala přímo před očima. Drum se mu ji pokoušel převléknout přes hlavu.

Bývalo by příliš hloupé takhle zemřít! Pud sebezáchovy dal scoutovi ohromnou sílu, a tak prudce udeřil hlavou svého kata. Drum se sesypal jako zralá hruška.

- Pověsit! - řvali divoče ostatní zuřivci. - Rychle je pověsit! Do tohoto zvířecího řevu se ozval Bertův panovačný hlas:

- Stát, a ty, Drume, vstaň!

Při pádu vypadl mužovi z kapsy tlustý svazek bankovek, které se ve větru rozletěly na všechny strany. Drumovy oči byly plné zběsilého vzteku, ale Bert se nijak nepoděsil. Oslovil ho tvrdým hlasem:

- Vysvětli nám, kdes vzal všechny tyhle prachy!

- To se tě netejče! Jsou moje!

- Tvoje? Vždycky jsi smrděl halířem, Drume! - chytil ho za

límeček velitel a zatřásl jím jako uschlou kyticí. - Kdes tak najednou zbohatnul?

Jeden z maskovaných mužů se mezitím rozběhl za poletujícími penězi, sebral jednu bankovku a vrátil se celý bledý k veliteli:

- Podívej, Berte! To jsou peníze ukradené na trhu!

- Jsi si jistý, Georgei?

- Bylo vybraných spousta drobných, - vysvětloval druhý, - a tak chvíli před skončením dostihu poslal Drum jednoho chlapa ke mně do banky, abych mu přej směnil všechno na deseti a padesáti-dolarovky. Bylo naprosto logický, že by nemohl nést těžký pytel s drob-nejma, a tak jsem mu to udělal. Poslal jsem mu bankovky...

- No, ale jak si můžeš být jistý, že jsou to tyhle?

- Na každý je značka pokladníka. Podívej!

- Takže Drutn se domluvil s desperátama!

- No jasně! Vzal si svou část a nechal si pak beze všeho ukradnout zbytek.

- Je to tak, Drume? - Bert se podrážděně obrátil k mužovi, kterého ostatní drželi za ruce.

Drumovou odpověď bylo jen zavrčení.

- Grázle jeden... Ale kdo jsou tihle dva? - ukázal Bert na muže, které se chystali pověsit.

- Zeptej se jich!

- Vyndejte jim roubíky!

Buffalo Bill sledoval nepředvídaný zvrat situace, který zázračně odvrátil jeho i Liggettovu smrt.

- Sáhněte mi do vnitřní kapsy saka. Najděte tam mé papíry, -

řekl, protože měl stále ještě svázané ruce.

Bert vzal papíry, rozložil je. Zůstal se dívat s otevřenou pusou.

- Plukovník Cody! Vy že byste byl slavný Buffalo Bill?

- Ne bych, já jsem!

- U všech ďáblů, plukovníku, to jste nemohl říct dřív?

- Byl bych to rád udělal, ale nedali jste mi příležitost... Ujišťuju vás, že není příjemné nechat si zlomit krk v oprátce!

- Plukovníku, já ne ... - zamumlal Bert, 'který nenacházel slov z rozpaků, zatímco jeho muži rozvazovali pouta oběma podivným zajatcům. - Nevím, jak bych se vám omluvil!

- Ani se nepokoušejte, nepodaří se vám to! Pěkně jste ujeli! Řekněte mi, co se stalo v Central City, že jste nevěděli, kde máte hlavu.

Velitel ligilantes mu řekl všechno, co věděl o loupeži, která se stala ten den odpoledne: po pravdě řečeno, bylo toho hodně málo.

- A to, co ještě nevíme, nám řekne tenhle halama - ukázal

hrozivě Buffalo Bill na pokladníka.

Drum odpověděl vzteklým zavrčením, ale nebyl to nějaký "ořech". Pár pěkných pleskavých ran, které mu scout uštědřil, proměnily jeho jazyk v gramofon a řekl všechno, i to, co nevěděl.

- Jesse James, - vysvětloval, - za mnou přišel včera večer. Ne

viděl jsem ho celý léta ...

?- Znáš ho dlouho?

- Bojovali jsme spolu pod Quantrillovou černou vlajkou. Před pár letmá mě navrhl, abych šel k němu do bandy, ale já nechtěl, to už jsem pracoval tady v Central City.

- Byl sám? A co chtěl?

- Chtěl, abych ho u sebe nechal přes noc s bráchou a s těma dvěma, co byli s nimi.

- Wood a Jeff, jako vždycky, - prohlásil Liggett.

- A tys to udělal... - řekl s důrazem Buffalo Bill.

- Pro mě jsou to kamarádi z války.

- Měls ale vědět, že jsou to desperáti, které hledá policie v celých Státech!
- To, že jsou desperáti, říkají jiný . . .

22. KAPITOLA

Výslech pokračoval bez zádrhelů: jenom jedovaté pohledy vigilantes s šátky přes obličej mluvily příliš jasně o záměrech těchto mužů

- Jak vás napadlo provést přepad? - pokračoval Buffalo Bill.
 - Ten nápad dostal Jesse, když jsem mu řekl, že jsem pokladníkem na dostizích. Řekl, že je to příliš velká příležitost, než aby si ji nechal ujít.
 - A tys přijal!
 - Měl jsem jenom proměnit drobný za bankovky, protože s drob-nejma by se těžko ujíždělo na koni. Jesse mi řekl, že nic neriskuju...
 - Jenže tys chtěl udělat něco navíc, - poznamenal plukovník,
 - To si pisté! Pokud nám tenhle lump nelhal!
 - Tím hůř pro něho. To bych byl schopen ho ukradnout z vězení a vlastníma rukama ho uškrtit.
 - Nelhal jsem, přísahám! - zvolal upřímným tónem Drum. - Ted' mě ale zachraňte!
 - Vy a vaši janičáři, Berte, pojedete napřed, - přikázal plukovník veliteli vigilantes. - My pojedeme za vámi s vězněm. A žádné hlouposti, pokud se nechcete seznámit s našimi karabinami!
- Buffalo Bill počkal, až se co nejvíc vzdálí prach zdvihnutý maskovanými muži a potom pokynul exšerifovi:
- Jedem, Liggette!
 - Co uděláme, až tohohle holomka předáme šerifovi?
 - To víte, že bude co dělat až do února!
 - Myslíte na Hitey?
 - Nejen na ně. Dokonce mě, starý brachu Charley, napadlo, že několik lidí z bandy se na schůzku nedostane!

1. KAPITOLA

Nepohodlný a zakouřený hotelový pokoj, tolik se lišící od velké a přepychové haly Harris Housu v Kansas City... Adairville bylo malé městečko, středisko zemědělského okresu, a těch několik málo cestujících, kteří se zde objevili, se muselo spokojit s tím, co jim nabízela Poštovní zájezdní restaurace, kde se už celou řadu let vlastně ani žádný dostavník neukázal.

Špinavý stůl, dvě kulhavé židle, hřebíky zatlučené do zdi místo věšáků, dva vrzající kavalce s pelestmi, ozdobenými bronzovými koulemi, na nichž visely opasky s kolty v pouzdrech. O židle opřené vinčestrovky, aby byly na dosah ruky.

Pan William Colbert, dobytkař, a jeho druh, pan Charles Lyman - jak se scout a exšerif zapsali - mlčky čekali. Konečně někdo zabušil na dveře.

- To jsou oni...
- Otevřete, Charley!

Do pokoje vstoupil obtlouklý kovboj s šerifskou hvězdou na koženém saku s henryovkou v ruce a starší muž celý v černém, jak vyžadovala etiketa té doby. Podle jistých boulí na kabátě se dalo usuzovat, že i on má s sebou zbraně. Byl to šerif Albert a soudce Malcomb z Adair-villu.

- Posad'te se, - ukázal jim Buffalo B01, - a promiňte, že jsme vás pozvali sem, místo abychom přišli my za vámi. Raději ale nechceme vzbuzovat pozornost.
- Chápu, plukovníku, - odpověděl nepříliš srdečně soudce. - Rádi bychom znali důvod vaší přítomnosti ve městě.
- Víte, že Wood a Jeff Hiteové se vrátili na farmu?
- Ne, nevíme. Když přijedou, nikdy se moc neukazují.
- My to víme z jistého pramene. Oba desperáti se nyní určitě ukrývají doma.
- No a? ... - zeptal se šerif Albert.
- Musíme je chytit.
- Ano, jistě ... Víte, plukovníku, já vám už teď přeju, aby se vám to podařilo.
- Potřebovali bychom o hodně víc, šerife: vaši pomoc a všechny vaše muže. Je třeba obklíčit farmu.

Albert a Malcomb se zavrtěli na židlích.

- Proboha, plukovníku, - zvolal soudce, - víte, co vás čeká. Bylo by snazší chytit bandu ďáblů než ty dva lumpy.
- Je mi naprosto jasné, že to bude tvrdá práce. - odvětil Buffalo Bill, - ale ne nemožná.
- To se mýlíte! V tomto okrese poroučí Hiteové. Mají spoustu příbuzných a ještě víc přátel. Na to, aby se proti nim vstoupilo na válečnou stezku, by bylo třeba celého vojska!
- Tucet odhodlaných mužů má cenu vojska!
- Ano, ale kde je najdete? Tady určitě ne.
- Mám to chápat jako odepření pomoci?
- To není odpírání, - odporoval Albert. - My to prostě nepo-' važujeme za možné.
- To je totéž.
- Věřte, plukovníku, - začal soudce, - Wood a jeho bratr by dávno nebyli na svobodě, kdyby bylo možné je

chytat!

- V to doufám... Já a šerif Ltgett se o to v každém případě pokusíme.
- Sami?
- Ano, protože, jak se zdá, tady už vymřeli odvážní muži. Doufám aspoň ve vaši osobní pomoc
- Albert a Malcomb se začali ošívát a rozpačitě se na sebe dívali. Odpověděl soudce:
- Obávám se, že nebudeme moci pro vás nic udělat kromě toho, že vám předáme všechny dostupné informace, pokud vám budou něco platné.
- Lepší něco než nic.
- Plukovníku, vzdejte to! Nemáte žádnou naději na úspěch. Necháte se jenom zabít.
- V sázce je i tohle, ale s prázdnými rukama se vracet nechceme a nebudeme.
- Je-li tomu tak, plukovníku, - rozhodl rukama soudce, - uděláme všechno možné, abychom vám pomohli, ale není mi jasné, co. Kdybychom oficiálně zasáhli, vyvoláme ve městě revoluci. Už jsem vám říkal, že tady všichni ty dva bandity podporují.
- Proč se neobráťte na majora Mosse? - vložil se do řeči šerif. - On by vám určitě pomohl.
- Kdo je to?
- Náš bývalý šerif a zapřísáhlý nepřítel Jamesovy bandy.
- Dá se mu věřit?
- Naprosto. Je to skutečně počestný občan.
- Dobře, obrátíme se na něho.
- Ale couvl i major Moss, když se dověděl, oč jde.
- U všech čertů, to je ten nejodvážnější podnik, o kterém jsem kdy slyšel. Chcete honit dva muže, kteří by byli schopni nevěřit ani viastní matce!
- My se už postaráme, abychom je překvapili!
- To je nemožné! Ti dva lupiči vás poznají v jakémkoli převleku, na patnáct kilometrů daleko. Někdo ze zdejších občanů, který s nimi sympatizuje, jim už dá avízo ...
- Pokusíme se projet nepozorováni.
- Absurdní. Tady v Adairvuiu si každý hned všimne cizince jako bílé vrány!

Ani od Mosse nedostali plukovník a šerif žádnou jinou pomoc než podrobný popis Hiteovy farmy.

- Proste boha, ať štěstěna stojí při vás! - rozloučil se s nimi major.
- Pokud to ale špatně dopadne, tak odpovědnost padá na vaši hlavu!

2. KAPITOLA

Před několika lety patřil George Hite, otec dvou banditů, mezi nejbohatší farmáře v Kentucky: cena jeho šesti set akrů nejlepší půdy byla odhadována na statisíce dolarů. Pak se rozhodl dát se na obchod a za několik měsíců přišel skoro na buben. Teď mu zůstal jenom dům v Lo-gan County, obklopený zanedbanými poli.

Buffalo Bill a Charley Liggett se vydali na Hiteovu farmu ještě ten den odpoledne. Rozhodli se jednat ve dne, protože Wood a Jeff by mohli večer pod příkrovem tmy snadno utéci přes pole. Převlékli se za zemědělské dělníky a chodili dům od domu a žádali práci. Díky dokonalému převleku a dokonalé sešranosti se jim podařilo dojít až k farmě, aniž vzbudili nejmenší podezření.

Vydali se po úzké a strmé stezce, která vedla k domu na kopci. Kamenitá a prašná cestička byla vroubena stromy: na jedné straně rostly pokroucené duby a z druhé strany až k cestě spadal temný a neprostupný les,

- Modlím se, aby nás neobjevili, - zamumlal exšerif. - Kdyby se tady někde skryl střelec, mohl by nás zabít, kdy by se mu zachtělo.
- Já taky nejsem úplně klidný, ale věřím ve svůj instinkt. Pojďme, Charley!

Oba svírali pro všechny případy pod ponchi, kterými se chránili proti větru, své nabitě kolty. Na dosah ruky měli také karabiny, schované pod roztrhanými pytli, jimiž přikryli sedla, která byla příliš bohatá a pohodlná pro zemědělské dělníky.

Asi kilometr výš se stezka ještě víc zúžila a stala se strmější, takže se dál nedalo jet na koni.

- Jde se pěšky, Charley!

Pokračovali v cestě, držíce koně za uzdy, a snažili se skrýt své vnitřní vzrušení. Od majora Mosse se dověděli, že na farmě je kromě obou banditů ještě asi deset jejich bratranců a dělníků a že všichni hrozně rádi mluví prostřednictvím pušek.

- Jak my se z toho dostaneme, plukovníku? - zeptal se Liggett, který se tvářil o to starostlivěji, oč byli blíž domu, skrytému v cedrovém lesíku. - Co uděláme?

- To opravdu nevím, Charley. Musíme jednat rychle a v příhodný okamžik. Můžeme se spolehnout pouze na moment překvapení a na rychlost našich zbraní.

- Podívejte, plukovníku, viděli nás!

Přes pole se k nim řítíl jako šíp muž na koni. Rychle je dostihl, nádherným skokem překonal hampejz u pole a přetáhl jim

cestu, mře na ně spencerovkou! velikou jako kanón.

- Co tady děláte? - řekl hrozivě. - Nevíte, že jste na farmě George Hitea?
- Tak jsme se tedy nespletli, -- odpověděl Buffalo Bill a tvářil se klidně. - Hledáme pana Hitea.
- Cizince moc rádi nemáme! Kdo jste?
- Hledáme práci.
- A sem jste ji přišli hledat? Proč?

1 spencerovka - velkorážní opakovačka (0,56 palce) na náboje s kovovými nábojnicemi a s velmi důmyslným prstencovým závěrem. Byla to oblíbená zbraň presidenta Lincolna, který jich v průběhu občanské války pro vojsko objednal na 200 000 kusů. Mezi pionýry se jí užívalo zřídka pro velké rozměry a značnou váhu.

- Ve městě nám říkali, že se máme tady poptat. Řekli, že starej George nám zaručeně pomůže.
 - Kdo vás sem poslal?
 - Bryan Bloomfieki, - zalhal Buffalo Bill. - On sám osobně.
- Prošlo mu to: věděl od soudce Malcomba, že Bloomfield, majitel drugstoru, patří mezi lidi, kteří se s Hitey nejvíce stýkají.
- Tak dobře, pojďte! - odpověděl kovboj. -- Máte zbraně?
 - Kdepak! Dávno jsme je prodali, abychom si mohli koupit fazole. Víte, my tak často nejíme ...
 - Jděte přede mnou a nezapomeňte, že vám mířím na záda.
 - Poslouchejte, můžete si ušetřit námahu. Hledáme práci. Jestli si myslíte, že by nám ji mohl pan Hite dát, dobře, ale jestli ne, tak my zase půjdeme.
 - Je možný, že pro vás práce bude, když vás posílá Bryan. Tak sebou hněte!

3. KAPITOLA

Museli jít po té zatracené stezce ještě několik kilometrů, než se dostali k domu, skrytému mezi cedry. Kovboj jedoucí za nimi nepřestával ani chvilu na ně mřít, ale aspoň se na nic neptal: pro scouta a exšerifa by bylo dost nepříjemné, kdyby museli hovořit o podrobnostech ...

Hiteův dům byl větší a bohatší, než si ho představovali, přestože se jim dostalo dokonalého popisu od majora Mosse. Byla to solidní moderní dvoupatrová obílená budova se zelenými okenicemi a dveřmi, a vypadala udržovaně a uhlazeně. Hlavní průčelí bylo ozdobeno sloupovím, za domem byla konírna a stáje.

Když se skupina objevila na travnaté planině, rozběhli se k ní další dva muži se spencerovkami.

- Co tě to bere, Slime? - řvali na kovboje. - Nevíš, že nahoru nikdo nesmí? Kdo je to?
- Hledají práci. Posílá je Bryan Bloomfield. Tak jsem si myslel...
- Bryan vám říkal, že máte jít sem? - obrátili se překvapeně oba.
- Máám dojem, že jsem to už říkal! Co tohle všechno znamená?
- Bude dobře to říct majiteli. Počkejte tady!

Muž, který mluvil, se otočil a rozběhl se k domu, zatímco druhý a kovboj, který je zastavil, zvědavě a nevěřičně sledovali oba agenty.

Nemuseli dlouho čekat. Přišel stařík, který se špatně držel na nohou, opíraje se o velkého a silného mladíka, jenž by vypadal dost sympaticky, nebýt zlého pohledu a řady černých zkažených zubů. Buffalo Bill cítil srdce v krku, protože poznal Wooda Hitea; neodvážil se podívat na Liggetta ... Exšerif byl zřejmě připraven na všechno. ...

- Tak vás posílá Bryan, -- řekl stařík podivně kyselým hlasem.
- Ano, pane, - odpověděl scout s ostentativní nedbalostí.
- A kdo vás poslal k Bryanovi?
- Pan Lewis z Lancasteru. Slyšel jste o něm?
- Vy znáte Lcwisc?
- Pracovali jsme pro něho.
- Proč jste od něho odešli?
- No, víte, v poslední době se stala v Lancasteru spousta věcí a pro nás bylo lepší změnit vzduch. A pan Lewis nám řekl, abysme šli do Adairvillu.

Stařík se obrátil na syna:

- Už jsi ty dva někdy na ranči viděl?
- Máám dojem, že jo, -- odpověděl Wood. - Jsem si jistě, že toho blondáka jsem už někde viděl, a kde jinde to mohlo bejt než na ranči?

Buffalu Billovi spadl kámen ze srdce, protože se obával, že ho Wood pozná, jako on poznal jeho.

- Umíte kopat motykou? - obrátil se k nim stařík.
- Je to naše řemeslo, pane.

- Beru vás na zkoušku na týden, za jídlo a bydlení. Pak, když budu spokojen...
- Dobře, pane.
- Moment, táti, - zasáhl Wood. - Nejdřív bych se jim mrknul na ruce.
- Na ruce? Proč?
- Viš, táti, už se mnohokrát stalo, že nějaký zatracený pánové ze sebe udělali nádeníky, který hledají práci, a přitom strkali nos do našich věd. Jestli to jsou opravdu nádeníci, mají ruce samej mozol. Jestli ne...
- Máš pravdu, Woode. Slyšeli jste vy dva? Ukažte ruce!

- Hned, pane...
- Zpod pláště se objevily ruce a v nich koky.
- Vzdej se, Woode Hite! Jsi zatčen!
- Bandita byl skokem za otcem a zaštilil šeho tělem.
- Nestřílejte! - zakvičel stařík. - Zabijete mě! Já s tím nemám nic společného!
- Vylez, zbabělce! - vybídl desperáta Buffalo Bill. - Je s tebou konec!
- Znenadání Wood vypálil, ale plukovník a exšerif se měli na pozoru. Vrhli se na zem.
- Srabové, palte! - řval Wood na své lidi. - Zabte je!
- Za chvíli se klidná farma změnila v bitevní pole. Spencerovky hřměly ze všech stran a bandita kryjící se za otcem zuřivě vyprazdňoval svůj kolt. Buffalo Bill a Liggett se však mezitím stačili skrýt a drželi si desperáty od těla svými pistolemi.
- Karabiny, Charley!

4. KAPITOLA

Přesně mířené střely z karabin přinutily muže z farmy, aby se rozprchli a skryli. Wood nedal otce osudu a sám jako srna skočil za masivní sloupy, odkud pálil jako blázen z pistolí.

- Umějí dělat akorát randál, - poznamenal Liggett, na kterého tohle boží dopuštění neudělalo žádný dojem, - ale jako střelci za moc nestojí!
- Jsou zvyklí na lidi, kteří zvednou ruce po prvním výstřelu! Do toho, Charley, naučíme je, jak se zachází se zbraněmi!
- Jejich karabiny se bleskově otáčely tam, kde se někdo odvážil vystrčit hlavu, a přesné výstřely přinutily protivníky, aby střelili poslepu bez míření. Několik raněných mužů se již válelo na zemi.
- Liggette, musíte se dostat zezadu k domu! - přikázal Buffalo Bill svému druhovi. - Kdyby chtěl Jeff zmizet, tak ho uzemněte!
- A vy, plukovníku? Sám nevydržíte! Dostanou vás!
- Než se jkn to podaří, pár jich natáhne bťka! Jedte, Charley, budu vás krýt!
- Exšerif doběhl ke koni, vyšvihl se do sedla a zasadil mu ostruhy. Vyrázil jako vítr a byl rychlejší než kulky, které ho hledaly. Buffalo Bií! se ze svého úkrytu třefoval do banditů a jeho "Lukrécie Borgia" hřměla.
- Chyťte ho! - řval Wood zpoza sloupu.
- Nikdo se ale nehýbal. Desperát se tedy sám rozběhl k rohu domu za odvážným jezdcem. Plukovníkova karabina rozsekla přitní sloupovádi. Wood se přilepil ke sloupu a neodvážil se pohnout ze strachu před kulkami, které trhaly kusy omítky. Liggett proletěl kolem domu a zmizel % dostřelu.
- Všichni ke mně! - zařval Wood. - Zabarikádujem se v domě!
- To je zbytečné, bestie! - odpověděl Buffalo Bill a svou karabinou bránil kovbojům, aby se rozběhli k svému pánovi. - Vzdej se, nebo zemřeš! Nemáš jinou možnost!

- Ztraceněj policajte, rozsekám tě na kousky! Na co čekáte? - zařval na své lidi bandita. - Proč ho neprovtáte? Vzpamatujte se, kojoti!

Dva nebo tři muži se odvážili vyskočit z úkrytu a rozběhli se k místům, odkud by mohli lip střilet po scoutom. Ale "Lukrécie Borgia" se hbitě obrátila proti nim. Jeden z nich se svalil s rozhozenýma rukama zraněn do nohy, druhí dva zděšeně prchli.

- Nedostaneš mě, potvoro! - zařval vztekle Wood.
- Vyskočil zpoza sloupu, veden zoufalstvím a od boku vypálil sérii ran, ustupuje zároveň k domovním dveřím. Nebyl však dostatečně rychlý. Otočil se kolem své osy a chytil se oběma rukama za krvácející bok.
- Pomoc! - řval. - Umírám!
- Jeden z kovbojů se mu instinktivně vrhl na pomoc
- Stát! - vyskočil z úkrytu plukovník s namířenou karabinou.
- Můj syn umírá! Nemůžete... - objevil se zpoza sudu starý George.

- Mohu! Vzdejte se, nebo chcípne jako pes! Wood řval bolestí.
- Pomoc! Umírám! Pomoč!

Otec šel k němu. Buffalo Bill ho zastavil kulkou pod nohy:

- Ještě krok, a dostanete vy taky!
- Nevidíte, že umírá? Ne
- Zahod'te zbraně, nebo se k němu nikdo nepřiblíží!
- Dost, tatí, už nemůžu! - řval Wood. - Vzdejte se, udělejte,

co chce ten ztraceněj ... Rychle mi pomozte!

1 kojot - typický masožravec amerických prérií; podobá se vlku a šakalu. Je nesmírně bojácný: přestože se pohybuje v okolí stád, nikdy se neodvážá napadnout zvíře, které je schopné odporu, dokonce ani menší zvíře, než je sám. Živí se téměř výhradně zdechlinami. Indiáni udělali / . tohoto zvířete symbol zbabělosti; nadávka kojote! patřila mezi nejhorší.

5. KAPITOLA

George Hite, rudý vztekem, náhle sebral ze země půlku. Nerozhodně, maje větší strach o syna než o sebe, ji stiskl, jako by ji chtěl rozdrtit.

- Zabiju vás... A vy, zbabělci, vylezte! Zabijeme ho!
- Buffalo Bill se ani nehnu, přestože se dostal do nebezpečné situace. Pozdvihl "Lucrecii Borgiu" a vystřelil na raněného desperáta, který ležel na schodech. Ozval se nový zděšený výkřik Wooda:
- Pomoc! Zabije mě! Zachraňte mě, u všech čertů! Střela mu zafíčela kolem uší ... Scout pušku nesklonil.
 - Ještě chvíli a budu mřít o pět centimetrů níž! - hrozil.
 - Tak honem, zahod'te zbraně!
-
- Udělejte, co chce! - křičel bandita smrtelně bledý spíš strachy než zraněním. - Tak se sakra vzdejte!
 - Odvede tě do vězení, Woode! - odporoval mu otec, který stále silněji tiskl zbraň a nebyl schopen se k něčemu rozhodnout.
 - To nevadí, táti, dlouho tam stejně nebudu - Ale nenechte mě zemřít! Vzdejte se!
 - Zahod'te zbraně! - rozhodl se stařec.
- Kovbojové jeden po druhém vylézali z úkrytů se zdviženými rukama.
- Postavte se ke zdi! - přikázal Buffalo Bill. - Kdo se hne, je mrtvý muž! Vy se také postavte, Georgei!
 - A můj syn? Chcete ho nechat zemřít, bestie?
 - Jen klid, dědo. Je to jen větší včelí píchnutí. Rve strachy!
 - Jestli umře, já vás ...
 - Jen klid! Pokud umře, tak jenom na smyčce!
- Mezitím se Liggett, který neslyšel žádnou střelbu, opatrně přiblížil, aby viděl, co se stalo. Buffalo Bill ho vycítil svým neomylným šestým smyslem.
- Všechno je v pořádku. Oharky! - zvolal, aniž se obrátil.
- P<>jd'te mi pomoci!

Exšerif jediným pohledem přehlédl raněného banditu a řadu mužů.

- Sakra, plukovníku, dobrá prácička!
- No, není to špatné ... Dostal jste toho druhého?
- Ne, není po něm ani památky. Asi se schovává v domě.
- Svažte trochu tyhle lidicky a půjdeme se po něm podívat! Zatímco Buffalo Bill hlídal zajatce namířenou karabinou, Liggett

svazoval staříka a kovboje jako balíky slámy.

- Zamotejte taky trochu Wooda, - ukázal mu scout, - Není raněn natolik, aby nemohl zmizet!

Když byl i Wood přivázan ke sloupu, vstoupil scout s exšerifem do domu. Šli opatrně, připraveni vystřelit při sebemenším šustotu.

Z rozlehlého atria, které prozrazovalo, že kdysi se zde měli dobře, vedly do patra mramorové schody.

- Zůstaňte tady, Liggette, a mějte oči dokořán, - přikázal Bill.
- Půjdu se podívat nahoru.

Rychle prohlédl všechny pokoje a vrátil se.

- Nikdo tady není, - řekl.

V přízemí byly jen dvojce dveře.

- Vy běžte vpravo, Charley, já vlevo...

Scout vstoupil do rozlehlého salónu: čalouněná 'křesla, závěsy, drahý nábytek a dokonce knihovna plná knih. Nikdo by neřekl, že zde bydlí nebezpečný desperát... Buffalo Bill šel opatrně doprostřed salónu, nervy mu jen hrály, ale přesvědčil se, že ani zde Jeff není. Zaslechl však vzrušený Liggettův hlas. V běhu natáhl pušku, prolétl atriem a dvěma menšími pokoji, až se vrátil do kuchyně, kde se zarazil a překvapeně zůstal hledět.

Nikdy by nečekal, že zde najde na židli svázanou mladou ženu s roubíkem.

- Rozvažte ji, Liggette! Chci vědět, co se tady stalo!

Právě v tu chvíli sem otevřeným oknem dolehl klapot kopyt koně, který letí tryskem. Buffalo Bill bleskové přiskočil k oknu a namířil. Vy-střdfl dvakrát, ale velká vzdálenost a spěch mu nedovolily, aby zamířil přesně.

- U tisíce bizona, utekl!
- Jeff?
- Ano, on! Zase nám před nosem utekl!
- To je moje vina, zapomněl jsem na konci - zvolal zoufale Liggett. - Proč jsem na ně nepomyslel!
- Podívejte, Charley, ve dvou jsme toho udělali dost, - chlácholil ho Buffalo Bill. -.Nemáte si co vyčítat!

6. KAPITOLA

Pronásledovat banditu bylo skutečně nemyslitelné, za těch pár vteřin měl Jeff značný náskok a díky své znalosti místa by byl získal ještě větší. Kromě toho pokusu o pronásledování by mohl využít bratr k útěku. Buffalo Bill a Charley Liggett tedy museli ustoupit od svého záměru a vrátit se k svázané ženě. Rozvázali ji a zbavili roubiku.

- Kdo jste?
- Meg Hheová. Druhá žena toho starého fulpase George.

Oba agenti už věděli, že majitel farmy si po smrti své ženy vzal nejkrásnější vdovu v okolí. Věděli také, že se od prvního dne nesnášeli.

- Kdo vás svázal?
- Ten syčák Jeff! Chtěl na vás střílet z okna a já jsem běžela vás upozornit. Uviděl mě a chytil... Dostali jste aspoň Wooda?
- Buffalo Bill přisvědčil.
- Dejte mi pistoli, já je pohlídám. Jedťte za Jeffem!
- Ted' už je to zbytečné!
- Musíte ho chytil! Chápete?
- Nedá se říct, že byste ho měla příliš v lásce...
- Byla bych ráda, kdybych mu mohla sama nasadit smyčku, až ho budou věšet! Lump jedení On a jeho bratr můžou za to, že od té doby, co jsem se znovu vdala, jsem neměla chvíli klidu!
- Jak to?
- Nikdy mi neodpustili, že jsem jejich macecha a nová paní domu. Jednali se mnou jako se služkou a snadno proti mně poštváli i toho dětinu George. Nechtěla jsem o těch banditech ani slyšet...
- Proč jste se někdy nedomluvila s šerifem? Kdybyste se jich opravdu chtěla zbavit, bylo by s vaší pomocí všechno jednodušší.
- Jak dlouho, myslíte, že bych zůstala naživu, kdybych to byla udělala? Wood a Jeff jsou příšery. Zabili Johna jen proto, že jim vynadal.
- Johna ... Kdo je to?
- John Tábor, náš černý faktor. Přišel se mnou po svatbě. Jednou, když Wood a Jeff byli horší než jindy, bránil mě a oni ho zabili. Vystříleli do něho všechny patrony, které měli v pistolích! Najdete ho zahrabaného ve stodole!
- Další delikt do záznamů ... Vaši nevlastní synové zaplatí i za to. paní Hiteová.
- Myslíte, že se vám podaří chytil Jeffa?
- Nedáme mu pokoj, a bude to snazší, když nám pomůžete.
- Jak?
- Řekněte nám, kde se banditi ukrývají.
- To nevím. Nikdy o svých záležitostech přede mnou nemluvili.
- Ale něco jste zaslechla?
- Velmi málo.
- Tak nám řekněte, co víte.

Trpělivým výslechem ženy a skládáním informací mohli plukovník a exšerif rekonstruovat dost dokonale současnou situaci. Jesse a Frank Jamesové jeli do Nebrasky, kde se měli sejít s rodinami, a potom se pod falešným jménem přestěhovat.

Dick Liddel se skrýval u svých příbuzných ve Vernon County; paní

Hiteová nevěděla nic bližšího. Oba Fordové utekli k sestře do Ray Cointy. I Kam, to ovšem nevěděla.

- Jak se jmenuje ta sestra? - zeptal se Buffalo Bifl.
- Martha.
- Martha Fordová?
- Myslím, že ne, protože se vdala, a bude mít tudíž jméno po manželovi.
- Na tom nezáleží. Stejně ji najdeme. Martha není tak rozšířené jméno.
- Začneme odtud, plukovníku? - zeptal se Liggett.
- Ray County je nejbliž St. Josephu, kde, jak víme, se mají sejít banditi. Doufám, že tam kromě Fordů najdeme i Jeffa Hitea.

7. KAPITOLA

Šerif Albert vyvalil oči, když uviděl Buffala Billa a Liggetta, kteří za sebou táhli na provazu svázaného Wooda Hitea. Bylo už dost pozdě a ulice v Adairvillu byly úplně prázdné: plukovník si vybral tu dobu proto, aby přátele desperáta případně nenapadlo nějak zasáhnout.

- U tisíce ďáblů! - zvolal. - Tak se vám to podařilo!

1 Ray County - pro lepší orientaci v následujícím vyprávění podáme několik základních informací: Vernon County - jedna z provincií státu Missouri - je asi 150 km na jih od Kansas City. Její plocha je asi 250 km² a patří sem 16 obcí; střediskem je Nevada City.

Ray County, jejímž střediskem je historicky Richmond, leží na severním břehu Missouri asi 60 km na východ od Kansas City a 95 km na jihovýchod od St. Josephu.

- Jestli máte chuť někoho do farmy poslat, najdete tam další. Máte je už zabalené a připravené k doručení.
 - I Jeffa?
 - Ne, tomu se podařilo zmizet právě včas.
- Buffalo Bill krátce šerifovi vypověděl vše, co se zběhlo.
- Budete samozřejmě muset svědek u soudu. Pokud jde o George Hitea a ty jeho janičáry, nemáme proti nim žádné jiné důkazy.
 - Nechám vám prohlášení a výpověď. Nemůžeme s Liggettem čekat na proces.
 - Odjíždíte?
 - Ještě ted'. Doufám, že vám včas doručíme i Jeffa.

- Máte nějakou stopu?
- Asi ano... Šerife, necháme vám v úschově vězně a jedeme. Je raněn, ale jen velmi lehce a tak ho řádně hlídejte.
- To si pište! Ve dne v noci bude u jeho celý stát ozbrojená stráž. Neuteče, ani kdyby mu na pomoc přišla celá banda!

Za čtyři dny nato byli scout a jeho druh už v Jefferson City, kam se dostali po nepřetržité jízdě proti proudu Mississippi až do St. Louisu a pak kousek proti proudu Missouri. Jeli do Kansas City, kde na ně čekal Willie Pinkerton s novými plány. Liggett čel Courier Journal a náhle zaklel:

- Co je vám, Charley?
- U všech ďáblů, plukovníku! Přečtěte si tohle!

Podal noviny Buffalu Billovi a ukázal na článek. Byla to telegrafická zpráva o útěku Wooda Hitea z vězení v Adairvillu. Útek byl poněkud zahalen do mlhy, ale jen do jisté míry. Jeden z šerifových mužů při střídání objevil, že cela je prázdná a stráž nikde.

"Hodinu po útěku," říkalo se dál v článku, "se Wood vrátil do města a na náměstí nabízel odměnu sto dolarů pro svého strážného. Stráž se ale neukázala, ani sto dolarů jí za to nestálo. Wood potom odjel z města na koni a nikdo se nesnažil ho zastavit"

- Já si myslím, že tu stovku dostala stráž už napřed! - prohlásil Buffalo Bill celý bledý.
- Korupce?

~- To je nad slunce jasnější!

- V novinách se říká, že Wood se klidně promenoval po náměstí a nikdo si ho ani nevšiml. Je možné, že by se s ním smluvil i šerif?

- Tomu nevěřím! Albert je sice poseroutka, ale ne nečestný chlap. Jako bych ho měl před sebou: sedí v kanceláři celou tu dobu, co se Wood natřásá venku, a když ten desperát zmizí tryskem, ulehčeně si oddychne...

- Plukovníku, paní Hiteová je v nebezpečí! Jestli si Wood usmyslí, že macecha mluvila, . . . Musíme se okamžitě vrátit!

- Jestli šerif o všem věděl, nebudeme tam v žádném případě včas. Když ne, tak první, co Albert udělal, bylo, že nechal hlídat dům a Wood se tedy neodvážel tam přijít.

- Tak co budeme dělat?
- Zjistíme si, jestli je paní Hiteová ještě naživu.
- Dobře, ale jak?
- Guvernér Crittenden nám určitě pomůže.

Vyjeli na kopec, na kterém se zdvihl guvernérův palác, zdaleka rozpoznatelný podle směšné kopule ve tvaru zvonu. Crittenden slavného plukovníka okamžitě přijal. Pozorně vyslechl jeho hlášení a okamžitě podal telegraficky zprávu kentuckému guvernérovi.

Odpověď přišla pozdě odpoledne. Wood zmizel; macecha žije: jeden poručík jízdy s ní osobně hovořil. Z Fort Clintonu okamžitě odjela jízdní hlídka k farmě, aby pomohla šerifovým mužům hlídat.

- Tak můžeme být klidní, - řekl Buffalo Bill.
- Zadal jsem, aby mi hlásili každou změnu, - dodal Crittenden. - Vše, co se tam bude dít, se dovíte za pár hodin..
- Výborně! Myslím, že už nemusíme jezdit do Kansas City a okamžitě se můžeme vydat hledat záhadnou paní Marthu... Něco mi říká, že tam najdeme i Wooda!
- Doufám, že vás zase brzy uvidím, plukovníku Cody, - usmál se guvernér, - abych vám mohl osobně odevzdat deset tisíc dolarů odměny!

8. KAPITOLA

Buffalo Bill a Charley Liggett - nebo spíše William McIntosh a Charles Milard - jak si teď nechali říkat - prožili zbytek roku 1881 a začátek roku 1882 v Ray County.

Měli štěstí: když se vydali na cestu do Richmondu, dověděli se neuvěřitelnou zprávu o objevení zlata v Crooked Riveru. I využil toho a převlékli se za zlatokopy. Nikdo si jich mezi stovkami zaslepenou, které sem v té době přilákala vůně zlata z celé Ameriky, ani nevšiml.

Oba agenti si postavili dřevěný barák na břehu řičky, a ten je chránil před mrazivým nočním větrem a sněhovými vánicemi. Ráno za každého počasí vycházeli k řece a celé hodiny prosívali bahno a písek v naději, že zahlédnou blýskat se v něm šupinky zlata.

Jedli fazole a suchary, které si dvakrát týdně jezdili kupovat do města, zvěř a ryby, co si ulovili. Vařili na ohýnku mezi dvěma kameny v plechovce, která jim sloužila zároveň jako hrnec i pánev a někdy i jako talíř.

Po dvou týdnech tohoto života by je nikdo nebyl poznal. Narostly jim bujné vousy, vlasy si nestříhali, jen je zkracovali loveckým nožem, když jim už moc padaly do očí, zarudlých od větru. Jejich kožené obleky nevypadaly nejlíp: byly špinavé a potrhané a neměly na sobě žádnou ozdobu, jako když přijeli. Sombrera, naražená do očí. Špinavý šátek kolem krku doplňovaly jejich převleky.

- Už mám dost tohoto života! - odplivl si exšerif, prosívaje smrduté bahno přes děravou pánev.
- Jen buď trpělivý, příteli!

Bylo přirozené, že si po měsících společného života (byl 19. leden 1882) oba přátelé začali tykat.

- Mámpo krk tohoto života, těchtole hadrů a zlata, které ne-

1 Crooked River - jeden z menších přítoků Missourfu, který prolíná Ray County a vlévá se do reky nedaleko Lexingtonu

existuje! U všech čertů, kdy už praštíme s tímhle a začneme konečně hledat to, co tady chceme najít? Já chci tu desetitisícovou hroudu!

- Dostaneš jí, u tisíce bizonu! Nesmi si nás ale nikdo všimnout!
- To je. groteska! Musíme se schovávat my, a ne banditi!
- Jsme vlastně jako špióni na nepřátelském území V tomhle kraji je ještě spousta lidí, kteří si nechtějí připustit, že občanská válka už dávno skončila, a dál strání Konfederaci a povstalcům!

- Banda lumpů to je! Tak \-ytahneme kolty a naučíme je tancovat! Za tři měsíce jsme neobjevili tu nejmenší stopu ani informaci a vůbec nic nevíme o té záhadné Martě! Vyložme karty a něco se bude dít!

- Byl bych to dávno udělal, kdybych si nemyslel, že dostanu něco jiného než kulku do zad ... Mlč, někdo jede! Po kamenité cestě přijížděl mladý zlatokop, který se u nich zastavil a neodbytně na ně hleděl.

- Nic jste nenašli? - zeptal se.
- A to si myslíš, že to budeme vyprávět zrovna tobě? - odpověděl nabroušeně Buffalo Bill.
- Nic tady v tom zatraceném potoku není, - zakroutil hlavou druhý, - jen kameny a ryby.
- Tak proč tady maříš čas?
- Zrovna jsem si říkal, že toho nechám.
- Tak sbohem, příteli!
- Vy tady zůstanete ?
- To je naše věc.
- No no, však to tak neberte, to jsem říkal jen tak. Hodně štěstí, kamarádi!

Pomalů se vzdaloval. Buffalo Bill se za ním nenápadně díval a v očích se mu zablesklo.

- No, no ... - opakoval si.
- Co je, Bille? - zeptal se Liggett, který si všiml podivného tónu jeho hlasu.
- Už máš dost tohoto života? Vsadím se, že brzy budeš muset vy táhnout kolt!

- Proč?
- No, no ... To říká Jesse James a celá banda to po něm opakuje.
- Máš pravdu! Tenhle panák krouží kolem už pár dní!
- Večer se jede do města, - rozhodl Buffalo Bill. - Chci si trochu popovídat se starým Joem.

9. KAPITOLA

Na cestě do Richmondu - stezkou, která neustále stoupala a klesala mezi divokou krásou skalnatého údolí - se znovu setkali s neznámým hledačem. Zdálo se, že na ně doslova čeká ha nejvyšším bodě, a když je uviděl, pustil se dolů na druhou stranu. Jel sice klusem, ale zase ne tak rychle, aby ho nemohli dostihnout. Objevil se na srázu jen na okamžik, ale Billovu obezřetnému pohledu neunikl.

- Zase je tady náš přítel No-no! - řekl scout druhovi.
- Hm! To smrdí léčkou!
- Nejsi rád, Charley? . . . Pořád jsi chtěl najít cestu, která by nás někam zavedla. Tady je!
- Nechci, aby nás zavedla na hřbitov . . .
- Pokud v tom někdo nechá kůži, tak my to nebudeme! "Hřmící hole" máme na dosah ruky a děláme, jako bychom si ničeho nevšimli.

Neznámého dojeli za čtvrt hodiny. Obrátil se, když zaslechl klus jejich ponyů, jako by si jich všiml teprve teď". Zůstal stát a čekal na ně.

- Při nejmenším podezřelém pohybu, - zabručel Liggett svíraje kolt pod barevnou příkrývkou, která mu sloužila za poncho, - mu vpálím kulku mezi oči!

- Jen klid! Musíme ho donutit, aby povídal sám, jestli se chceme něco dozvědět!

Jeli dál, aniž zpomalili. Za chvíli ale museli zastavit, protože mladíkův kůň jim stál v cestě.

- Hej, kamaráde! Uhní! - řekl mu plukovník.
- Jedete do města? - odpověděl otázkou mladík, aniž dal na sobě znát, že se urazil kvůli nevychovanému tónu scouta.

-- Co je ti po tom? Nech nás projet!

- Tak tedy jedete do Richmondu!
- Jedem, kam se nám líbí!
- A vsadím se, že jedete ke starému Joemu!
- To se tě taky netýká!
- Našli jste zlato?
- Příteli, mám tě po krk! Uhní!
- Našli jste zlato a jedete ke starému Joemu nechat si ho odhadnout, nebo ne?
- Na moje gusto jsi moc mazaný, kamaráde!

Buffalo Bill znenadání nasadil koni ostruhu a trhl uzdou. Brigham se vzepjal, vyrazil, hledačův kůň se spláhl a shodil

jezdce.

- Za mnou, Charley!

Vyrazili a než se neznámý zvedl, byli už daleko.

- Co je, Bille? - zařval Liggett. - Pomaleji, nebo si srazíme vaz!

- Až budeme z dohledu! Rychle, Charley!

Dorazili do míst, kde se stezka ztrácela mezi dvěma skalními útesy. Scout zamával na přítele, aby zastavil.

- Jed' napřed, Charley! - přikázal mu. - A pár kilometrů odtud na mě počkej!

- Řekni mi laskavě, co chceš dělat!

- Teď není čas na vysvětlování! Jed', Charley!

Exšerif bez odmluvy pobídl koně a vyrazil jako vítr. Scout ú pozorně prohlédl skálu, hledaje přechod přes ni

- Tudy, Brighame!

Skvělý grošák se vyhoupl na skálu jako kamzík. Brzy stál Buffalo Bill nad srázem. Bylo odsud vidět široko daleko.

Zaclonil si oči proti

slunci, které začínalo zapadat a v jehož paprscích se celý horizont rozhořel jako nádherný bengálský oheň. Uviděl hledače, který byl z té výšky malý jako mravenec. Nasedl na koně a pomalu pokračoval v cestě, nesnažil se ani v nejmenším je dosáhnout. Svým orlím zrakem prohlédl Buffalo Bill každou možnou skrýš mezi skalami, aby se přesvědčil, že nikdo jiný nablízku není.

Chystal se, že se vrátí na dno malého kaňonu, když si k svému překvapení všiml, že podivný hledač místo toho, aby jel dál po stezce, prudce zabočil vlevo na široké kamenité pole a vzdaloval se. Při pozornějším pohledu objevil mezi balvany cestu, kterou poznal podle spousty šedivého prachu, jenž v šikmých paprscích slunce jiskřil do zlatová a do červená. Nic jiného vidět nemohl a také zlatokopa brzy ztratil z dohledu.

Jenomkůň jako Brigham si mohl nepolámat nohy na skoro svislých stěnách skály a jenom tak zkušený jezdec jako Buffalo Bill mohl ponyho udržet, aby nesjel po kamenitém úbočí. Brzy zase byli na dně kaňonu a vyrazili jako šipky po stezce.

Za několik minut vyprávěl scout Liggettovi, co objevil.

- Není to nic významného, - řekl na závěr. - Možná že jsme se mylili a náš přítel No-No je skutečně jen závistivý hledač ... Jedeme se ale stejně podívat, kam ta cesta vede!

10. KAPITOLA

Starý Joe měl krám na College Streetu. Velký cihlový palác už dávno nahradil původní srub, ale vnitřní zařízení zůstalo stejné jako před šedesáti lety, kdy začínala kolonizace Missouri a dělat znalce v oboru zlata bylo velmi výnosné.

Joe, holohlavý muž zežloutlý jako pergamen, s obličejem, který jako by tvořil jen velký nos a nafialovělé rty, pokračoval v otcově řemesle, i když před objevem té trochy zlata v Crooked Riveru neviděl mnoho let jediného zákazníka.

Buffalo Bill položil na pult kámen obalený blátem.

- Doufám, že tentokrát jsme měli štěstí, pane Joe, - řekl.

Stařík si prohlédl kritickým zrakem kámen.

- Hm, nevím, nevím. Bylo by potřeba to analyzovat. Stojí to dolar.

Joe zastrčil do kapsy minci a vyzval oba, aby s ním šli do zadní místnosti, nad jejímiž dveřmi visel pompézní nápis: LABORATOŘ. Sotva za nimi zapadly dveře, změnil stařík své chování.

- Cekal jsem vás, plukovníku.

- Něco nového, Joe?

- Konečně byl Wood Hite viděn!

- Kde?

- V Knoxville. Víte, kde to je? Je to vesnice asi dvacet kilometrů na sever odtud.

- Ano, byl jsem tam.

- Je tam saloon, a právě tam byl viděn.

- Sám?

- Ne, ještě čtyři s ním. Popisy víceméně odpovídají.

- Kdo je šerifem v Knoxville?

- Jistý Eldon. Frank Eldon.

- Mohu mu věřit?

- Raději ne.

- Dobře, tak budeme pracovat sami, já a Liggett. Zatelegrafujte šéfovi, ať sem pošle z Kansas City pár lidí. Budu s vámi ve spojení a podle situace vás budu informovat, co mají dělat.

- Jedete do Knoxville?

- Ihned ... O paní Martě Fordové jste se něco dověděl?

- Ještě nic.

- Můžete si prohlédnout okresní matriku?

- Spojím se se soudcem, - přikývl stařík.

- Můžete se tam dovědět, jak se ta sestra banditů jmenuje jako vdaná.

- Ano, to je dobrý nápad. Spolehněte se.

- Ještě něco, Joe. Dole, na Crooked Riveru se kolem nás moc dotěrně točí podivný chlap...
- Buffalo Bill podrobně popsal mladíka, kterého toho dne dvakrát přistihl, že ho sleduje. Stařík se na chvíli zamyslel.
- Ne, určitě ho neznám, - řekl potom - Kdyby byl opravdu hledačem zlata, musel by se někdy ukázat u mě.
- Mohl jste zapomenout. Nemám vám ho popsat ještě jednou?
- Ne, není třeba. I když jsem starý, stačí mi vidět někoho jen jednou, abych si ho zapamatoval! Ten mladík, o kterém jste mluvil, určitě není zlatokop.
- To jsem si myslel!... Pro dnešek to stačí, Joe. Pozdravujte ode mne Willieho Pinkertona.
- Moment, plukovníku, - stařík vytáhl z kapsy minci, - vezměte si zpátky váš dolar. Platí mě Pinkertonova agentura.
- Děkuji, Joe. Jestli se informátor z Knoxville nemýlí, budeme moci tenhle "obchod" brzo zanést do archívu. Cítím, že věci začínají mít správný spád.
- Vyšli z krámu, předstírajíce maximální přirozenost, ale opatrně a pozorně si prohlíželi lidi na ulici. Chtěli se přesvědčit, že je nikdo nesleduje.
- Všechno vypadá normálně, Bille.
- Výborně! Jedeme rovnou do Knoxville.
- Dnes večer?
- Lidi se v saloonu scházejí obvykle večer.
- Ale je už tma. Ideální podmínky pro přepad!
- Noa?
- Jestli nás banditi začali podezírat, můžeme každou chvíli čekat salvu do zad.
- Pojedeš první Já pojedu kousek za tebou. Kdyby ses setkal s někým protivným, moje "Lukrecie" už přivede věci na pravou míru!

11. KAPITOLA

- Přes Liggettovy obavy dojeli oba agenti do Knoxville asi za hodinu. Cestou potkali skupinu jezdců, které míjeli se srdcem v krku a prstem na spoušti, ale žáby se přesvědčili, že to jsou skutečně pokojní dobytčáři, kteří se vraceli z Lexingtonu, kde prodali svá stáda.
- Knoxville, malá vesnice asi s dvěma sty obyvatel, se nijak od dob Divokého západu nezměnila. Byly to dvě řady sroubených baráků podél silnice udusané kopyty koní a koly vozů. Otloučené cedule označovaly obchod a šerifovu kancelář; nad saloonem Indiánský štít visel na tyči štít z buvolí kůže. Nebylo ani potřeba, aby nad ním viselo označení, protože příchozího k němu zavedl ďábelský zpěv a řev, který bylo slyšet už od prvních baráků ve vsi.
- Dříve než Buffalo Bill a Charley seskočili s koní, zkontrolovali, zda jim jdou pistole lehce vytáhnout z namaštěných pouzder.
- Když už jsme takoví blázni, že lezeme do jámy lvové, hleďme mít aspoň v pořádku kanóny!
 - Jen se neboj, Bille! Jestli se naskytne příležitost, na moje škrábance dlouho nezapomenou!
- Přivázali koně k zábradlí mezi ostatní a plukovník kývl na přítele:
- Dávej pozor, Charley, jestli někdo nejde. Chci si omrknout sedla!
- Rychle prohrabal pyde u sedel, ale nenašel v nich nic zajímavého. Všiml si, že sedla mají pouzdra na pušky a že jsou většinou silně poškrabaná od kulek.
- Našels něco? - zeptal se ho Liggett.
 - Ne, jenom se mi zdá, že tady lidi rádi střelí.
 - Hm. Nepřišli jsme sem přece hrát kostky, - řekl živě exšerif a upravil si opasek s pistolí.
- Vstoupili do saloonu. Jakkoli to vypadalo přirozeně, přece jen rukama kývali centimetr od pažeb koltů. V lokálu bylo asi dvacet mužů. V koutě seděla skupina zpěváků kolem černého kovboje, který je dopro-
- vázal na bendžo. Ostatní u stolů hráli karty. Nikdo si obou cizinců zdánlivě nevšímal.
- Dvě piva, - poručil Bill a postavil se k pultu.
 - Napřed si nechťe bouchačky tady na polici! - odpověděl nevychovaně hostinský a ukázal palcem na jakýsi věšák, na němž visely pistole a pušky.
- Plukovník chvíli zaváhal: bez koltů by se stali pro bandity hračkou, pokud informace starého Joea byly správné.
- Hoď sebou! - zavrčel muž u pultu. - Buď dejte pryč zbraně, nebo jděte pryč! V Indiánském štítu nechci žádné pistolníky!
 - Ani jedno, ani druhé, přáteli! Zůstaneme tady, jak dlouho budeme chtít, a pistole si necháme. Jesli nám nevěříte, proč bychom měli věřit my vám?
 - Protože vám to přikazuju! - ozval se jim hlas za zády.
- Plukovník se obrátil a nedal na sobě nic znát. Hrozivě na ně mířila dvouhlavňová spencerovka. Nad puškou na černé vestě svítila šerifská hvězda.
- Zaručujete nám nedotknutelnost, šerife? - zeptal se ho Buffalo Bill.
 - Jestli se budete starat sami o sebe, nemáte se čeho bát.
 - Dobře, tady jsou pistole, - museli ustoupit scout a exšerif a rozepjali pásy. - A můžu teď dostat to pivo?
- Usedli ke stolu uprostřed místnosti. Mohli odsud pozorovat, co se kolem v saloonu děje. Buffalo Bill si sedl tak, aby

viděl na vchod, a Liggett naproti němu sledoval omšelé dřevěné schodiště a zadní část místnosti.

- Nikdo, Bille, - zabručel Charley zklamaně, když si pozorně, ale nenápadně prohlédl všechny muže v lokálu.
- Možná že je ještě brzo. Počkáme.
- Ani si moc nepřejí, aby přišli, když nemáme zbraně. Pojd', hodíme si partičku, ať zabijeme čas!
- Aby nakonec nezabili oni nás!

12. KAPITOLA

Několik hodin se nedělo absolutně nic. Muži v rohu zpívali My old Kentucky home l a vyschlá hrdla svlažovali pivem. Zdálo se, že jinou píseň neznají, protože ji neustále opakovali s chvályhodným patosem. Karbaníci u stolů se hádali skoro při každé kartě; šerif Eldon seděl u pultu s pusku v ruce, jako by hlídal hejno vrahů.

Liggett se začínal už nudit a kromě toho už dost prohrál. Ještě jednou hodil pět kostek. Vyšly mu tři šestky. Znovu hodil dvě zbylé kostky, a nic. Hodil je potřetí a znovu to byly šestky.

- Nejvyšší hra! - zvolal. - Tentokrát mě, Bille, neporazíš!
- Bojím se, že ne, Charley!

Buffalo Bill zachrastil kostkami a hodil je na stůl.

- U sta bizonů, já taky! Samé šestky! A na první hod! Vyhrál jsem i tentokrát, Charley!
- Máš z pekla štěstí, Bille! - rozzlobil se exšerif.
- Co bručíš? ... Budeme potřebovat celé moje štěstí, abychom se z téhle situace nějak dostali.
- Jaké situace? Ztrácíme tady čas, Bille! Pojdme!
- Ty sis ničeho nevšímal?
- Nikdo tady není a vsadím se, že se nic dít nebude!
- Prohrál bys tu sázku.

Ukázal očima k pultu. Hospodský právě naléval šest pohárů whisky. Donesl podnos jednomu ze zpívajících kovbojů, který ho vzal a vykročil ke schodišti.

- U všech ďáblů! - zaklel tlumeně Liggett. - Někdo tam nahoře je!
- Jo... Už podruhé ten kovboj nese nahoru pití. Není samozřejmě nikde psáno, že jsou to zrovna oni...

1 My old Kentucky home - Můj starý domov v Kentucky; stará lidová balada, která může být zařazena mezi "klasická díla" western-songů.

- Jak to udělat, abychom se tam mohli mrknout?
- Jak?... Hraj, Charley! Můžeme jenom čekat, co se bude vůbec dít.

Začali znovu chrastit kostkami. Přešla další hodina ... Hosté se začali vytrácet. Buffalo Bill kývl na hospodského.

- Kamaráde, hele, hledáme místo, kde bysme se mohli vyspat,
- Tak hledejte.
- Vy byste neměli jeden pokoj?
- Já ne.
- Myslel jsem nahoře ...
- Zmejil jste se.
- Můžeme dobře zaplatit, - ujistil ho Buffalo Bill hrstí mincí, které položil na stůl.

Ani tento argument však nepřesvědčil hospodského. Zakroutil hlavou a řekl nevychovaně:

- Tohle je saloon, ne hotel!
- Nemáme kde spát.
- Jděte do Richmondu. Tam už něco najdete.
- Je už pozdě.
- Tím hůř pro vás. Měli jste na to myslet dříve, a ne tady hrát kostky.

Otočil se k nim zády, vrátil se k pultu a začal uklízet na znamení, že zavírá.

- Klid, Charley, nevyšlo nám to, - pokrčil rameny Buffalo Bill.
- Pojdme.

Nechali na stole bankovky a šli k polici pro pistole. Když ucítili tíhu zbraní, hluboce a ulehčeně si vydechli.

- Klaníme se, šerife! - pozdravil Buffalo Bill posměšně muže, který si ho podezíravě prohlížel.
- Kam jdete?
- Do Richmondu. Je zima na to, aby se dalo spát venku!

Šerif přikývl. Zdálo se, že ulevilo i jemu. Pušku ale sklonil, teprve když uslyšel klapot koní, kteří uháněli po opuštěné ulici.

Liggett tlcel, když však byli dostatečně daleko, obrátil se otráveně na přítele:

- Ty, Bille, opravdu se vracíme do Richmondu?
- Děláš si legraci?

13. KAPITOLA

Když měli poslední baráky za zády, zastavil Bill svého Brighama. Seskočil z něho a po indiánsku přiložil ucho k zemi.

- Nikdo za námi nejede, Charley. Vrátime se do saloonu!

Objeli vesnici širokým obloukem přes pole, aby se vyhnuli prašné

ulici. Drželi koně za udidla a dávali dobrý pozor, aby se neprozradili. Byla hluboká, tmavá noc. Mraky zakrývaly i slabou záři hvězd. Buffalo Bill měl však oči jako kočka a stejně tiše se i pohyboval. Brzy dospěli k Indiánskému štítu.

- Tady jsem, Gharley!
- Z okna v horním patře se linulo oranžové světlo petrolej ky. Doléhaly sem i vzrušené hlasy, které však přehlušoval nerušený zpěv My old Kentucky home.
- Jdeme dovnitř? - zeptal se polohlasem Liggett s pistolí v jedné ruce a s puškou v druhé, ukazuje bradou na dveře.
- Buffalo Bill opatrně smáčkl kliku.
- Je zamknuto.
- Stačí rameno ...
- Upozorníme na sebe.

- Tak co uděláme?
- Běž za roh a dávej pozor.
- Scout se vrátil ke koni a vzal si ze sedla laso. Rozmotal provaz a vyhlédl si svým cvičeným zrakem příhodné místo. Vedle osvětleného okna byl balkón a pod ním přečínal kus podpůrného trámu. Buffalo Bill roztočil smyčku nad hlavou, a když se otáčela už dost rychle, zatočil ji vertikálně. Zasvištění a provaz vylétl vzhůru a zavěsil se na trám. Ještě prudké škubnutí a cesta vzhůru byla hotová.

Plukovník zavolal přítele téměř neslyšitelným zapísknutím.

- Nic se neděje? - zašepal. I- Všechno je v pořádku.
- Tak lezem!

Scout se první pověsil na provaz. Když se zachytil zábradlí balkónu, měl pocit, že se při tom skřípotu obrací mrtvív hrobech. Znehybněl s koltem v ruce a poslouchal.

Nic. Kovbojský chór zřejmě přehlušil i skřípění. Natáhl ruku, aby pomohl i Charleymu.

Okenice na balkón byly zavřeny a nepovolily.

- Ukaž, Bille.

Liggett vytáhl nůž, zastrčil ostří do úzké škvíry a chvíli něco šátral. Bylo slyšet slabé klapnutí západky.

- Máme volnou cestu!

Vlezli do malého neobydleného pokoje. Asi salónek ... Buffalo Bill stál chvíli se zavřenýma očima, aby si zvykl na tmou, která byla hustší než temnota venku. Vzal druhá za ruku a vedl ho opatrně ke dveřím, vyhýbaje se židlím a stolům. Otevřeli je a přesvědčili se, že venku nikdo není. Rychlý kolt Buffalo Billa se vsunul do škvíry ...

Scout se rozhlédl. Stáli teď na chodbě, do níž přibližně uprostřed ústilo dřevěné schodiště. Zdola zaznívaly opilé hlasy, které zpívaly My old Kentucky home>... Na druhé straně bylo několik dveří. Mezi dveřmi, ze kterých vyšli, a mezi těmi, pod nimiž prosvítalo světlo, byly další.

Buffalo Bill kývl na Liggetta, aby se připravil. Tiše otočil knoflíkem dveří a s namířenou pistolí vlétl dovnitř.

- To jsi ty, táti? - ozval se ospalý dětský hlásek.

-- Ano, já, buď klidný, - odpověděl tiše scout.

Připlížil se k posteli a natáhl ruku, jako by chtěl napůl spící dítě pohladit... ale jeho ocelová ruka mu ucpala ústa dřív, než stačilo vykřiknout.

- Je mi líto, drobečku, ale nemohu nic jiného udělat. Neboj se, neublížíme ti.

Liggett mu pomohl zabalit dítě do přikrývky a ucpat mu ústa prostěradlem.

- Neboj se, maličký -

14. KAPITOLA

Za dřevěnou stěnou bylo slyšet zřetelně hlasy. Buffalo Bill poslouchal s rostoucím překvapením. Bylo jasné, že jsou to lidé Jesse Jamese, ale stejně jasné bylo, že se hádají.

- Ne, nepojedu do St Josephu! - křičel jeden.
- Co ti je, Dicku? Bojíš se?
- Ano, bojím, ale ne tak, jak si myslíte, vy tupci!
- Tak čeho se bojíš?
- Jesse! Říkám vám, že se zbláznil. Zabil už Billa Ryana a Eda Millera a zabije i nás, do jednoho!
- Ed a Bill byli zrádci. Jesse udělal dobře, že je odkrouhnul!
- Ze strachu mu začalo strašit na majáku! Podezřívá všechny, i mě, i vás, vážení! Dělejte si, co chcete, ale mě už neuvíďte! Já nechci taky koupit kulku do zad!

- Nechápeš, že Jesse bude mít důvod tě podezírat, když zmizíš?
- Lepší bude, když mezi námi budou stovky kilometrů. Pak ať mě podezírá.
- Nenechá tě odejít! Moc toho víš. Byl by v nebezpečí. Všichni bysme byli v nebezpečí, kdyby ses volně pohyboval. Já první bych ti nevěřil a při první příležitosti bych tě poslal pod zem.
- Zbláznil ses, Woode! Jsme spolu dvacet let, a ještě jsi mě nepoznal !
- Znáš mě až moc dobře, ty feno!
- No, no, chlapci, nemusíte hned tahat pistole, - zasáhl náhle třetí hlas.
- Dlouhé, napjaté ticho. Na druhé straně stěny Buffalo Bill a Liggett nervózně tiskli zbraně.
- Tak, hoši, přemýšlejme v klidu, - dodal stejný hlas. - Co chceš tedy, Dicku, dělat?
- Poslouchej dobře, Cape: s bandou je konec. Policie ...

- Na policii se můžeme ...
- To říkáš ty, Woode?
- Já! Nebo jsme snad s bráchou nefoukli před nosem tomu zatra-cenému plukovníkovi?
- Vždycky to tak dobře nedopadne. Kolem Jesse a nás se kruh neustále stahuje: je načase vypíchnout se na Dinguse a toho jeho pokry-teckýho bráchu.
- A co Jesse? Myslíš, že se nebude chtít pomstít?
- Bude se muset mít před náma na pozoru, pokud zůstaneme spolu!
- Uděláme si vlastní bandu!
- Kdo by byl šéfem?
- Přirozeně já.
- To zrovna!
- Máš něco proti mně, Woode? - vyštěkl Liddell.
- Ukradls nám sto dolarů, když jsme se dělili o kořist z Glendalu!
- Jsi sprostý lhář, Woode!
- Co je se stovkou? - vložil se do toho vztekle třetí hlas.

Jak jsem říkal, Cape! Dick ukradl sto dolarů!

- Zatracenej lhář! - zavrčel Dick. - Já tě těma tvejma lžema zadusím!
- Klid, Dicku! Ty, Woode, jak to dokážeš?
- Dokážu! Zeptej se své sestry, Cape! Martha ti to potvrdí. Viděla ho.
- To je další lež, ty pse! Martha Boltonová nemohla nic vidět, protože nikdy nebylo co k vidění!
- Zeptám se své sestry, - řekl hrozivě Cap. - A jesdis lhal, Woode, já tě naučím, abys kamarády nepomlouval.
- Nikoho nepomlouvám, - odsekl Wood.
- Mě pomlouvá! - zařval Dick.
- Ticho! A položte ty pistole!

Najednou se na druhé straně strhl konec světa. Výstřely, křik...

- Jdeme, Charley! - přikázal Buffalo Bill.

Oba vylídi na chodbu a rozkopli vedlejší dveře. Buffalo Bill vypálil do lampy a pokoj se ponořil do tmy, kterou prořezávaly jen blesky výstřelů.

15. KAPITOLA

Celou budovou se rozlehl nepopsatelný hluk. Na scoutovu výzvu odpověděli desperáti krupobitím kulek. Kovbojové dole přestali zpívat.

- Honem, zbraně a rychle nahoru!
- Charley, nikdo se nesmí dostat nahoru! Hlídej schody!

Exšerif se schoval za sloup a svými rychlými kolty nedovolil ostat-

nim, aby se dostali do patra. Buffalo Bill se naklonil zpoza rámu dveří do místnosti a pokropil temnou místnost průtrží kulek.

- Woode, Dicku, vzdejte se! - vyzval je.
- Jdi k čertu! - zaklel Wood, který poznal plukovníkův hlas.
- Zase ten zatracenej chlap!
- Vzdejte se! Dům je obklíčen, nemůžete utéct!
- Neposlouchejte ho, chlapci! Do toho, prostřílejte se ven! Vzteklé výstřely přinutily Buffala Billa, aby se stáhl.

Z černého

obdélníku dveří vyletěli dva muži střílející jako blázni.

- Rychle, Bobe! Na farmu!

Scout ho sledoval hlavní pistole, ale dřív, než mohl zmáčknout kohoutek, za jeho zády zarachotily výstřely a kulky mu zahvízdaly kolem hlavy. Ve dveřích se objevil třetí bandita: Jeff Hite. S tvářící znetvořenou vztekem a s pistolemi v obou rukou pálil kolem sebe od boku. Buffalo Bill uskočil stranou a bez míření vypálil. Bandita zařval bolestí. Kulka mu vyrvala pistoli z pravice.

- Vzdej se, Jeffe, nebo ...

Desperát vztekle vyprázdnil druhou pistoli. Plukovník, který blesko-A'ě skočil za dveře, slyšel, jak mu kulky bubnují pár centimetrů od nosu.

- Vzdej se, Jeffe! Ted' jsi beze zbraně!
- Zabiju tě rukama, psí synu!

S tvářící znetvořenou vášnivou chutí se pomstít, vyletěl Jeff proti svému zapřísáhlému nepříteli a chtěl mu rozdrtit hlavu pažbou pistole. Buffalo Bill však včas uhnul. Dveře za ním se pod ranou rozletěly na tisíc kousků ... ve stejnou chvíli vylétla scoutova pravička. Strašnou silou udeřil desperáta do žaludku, a když se bandita pod touto ranou sehnul, praštil ho loktem do brady. Bleskově totéž zopakoval levičkou a rány oběma rukama do obličeje poslaly Jeffa do říše snů.

- Charley!

Exšerif také ležel na podlaze, ale už se zvedal, přestože byl omráčen ranami pěstí. Krvácel na stehně.

- Zranili tě?
- To nic není. Skočili na mě dva ďáblové. Nepodařilo se mi je za
stavít. Utekli dolů ...
- Pozor, ve světnici budou ještě dva!
- Mezitím přišel nahoru šerif Eldon a několik kovbojů. Nesl acetylé-novou lampu. Oba agenti na ně zamířili.
- Zahod'te zbraně, nebo střílím!
- Banditi jedny...
- Tak dost řeči, šerife! - vyzval ho Buffalo Bill a vypálil mu ránu pod nohy. - Na čí straně jste? Na straně zákona
nebo desperátů?
- Vzdejte se, bestie! Nemyslete si, že vám to projde!
- Nehýbejte se!
- Vzdejte se, ve jménu zákona!
- Nepochopil jste situaci, Eldone! Já jsem plukovník Cody a toto je šerif Liggett. My jsme zákon, ne vy!
- U všech ... Tak potom...
- Nechtě si ty řeči! Jste s námi, nebo s nimi?
- Co vás napadá! Jsem, u sta hromů, šerif!
- Vyzvěte ty, co zůstali v pokoji, aby šli ven! - přikázal suše Buffalo Bill. - A žádné hlouposti, mířím na vás!
- Šerif pomalu přistoupil ke dveřím a strachy se třásl, že dostane kulku do hlavy, jen se objeví.
- Zahod'te zbraně, - zařval, - a pojd'te ven se zdviženýma rukama!
- Nemůžeme se hejbat! - ozvalo se chroptění zevnitř. - Jsme raněni!
- Buffalo Bill vzal acetylénovou lampu - byla zkonstruována tak, že se nemohla převrhnout - a hodil ji dovnitř. ... Skočil na
práh s namířenou pistolí... Ve slabém světle uviděl bandity ležet na zemi mezi stoly a převrácenými židlemi. Krev z nich
jen crčela.
- Pojd'te! -- zavolal na ostatní. - Ti už opravdu nemohou střílet!

16. KAPITOLA

Ranění byli Dick Liddel a Wood Hite. První měl prostřelenou nohu, zato druhý byl doslova provrtán kulkami na prsou a
rukou. Na čele, pět centimetrů nad pravým okem, měl strašnou černou díru. Střela mu prošla hlavou a vyšla nad levým
uchem. Bylo neuvěřitelné, že ještě žije. Buffalo Bill se přes všechno, co k němu cítil, zadíval hluboce soucitně:

- Tak, Woode, udeřila tvoje poslední hodina! Bylo by lepší, kdy
bys byl zůstal ve vězení!
- Desperát stiskl rty a neodpověděl. V očích se mu objevila nenávist. Potom, mezi výrony krve, se mu podařilo zašeptat
otázku:
- Jeffovi se podařilo utýct?
- Ne, dostali jsme ho taky. Není raněn... Chceš ho vidět?
- Jděte k čertu! Čekám vás v pekle!
- Wood zemřel s touto poslední kletbou na rtech. Liggett přikryl jeho rozstřílené tělo příkrývkou.
- To vy, plukovníku Cody? - zeptal se šerif.
- Ne, to si vyřizovali účty mezi sebou. Z vedlejší místnosti jsem je slyšel, jak se hádají o sto dolarů. Pak asi
přišly ke slovu pistole. Já a Liggett jsme sem okamžitě běželi, ale ... Zbytek víceméně znáte.
- Řekněte nám, Liddele, co se stalo, - obrátil se Eldon na raněného.
- To, co říkal on. Vytáhli jsme pistole a skoro zároveň jsme vypálili. On mě střelil do nohy a já jeho do pravé
ruky. Wood vystřelil čtyřikrát, já pětiurát... Pak jsem vytáhl druhou pistolí, ale to už ležel.
- A co teď, Dicku? - zeptal se Buffalo Bill.
- Teď mi ošetřete nohu! Ztraceně mě bolí.
- Řekni Blackiemu, at jde okamžitě nahoru! - přikázal Eldon jednomu z kovbojů. - Je to napůl doktor a trochu se
v tom vyzná.
- Jen klid, Dicku, ošetříme tě jak náleží, - ujistil ho scout. - Chtěl bych ale vědět, co teď budeš dělat.
- Co bych měl dělat?
- Říkals, že si uděláš svou bandu.
- To byly jen řeči...
- Říkals, že se vykašleš na Jesse ...
- To, k sakru, udělám! Zbabělec jeden!
- Za občanské války jsi byl s Quantrillem, pak ses mohl vrátit k počestnému životu jako ostatní povstalci. Za to,
že jsi, kde jsi, může Jesse James!
- Z čubky syn i se svým bráchou!
- Vsadím se, že myslíš na pomstu!
- To si pište! Až se vrátím, první kulka bude pro něho a druhá pro jeho bráchu!
- Bojím se, že to nebudeš moct udělat, Dicku! Jsi hledán pro tucet vražd a přepadů. Tak brzy se nedostaneš
ven, aby ses mohl takhle pomstít...
- Tak to udělá někdo za mě!
- Můžeš se pomstít jen jediným způsobem, Dicku!

- Jakým?
 - Řekni nám všechno!
 - To taky udělám! Budu zpívat celý dvě neděle. . . To udělám!
- Zatím se Blackie snažil srovnat kost, jak nejlépe mohl. Buffalo Bill a Eldon vyšli z místnosti. Jeff Hite dosud ležel na podlaze, ale mezitím se Liggett postaral o to, aby byl dobře svázan.
- Nechtě připravit vůz, Eldone, - přikázal plukovník.
 - Odvezu Dicka a Jeffa do Richmondu.
 - Není třeba. Postarám se o ně.
 - Řekl jsem, že je odvezu do Richmondu.
 - Spadají pod mou pravomoc a já o nich rozhoduju!
-
- Neslyšel jste, Eldone? Řekl jsem vám, abyste nechal připravit vůz!
 - Od vás rozkazy nepřijímám! Tady nemáte žádné právo!
 - Znovu se mýlíte, Eldone! Mám tohle právo ...
- Buffalo Bill mu vrazil kolt do žaludku. Druhou rukou mu sundal hvězdu a strčil ji do kapsy.

- Ted' už rozumíte, Eldone? Jste zatčen!
 - Vy nemůžete nikoho zatknout!
 - To je pravda, ale můj kolt může dělat horší díry, než byla ta, kterou jste viděl na Woodově čele. Nebo chcete diskutovat s mou pistolí?
 - Co ode mne chcete?
 - Odvezu vás do Richmondu a předám soudci: takovému soudci, kterého si nikdo nekoupí.. . Jemu vysvětlíte, jak to, že jste hlídal v saloonu, zatímco nahoře se nerušeně bavilo pět desperátů ...
 - Dejte si pozor, plukovníku! Lezete do neštěstí!
 - To je moje řemeslo ... Ale vy si dejte pozor! Upozorněte svoje kamarády, ať se o nic nepokoušejí, jestli nemáte chuť ztratit dobré zažívání . . . šest olovených bonbónů v žaludku se tak hned nestráví!
- Buffalo Bill přitlačil kolt na Eldonův žaludek a šerif zezelenal strachy:
- Jedem, Charley! - zavolal. - Tady už není práce pro nás!

17. KAPITOLA

Dick Liddel dodržel slovo. Několik dní "zpíval" lip než kovbojové v Indiánském štítu . . . s tím rozdílem, že jeho píseň se nikdy neopakovala. Dick se jako jeden z prvních přidal k Jesseovi a Frankovi Jamesovi hned po občanské válce, a jako jediný vydržel po jeho boku celých šestnáct let jejich kriminální činnosti. O každém podniku věděl spoustu neznámých podrobností, data a jména. Především pomohl sestavit přesná obvinění proti všem, kteří

se jich zúčastnili: výsledkem byl seznam pětaticeti delikventů nejhoršího ražení - lupičů a vrahů - nemluvě o stovce podporovatelů a ochránců. Z nich bylo už třináct mrtvých a sedm zajištěných. V následujících měsících měli Pinkertonovi agenti spoustu práce s vyhledáváním zbytku prakticky po celé Americe. Nikdo z nich neunikl díky přesným informacím Liddela, jichž se agentuře dostalo za dva týdny vyčerpávajících výsledků. Nikdo se nezachránil vyjma Jesse a Franka Jamese a druhého páru bratrů, Boba a Charlieho Forda. Bylo velmi jednoduché najít jejich sestru Marthu Boltonovou. Buffalo Bill s dalšími muži posily z Kansas City obklíčili farmu. Po pečlivém pátrání se však pouze dověděli, že oba bratři se po zdařeném zásahu v Indiánském štítu vrátili domů jen na několik minut a potom beze stopy zmizeli. O nich se agenti dověděli jen jednu zajímavost, kterou neznali: Bob Ford byl skutečně oním neznámým falešným hledačem zlata na Crooked Riveru. Spolu s Capem začali mít podezření a tak s bratry Hitey vymysleli plán, jak se obou agentů zbavit. Opozdit se o den, bylo by všechno dopadlo jinak.

- Tak nám nezbude, - řekl na závěr Buffalo Bill, - než jít na tu schůzku do St. Josephu.
- To je velké město, - namítl Liggett. - Bude to stejné jako hledat jehly v seně ... a to jsou jehly, které zabíjejí, když po nich člověk vztáhne ruku!
- Drum, ten pokladník z Central City, nám už řekl, kde je máme hledat: v Patee Housu. Začneme v každém případě věznicí v Jefferson City.
- Lidlelem?
- Ano. Možná že by nám mohl ještě něco zajímavého říci.

Ale naděje Buffala Billa se rozplynuly. Dick nevěděl, kde se banda měla sejít.

- Jesse mi nevěřil, - říkal bandita. - V příslušnou chvíli jsem se měl připojit k Fordům a Hiteům.
- Od nich jste se nedověděl nic, třeba náznak?

- Ani oni mi nevěřili. Viděli jste sami: nenechali mě ani, abych přišel na jejich farmu. Když jsem se snažil s nimi sejít, navrhli mi schůzku v Indiánském štítu.
- Zůstává Jeff Hite, - poznamenal Buffalo Bill.
- Od té doby, co ho zavřeli, neotevřel hubu.
- Bude mluvit, i kdybych měl sáhnout k indiánskému mučení. Ještě jich znám několik: donutím mluvit každého.

Vydali se hledat Jeffa Hitea. Jezdili sem a tam po Missouri. Jeff byl odsouzen na pětadvacet let vězení a byl ve vši tajnosti převezen do káznice v Joplinu, odkud neměla banda žádnou naději, že ho osvobodí, ani kdyby se pokusila o

ten nejodvážnější únos.

Když ale Buffalo Bill a Charley Liggett dospěli do Joplinu, dozvěděli se od ředitele káznice, že Jeff byl propuštěn.

- Otevřená tuberkulóza, - řekl jim. - Zůstalo mu pár dní života, a tak jsme ho poslali umřít domů. Buďte klidní, udělali jsme všech na opatření, aby nemohl uletět!

Znovu dlouhá cesta vlakem, pak kousek koňmo, až přijeli do Adair-villu na Hiteovu farmu. Přijeli právě na pohřeb. Starý George se na konci tiché a smutné ceremonie k oběma agentům obrátil zády.

- Zabili jste mi oba syny! - slyšeli, jak šeptá. - To mi zaplatíte!

Také Meg, mladá paní Hiteová, je nepřijala o nic lépe. Odkulhala se k prázdnému domu. Buffalo Bill ji dohonil ve dveřích, jejichž rám byl ještě potřísněn Wodovou krví. Žena se snažila zmizet v domě, ale plukovník jí v tom včas zabránil.

- Co ještě chcete? Jděte pryč! - křičela jedovatě.

- Chtěli jsme s vámi mluvit, paní!

- Už vám nemám co říct. Teď, když ti dva hadi jsou mrtví, mohu začít nový život... Nemám vám už co říct a řekla jsem vám až moc.

Najednou si povytáhla dlouhou černou sukni a ukázala na zafačovaný kotník.

- Vidíte, to je dědictví po Jeffovi! Měl pistoli pod polštářem.

Nechal si mě zavolat, když umíral. .. Myslela jsem si, že mě chce poпросit o odpuštění ... Ale vytáhl pistoli a pokusil se mě zabít. Jeho otec se ale nemine, jestli mě uvidí s vámi mluvit. Jděte pryč, proboha, jděte!

13. KAPITOLA

Pro Jesse Jamesa a jeho poslední tři společníky byly první tři měsíce roku 1882 strašné. Museli se neustále přemisťovat z místa na místo, hledat nejneschůdnější a pokud možno nepoužívané cesty a být neustále ve střehu, když měli projet obydleným územím. Kamkoli přišli, všude je pronásledovaly plakáty, slibující deset tisíc odměny.

- Vidiš, Dingusi? - ukázal jednou Frank a zamračil se. - Jestli dopadneme spatné i pnste, mamě se my tn na cem zahojit...

- Ty pse, já tě ... - zasípěl Jesse a vytáhl pistoli.

- Počkej, Dingusi! - zasáhl pohotově Cap Ford. - Chceš, aby nás chytli všechny čtyři? Dej pryč ten kanón, než si toho někdo k sakru všimne!

Jesse zavrčel jako vzteklý pes a nerad zastrčil pistoli do pouzdra.

- Dej si bacha, Franku! Neumíš střílet tak rychle jako já. Jen si zkus mě zradit a ...

- Jen klid, Dingusi! Já tě nezahlám. Doufám, že příště vyděláme víc!

- Ano, mnohem víc... U všech ďáblů, musí to vynést sto tisíc! A pak zmizíme. Budeme mít dost prachů do smrti!

- Kdy se do toho pustíme, Dingusi? - zeptal se úlisně Bob Ford.

- Už pár tejdňh cestujem hůř než cikáni. Začínám bejt unavenej!

- Tak si táhni! Myslíš, že tě potřebuju?

- Nebudu srať, Dingusi. Jsme stejně už jen čtyři a to je málo na vlak nebo na banku. A když odejdu ještě i já, nebudeš moct dělat vůbec nic.

- Všichni táhneme za jeden provaz, - přikývl Frank James.

- Nikdo se nemůže trhnout, chtě nechtě musí jít s ostatními.

- Máš pravdu, Franku, - řekl Cap. - Ale brácha má taky pravdu. Musíme se k něčemu rozhodnout. My jsme na dně ...

- Na co ti jsou prachy? - vyštěkl na něj Jesse. - Nestarám se snad o vás já?

- Ale ty taky všechno jednou utratíš. A co pak?

- Zejtra změníme vzduch. Tady je moc hlídačů a my si nemůžeme dovolit riskovat. Rozhlídne se trochu po Kansasu. Nikdo by nás tam neměl čekat. . .

Čtyři desperáti opustili Missouri 2. března. Jesse už před dvěma měsíci vypravil svoji nešťastnou rodinu, nucenou vést kočovný život bez chvíle klidu, stejný, jaký stihl šéfa bandy, do St. Josephu. Pronajal si dům na Jedenadvacáté ulici na jméno počestného obchodníka dobyt看 Howarda. Když se k němu donesla zpráva o zatčení Dicka Liddela a Jeffa Hitea, rychle se přestěhoval ze strachu, že by ti dva mohli říct něco, co by policii přivedlo na stopu. Našel dům na periférii města.

Tam mohl být prozatím v bezpečí. Věděl ale lépe než kdo jiný, že Buffalo Bill ho nakonec stejně najde. Musel zmizet dřív, než bude stát proti obávanému koltu plukovníka Codyho. Aby to mohl udělat, potřeboval peníze, moc peněz. .. Ctihodný pan Howard se znovu opásal pod kabátem opaskem, na kterém visely čtyři neustále nabitě pistole. Svolal bandu a dva měsíce oťukával malá missourská města, kde by našel příhodnou banku.

Ani v Kansasu se desperátům nevedlo líp. Zkusili to nejdřív v Hia-vvathanu a potom v Pawnee City. Pokaždé museli na poslední chvíli upustit od plánu. Po ulicích chodilo příliš mnoho lidí s pistolemi a puškami. Vrátili se do Missouri a zaměřili se na banku ve Forest City, v malém, klidném zemědělském městečku na severozápad od St. Josephu.

Studovali místo činu. Pod obvyklou záminkou výměny peněz si prohlédli kořist a možnosti sejfu. Vrátili se za tři dny. Na rohu banky pod stromem stálo asi dvacet mužů s puškami: cvičili se ve střelbě do terčů. To ale desperáti nemohli vědět. Obrátili koně a jen byli z dohledu, vyrazili tryskem.

- Zdrhli jsme jim, - zabručel Cap, když se přesvědčili, že je nikdo nesleduje.

- U všech ďasů, pokladník mě asi poznal a udělal poplach!
- Nechme toho, Dingusi! - navrhl Frank. - Nechme toho úplně! Už nám nekvete!

- Ne! _ odpověděl Jesse zaslepeně. - Nechci žít do smrti jako žebrák. Chci napřed balík "špenátů", a pak navždycky zmizím!

V honičce za "špenátem" se podruhé vrátili do Kansasu. Stejně i ve White Cloudu se jim plán zvrtil. Desperáti začali mít čím dál větší strach ... Zkusili to ve Forest City, ale tentokrát odmítl Cap Ford. Nebylo mu dobře. Týdny napětí, nevyspalost a nepořádné jídlo ho připravily o nervy ...

Ani ostatním se nevedlo o nic líp. Rozhodli se, že se vrátí do St. Josephu do Jesseovy skrýše a že si zde promyslí nový podnik: poslední a největší. Labutí píseň Jesse Jamese, jak řekl Frank, náruživý vyznavač Shakespeara,

19. KAPITOLA

Buffalo Bill a Charley Liggett, oba v elegantních šatech, které jim příliš neseděly, se zamíchali mezi ostatní hosty Patee Housu, luxusního hotelu v St. Josephu, který měl pověst nejmonděnnějšího podniku na západ od St. Louisů. Oba agenti v přiléhavých šatech, s napomádovanými vlasy, hladce oholení až na slabý náznak úzkého knírku, pokaždé, když procházeli kolem velkých zrcadel, jichž bylo všude plno, se na sebe s úžasem podívali; málem se nepoznávali v tom převleku.

Už několik týdnů žili v tomto hotelu. Nikdy nezažili tolik pohodlí, ba ani o něm nikdy neslyšeli. Ve svých apartmá měli dokonce skutečnou koupelnu! Večer chodívali do městského divadla, kde nejlepší divadelní skupiny kraje hrávaly komedie a opery; nebo se zase posadili do hotelového saloonu, kde vystupovaly nejpopulárnější hvězdy.

Presto měli stále mizernou náladu. Jejich pečlivé a opatrné pátrání nevedlo k ničemu. Snad jenom k objevu, že jistý pan Howard - ve kterém poznali Jesse Jamese - bydlel v čísle 291 na Jedenadvacáté ulici. Začátkem roku se však narychlo přestěhoval neznámému kam.

- Říkám, že tady zbytečně ztrácíme čas; - vybafl Liggett. - Ani Patee House mi nepřipadá jako nejvhodnější místo pro slezinu banditů!
- Začínám si to taky myslet, - vzdychl Buffalo Bill.
- Tak proč neodjedeme?
- Kam? Nemáme žádnou stopu. Tak radši počkáme, co se bude dít.
- Já nejsem na tenhle život stavěnej!
- Uděláme dobře, když budeme pozorněji číst noviny, Charley. Už jednou mě sloupek o přepadu dostavníku přivedl na stopu, vzpomínáš si?
- Pochybuju, že tentokrát se z novin o Jesseovi něco dovíme. Jestli se ještě ukáže, tak to nebude jen tak nějaký přepad!
- To tedy ne, Charley, a to mi právě dělá starosti. Naposledy se banda ukázala v Glendalu, to bylo v září, a teď je duben... Končí sedmiměsíční lhůta, kterou, jak se zdá, Jesse dodržuje. Určitě se už na něco připravuje. Je taky ale naprosto jasné, že se nám ho nepodaří předejít!
- Nepomohou nám v tom ani noviny!
- Když nic jiného, aspoň tím zabijeme čas. Tak pojď, Charley, jdeme nakupovat!

Vyšli z hotelu a pomalu vykročili po Penn Streetu, jedné z nejrušnějších ulic bohatého města. Došli až k železniční stanici, která byla nedaleko říčního přístavu a nekonečných ohrad pro dobytek, kde se zastavovaly i karavany jedoucí na západ.

1 bohaté město - město St. Joseph bylo založeno roku 1799 devíti bratry Robidouxovými, kteří zde otevřeli jedno z nejživějších obchodních center "American Fur Company". Hlavním obchodním artiklem zde byly kožešiny odkupované od Indiánů. Leží na Blacksnake Hills, nádherných kopcích, které se zdvihají na východním břehu Missouri asi 50 km na sever od Kansas City.

St. Joseph se začal rozrůstat kolem roku 1850, kdy v době zlaté horečky došlo

20. KAPITOLA

To bylo pravé centrum St. Josephu, i když zde přísné a rafinované obleky pánů, parfémů dam a dandyů nahrazovaly potrhané kožené oděvy kovbojů a málo příjemné pachy desítek tisíc kusů dobytka v otevřených ohradách. Byly zde hlavní banky, nejdůležitější továrny a kanceláře největších společností.

Zde také bylo knihkupectví Eugena Fielda, kam měli namířeno Buffalo Bill a Charley Liggett. Bylo to jedno z mála míst na celém kontinentě, kde se daly koupit všechny noviny vycházející ve státech Unie.

- Dejte mi po výtisku od všech novin, které máte, - požádal plukovník starého prodáváče. - Můžete mi je i v následujících dnech posílat do Patee Housu?

k ohromnému přílivu zlatokopů, kteří tudy šli do Kalifornie. V St. Josephu začínala slavná "stezka do Santa Fé", po níž táhly statisíce pionýrů. Karavany se zde, ve městě, které bylo posledním civilizovaným místem na jejich pouti, zásobily na 3000 km dlouhou cestu přes divoká území. Vyrostl zde první konzervářský průmysl, jenž dosáhl brzy astronomických zisků. Objev zlata v Coloradu roku 1858 znamenal novou vlnu pionýrů a nový rozkvět města, které bylo brzy třetí největší v Missouri.

St. Joseph se rovněž stal významným centrem obchodu dobyt看em: za příklad stačí uvést fakt, že kráva koupená v Missouri za 10 dolarů byla v Kalifornii prodána za 150 dolarů.

K rozvoji tohoto svérázného města Západu přispělo i vybudování železnice Hannibal-St. Joseph Railroad, na kterou v St. Josephu navazovaly dostavníky jedoucí až k Salt Lake (1600 km) a ještě dál až do Sacramento v Kalifornii.

V roce 1860 byl na trati St. Joseph - Sacramento zahájen provoz Panny Expressu, fantastické poštovní služby, již obstarávali jezdcí na koních, kteří štafetově pravidelně za 10 dní dovedli zdolat vzdálenost 3200 km. Rekord této služby byl postaven u příležitosti zvolení Abrahama Lincolna prezidentem Spojených států, kdy bylo jeho poselství doručeno ze St. Josephu do Sacramento za 7 dní a 17 hodin.

Během občanské války se z města stala jižanská pevnost: více než 2000 jeho obyvatel vstoupilo do konfederálního vojska, a Seveřané s nimi měli nesnadnou práci. Na konci střetnutí zaznamenal St. Joseph nový neuvěřitelný rozmach průmyslu, a v roce 1880, kdy se odehrává náš příběh, byl na vrcholu prosperity.

- Všecky? To je podivné!
 - Nechápu, co je na tom podivného. Necháváte si je posílat, abyste je snad prodali, ne?
 - Ano, ale nikdo nechce všecky najednou... Za čtyřicet let, co dělám v tomhle oboru, se mi něco podobného stalo podruhé. První podobnou objednávku jsem dostal sotva před týdnem.
 - Opravdu? To je skutečně podivná náhoda. A mohu vědět, kdo je ten druhý, co se tolik zajímá o noviny?
- Buffalo Bill strčil prodáváči do ruky desetidolarovku: v St. Josephu nebylo nic zadarmo. Stařík odpověděl, teprve když schoval bankovku do kapsy:
- Je mi líto, pane, ale neznám ho. Je to cizinec, který si každý večer chodí osobně balík vyzvednout.
 - Vraťte mi těch deset dolarů!
 - Jakých deset dolarů? - spadl z nebe prodáváč.
 - Nedělejte hlupáka!
 - Proč si tedy na něj nepočkáte, když vás zajímá? Chodí skoro pravidelně ve stejnou hodinu. Měl by tu už být. .
- . Už jde!

Zvonek nade dveřmi oznámil oběma agentům, že přichází další zákazník. Překonali v sobě přirozenou reakci a neobrátili se. Naopak, schovali se za noviny a pomalu postupovali k regálům napěchovaným knihami.

- Balík je připraven?
 - Musím ho jen svázat, pane. . . pane? - zeptal se úlisně prodáváč. - Neznám vlastně vaše jméno!
- Moje jméno je na penězích, kterými platím. Nestačí vám to?
- Jistě, pane, nechtěl jsem vás urazit. Dělá to osm dolarů jede náct centů.

Záhadný zákazník zaplatil a rychle odešel. Buffalo Bill a Liggett se za ním rozběhli. Poznali ho: byl to nepravý hledač zlata od Crooked Riveru, Bob Ford!

Bandita vstoupil do drogerie, která zavírala.

- Počkáme, až vyleze, a trefíme se mu kulkou doprostřed čela! -
- zavrčel rozechvěně exšerif.

- Klid, Gharley! A neopovaž se vytáhnout "hromovou hůl" I
 - Ten, jestli nás uvidí, nám ani nedopřeje čas, abychom vytáhli pistoli!
 - Stačí se dívat a neukazovat se!
 - Chceš ho nechat odejít?
 - Je to jediná liška, která nás může zavést do doupěte. Děkuju své šťastné hvězdě, že se mi připletl do cesty!
- Čekali už hezkou chvíli v tmavé části ulice. Liggett se znovu začal znepokojovat.
- A co když je z drogerie ještě jeden východ?
 - Tak nás zase jednou převezl.
 - U všech svatých, Bille, jak to, že jsi tak klidný?
 - Jako kluk jsem se naučil trpělivosti; z nervozity jsem se minul a najednou mi v žebrech trčel jedovatý šíp. Od té doby se uklidním a pak teprve začínám vidět rudě.
 - Tamhle je, Bille! '
 - U všech bizonů, desperát, který se změnil v dobrou hospodyňku!
- Bob Ford měl plné ruce krabic a sáčků. Než vyšel na ulici, rychle se rozhlédl, ale dva procházející se muži ho nezneklidnili. Vydal se směrem k řece po nejlidnatějších ulicích.
- Kam jde? - zašeptal Charley.
 - Uvidíme.
- Sledovali ho v opatrné vzdálenosti. Chvilí se pod nějakou záminkou Bob Ford zastavoval a ohlížel.
- Ví, že ho tady nikdo nezná, ale není docela klidný. Naučil se od Jesse nikomu a ničemu nevěřit!
 - Ano, ale je to špatný žák: ještě si nás nevšimnul!
- Pro každý případ mám ruku na koltu!

21. KAPITOLA

Bob Ford šel podél mola, na kterém ležela spousta beden zboží, připravených k nalodění na velké lodi. Díky těmto náhodným skryším a světlu měsíce mohli ho oba agenti nepozorovaně sledovat. Liggett, který byl stále nervóznější, vytáhl pistoli.

- Kam jde?
 - Možná že mají hnízdo v některém skladišti.
- Najednou jako by se desperát ztratil v šeru. Skočil do loďky, odvázel ji a opřel se do vesel. Oba agenti ho viděli, jak jim

rychle uniká po proudu.

- Rychle, Charley! - A plukovník se rozběhl jako zajíc.

- Kam letíš? Takhle ho nedostihneme!

Buffalo Bill věděl, že kousek níž bývají rybáři. Měl štěstí. Přímou u mola rozmotával černoch sítě. Scout bez váhání skočil do vody a doplaval k loďce mohutnými tempy. Když se chytil jejího okraje, aby do ní vylezl, skoro se ta skořápka převrhla.

- Kerej satanáš! - zavrčel zděšeně černoch. - Neublížujte mi. Já chudé rybářsko . . .

- Budeš bohatý rybář, když nás svezíš! - odpověděl Buffalo Bill, pomáhaje Liggettovi do loďky. - Opři se do toho, spěcháme!

- Já nerozuměla, šéf, já chudí...

- Tady máš deset dolarů a dostaneš ještě, když si pospíšíš!

Jakmile černoch uviděl peníze, opřel se do vesel, která se změnila ve vodní kolo, jak se míhala. Ale přes jeho vůčihlednou snahu se bárka díky neobvyklé zátěži skoro nehýbala z místa. Bobova loďka už nebyla téměř vidět a stále se vzdalovala.

- U všech bizonů! Ukaž! - zařval na černocha Buffalo Bill.

- Jak mít huť, šéf, ale Tom dobré rybářsko, a vy ne víc rýchlo ...

. - Uhní, povídám!

Vytrhl mu vesla a opřel se do nich celou vahou. Bárka vyrazila jako kůň, kterému jezdec zasadil ostruhu.

- Ne pán, to jest ty proudy! - řval zděšeně černoch. - Vošklivý houpání v řece!

- Buď zticha!

- Je to nebezpečný! Moc nebezpečný!

Plukovník si ho nevsímal a vesloval stále rychleji. Bárka se dostala do proudu. Pak zakvílela a vzepjala se jako kůň, který chce shodit jezdce.

- Fajn, Bille, - zvolal trochu postrašeně a trochu obdivně Liggett. - Nikdy by mě nenapadlo, že si dovedeš osedlat bárku!

- Na Západě se člověk naučí všemu ... Vidiš loďku?

Teď už scout vesloval normálně. Před přídílí bárky se zdvíhala stříbrná pěna.

- Doháníš ho, Bille, ale je ještě moc daleko!

Plukovník znovu zabral. Vesla se zařezávala do vody a bleskově prolétala vzduchem, vyhazujíc spršky kapek... Černoch na zádi skoro nadšením vyskakoval:

- Rychlej, šéf, ještě víc rychlej! - povzbuzoval. - Nikdá sem nejel tak rychlý!

Za zády nechali světla města. Řeku teď lemovala periférie s velkými továrnami, které byly v noci opuštěné, a dál už nebylo nic než volná příroda.

- Hej, Bille! - zvolal Liggett vzrušeně. - Ten bídák leze na břeh!

- Zapamatuj si kde, Charley! Nebude mít moc velký náskok!

Bárka skoro vyskočila na břeh. Bill vylétl jako šipka a rozhlédl se ...

Prázdná loďka byla přivázána ke kůlu. Nikde žádný dům, ani příhodná skrýš, nikde nikdo. Bob Ford jako by se vypařil.

- U tisíce bizonů, tady jsou stopy koně! - zvolal Buffalo Bill.

- Měl tady tedy koně!

- Půjdeme po stopách!

- Bůhví kde teď už je!

- To nevádi: aspoň se dovíme, kterým směrem jel. Jestli budeme mít štěstí, vystopujeme ho až do doupěte!

Ale naděje Buffala Billa splaskly jako mýdlová bublina, jakmile

objevili, že nad náspem je Poulin Street, nejsevernější ulice St. Josephu a zároveň hlavní výjezdová silnice z města, po které ve dne v noci projížděly desítky koní a vozů. Ani čert by za těchto okolností nebyl schopen stopovat.

- U všech d'áblů! - rozvzteklil se Liggett. - Dostali nás už po stý!

- Ale po sto prvé nás nedostanou! Slovo Buffala Billa na to!

- Kdy ale zase budeme mít takovou příležitost jako dnes?

- Zítřka, Charley! Zítřka si na něho počkáme tady... Nevzpomínáš si, co říkal prodavač? Chodí si každý večer pro noviny ve stejnou hodinu. Pokud si nás ovšem nevšiml...

22. KAPITOLA

Bob Ford seskočil s koně před jednopatrovou budovou na Lafayette Streetu v nejvýchodnějším konci St. Josephu, označenou číslem 1318. Zapískal několik tónů My old Kentucky home a otevřel nízkou dřevěnou branku, natřenou nabílo. Chvilí počkal a pak vykročil po cestě přes zahrádku. Naposled se rozhlédl, a když nikoho neviděl, zabušil na dveře. Škvírou se vysunul nablýskaný kolt.

Číslo 1318 - dům Jesse Jamese je uchováván jako kuriozita, která každoročně přiláká desetitisíce turistů. Vnitřní zařízení je přibližně zachováno, přestože v domku je zřízen velmi navštěvovaný bar. Dům však už nestojí na Lafayette Streetu, ale mezi Mitchell Avenue a Messanie Streetem, které jsou blíž středu města a tedy dostupnější turistům. Dům sem byl převezen i se základy.

- No, no, Franku, to jsem já! Pust' mě dovnitř, jsem naloženej jako mezek.

Teprve když se dveře znovu zavřely, rozsvítily se lampy. Vstoupil do velké místnosti zařízené sice skromně, ale přesto vybavené vším pohodlím. Frank se znovu usadil do houpacího křesla, Cap se začel do Chaloupky strýčka Torná. Jesse seděl u velkého kulatého stolu a hrál se ženou karty.

- Nedělej hluk, Bobe, - řekl podivně milým tónem a ukázal ha dveře. - Děti spí.

Skoro po špičkách došel mladík k truhle a položil na ni vše, co přinesl.

- Podívej se, Zereldo, - řekl ženě. - Je to všechno, cos mi napsala.

Jesse po něm šlehl pohledem:

- Kolikrát ti mám opakovat, že máš mojí ženě říkat paní Jamesová a že jí nemáš tykat?

<- Promiň, to ze zvyku. Promiňte, paní Jamesová.

- Takhle je to lepší. Co novýho ve městě?

- Nic. Vůbec nic.

- Přines si noviny?

- Proto jsem tam přece jel, ne? Jsou na truhle.

Podej mi je!

- Proč si je nevezmeš sám? ... Nesmíš se hned vztekat, Jessei, já ti je podám.

Jesse James, který byl kost a kůže, zničený spíš než zestárlý, s horečnatě svítícíma a začervenalýma očima, přeřízl provázek a vzal si jedny noviny.

-o- Co myslíš, že v tom kusu papíru najdeš? - vybafl Frank z hou pacího křesla. - Jsou to vyhozený prachy.

- Ty, Franku ...

- Poslouchám tě.

- Asi jsem do kolíčky dostal spoustu prokletí, ale největším je to, že ty seš můj brácha!

- Důvěra za důvěru: kdybych tě byl poznal dřív, než ses narodil,

byl bych zabil matku, abych nemusel celej život snášet takovýho sprostáka, jako seš ty!

- No, no! - zasáhl pohotově Cap Ford. - Copak se musíte po řád hádat?

Jesse se začel, Frank se opřel v křesle a Cap zase začal slabikovat Chaloupku strýčka Torna. Zerelda náhle vstala a šla do kuchyně.

- Hej, Jessei, - řekl škodolibě Frank. - Paní Jamesová se asi rozpustí v slzách z radosti nad tím, že má tak výbornýho manžela. Do nes jí prostěradlo, ať si může utřít oči!

Jesse dělal, jako že ho neslyší. V místnosti bylo podivné ticho a klid, nabitě však zvláštním napětím, které na všech čtyřech mužích leželo. Boba to přemohlo. Vstal a vykročil k zadním dveřím.

- Hej ty, kam jdeš? - oslovil ho šéf bandy.

- Do stáje. Vyhřebelcovat koně.

- Jdi si kam chceš, ale pistole tady nech!

- Co tě bere, Jessei? - zasáhl znovu Cap, tentokrát agresivním tónem. - Už nevěříš ani mému bráchovi?

- Nevěřím ani sám sobě! Jasný? A ty, Bobe, jestli chceš jít ven, nech tady pistole. Nechci koupit kulku do zad!

Bob musel položit zbraně na stůl. Po jeho odchodu se v místnosti rozhostilo znovu to napjaté ticho. Najednou bouchl Jesse pěstí do stolu a vyskočil s triumfálním výkřikem:

- To je zpráva, jakou jsem hledal!

- Oč jde, Jessei? - přiskočili k němu Frank a Cap.

:- V Platte City bude velkej proces s chlapem, kterej vodkrouh dva v hádce.

- A co je nám po tom?

- Seš hloupej jak husa, Franku. Budou tam nejslavnější advokáti z Kansas City! Tady to píšou!

- Noa?

- Ještě nechápeš? Všichni lidi si půjdou poslechnout jejich řeči a ulice budou prázdný, jako v podobnejch případech bejvají. A my budeme moct v klidu pracovat. Platte City je bohatý hnízdo. . . Zejtra to tam vomrkne. No, no, hoši, do práce!

23. KAPITOLA

Buffalo Bill měl pravdu: Bob Ford nebyl příliš pozorný žák. Nevšiml si obou agentů, kteří za ním šli z Poulin Streetu až na Lafayette. Když vstoupil do domu, scout se tiše postavil k oknu. aby slyšel, co se uvnitř bude povídat. Tiše se vrátil do křoví na druhé straně ulice, kde se Skryl Liggett.

- Jsou to oni, - zašeptal, - a jsou tam všichni. Oba Jamesové a oba Fordové.

- Co budeme dělat? Jsme jen dva!

- Nevím, Charley.

- Zavoláme šerifa a zvedneme jim ruce!

- Copak si můžeš být jistý, že zdejší šerif není jako Eldon. Lidi tady zůstali až do hloubi duše Jižany a spousta jich považuje Jesse za hrdinného povstalece, a ne za sprostého banditu. Stačilo by, aby některý z lidí řekl slovo . . .
- Máš, u všech ďáblů, pravdu! Lepší nic neriskovat! Nikdy bychom je už nedostali! Víš co, Bille! Vltnem dovnitř a odděláme jich co nejvíc!
- Ne.
- Proč? Překvapíme je, a než vytáhnou pistole ...
- Jsou tam také děti a žena. Ty za nic nemohou.
- Tak co teda navrhuješ?
- Čekat.
- U všech ďáblů, ty neumíš nic lepšího než čekat! Pořád jenom čekat!
- Cas se už mockrát projevil jako přítel. Pomůže nám zase!
- Ale na co máme čekat?
- Až vyjdou.
- Ti nevystříčí nos z baráku. Ví, že by je poznalo moc lidí. Dokonce i nakupovat posílají to odrostlý dítě, který má jedinou dobrou vlastnost, že je nejméně kompromitovaný!

- Slyšel jsem, co říkali, Charley. Dnes byli v Platte City. Prohlíželi si místo a rozhodli se přepadnout banku. Zítra!
- V Platte City! Tam je zítra nějaký proces. Asi s ním počítají jako s něčím, co odvede pozornost!
- Bezpochyby.
- Uvědomuješ si, Bille, že počítají správně? Jestli se tam dostanou, budou si dělat, co budou chtít!
- Nedostanou se tam!
- Bereš na sebe velkou odpovědnost tím, že nevoláš šerifa.
- Já ne, ale můj kolt!

Za nějakou chvíli zhasla v domě světla. Buffalo Bill a Liggett počkali ještě hodinu, až budou všichni spát; ale to ještě neznamenal, že bandité jsou jim vydáni na milost a nemilost. Svůj arzenál mají určitě pod polštářem a spí jen na jedno oko . . .

- Půjdeme si také obhlédnout bojiště, - zašeptal plukovník.
- Tiší jako duchové se pohybovali kolem domu. Vzadu objevili stáj. Dveře a okna byly dokonale zavřeny a zevnitř byla patrně ještě železná mříž. Kolem stavby byl úzký proužek neobdělávané zahrádky. Nenašli vlastně nic, co by jim mohlo nějak posloužit. Vrátili se do skryše v křoví. Buffalo Bill pohlédl na zlaté hodinky.

- Je půlnoc. Do Šesti se nic nestane . . . Víš, co budeme dělat do té doby?
- Ne. ?
- Spát.
- Ty žertuješ?! . .
- Myslím to vážně.
- Já nezamhouřím oko!

To by bylo nepřijemné. Musíš být odpočatý, jestli nechceš, aby se ti zítra třásla ruka . . . Bude to otázka několika vteřin. Ty rozhodnou, kdo je rychlejší. Dobrou noc, Charley!

Plukovník si lehl na bok a za chvíli tvrdě spal. Liggett, kterého trápily tisíce nepopsatelných, ale velmi lidských strachů, se převaloval a ptal se sám sebe, z čeho je vlastně udělán ten ďábelský člověk vedle něho.

24. KAPITOLA

Svívalo: ráno osudného 5. dubna 1882. Jedna z chvil, 'kdy se příroda baví mícháním barevných odstínů nebe, které zřítoví, zoranžoví, a hraje těmi nejprapodivnějšími kombinacemi všech barev. Když začal horizont šednout, zaujali Buffalo Bill a jeho přítel pozice: plukovník zůstal v křoví, deset metrů od hlavních dveří, a exšerif se zabarikádoval v dřevníku vzadu za domem, odkud mohl hlídat stáj.

Minuty se vlekly pomalu jako celá staletí. Byly to hrozné minuty, jaké člověk prožívá jen jednou. Série nekonečných chvil, kdy člověk čeká a neustále si klade otázku, zda příští vteřinu bude ještě živ... Oba agenti byli propoceni studeným potem, přestože bylo poměrně dost chladno. Buffalo Bill si musel dokonce jednu chvíli přehodit pistoli do levé ruky, když si všiml, že pravou má úplně bílou od úsilí, jakým kolt v ruce tiskl.

Teprve v půl osmé se v domě ozvaly první zvuky a pláč dítěte. Pak zase celé dlouhé napjaté minuty nic.

Šestý smysl v scoutově hlavě rozhoupal poplašný zvonek. Po tisíci zkontroloval kolt, a najednou byl klidný a dokonale ovládal své nervy.

Dveře se pomalu pootvěřely. Na prahu se objevil Jesse James. U opasku mu visely dvě pistole a další dvě měl zastrčený za zkřížené pásy s náboji přes prsa. Ano, byl to ten strašný Jesse James, zázračný povstalec z Černé brigády. Nebyl sám. Jeho žena Zerelda ho pateticky objímala: dramatická a dojemná postava.

- Nechoď nikam, Dingusi, prosím tě! Mám ošklivou předtuchu!

Copak necítíš, že už nemohu, že mi srdce pukne, než se vrátíš. Budu se trápit víc, než jsem se kdy trápila!

Výraz slavného bandity se náhle změnil a nabyl na citu.

- Ale ty hloupoučká, nemáš se čeho bát!
- Cítím, že tě zabijou, Dingusi! Nechoď! Mám strach!
- Myslíš si, že já nemám strach? Pokaždé jsem měl strach, ale

vždycky jsem se vrátil.. , Vrátil se i dnes, dřív než si myslíš. A přivezu spoustu peněz. Víc, než se ti kdy zdálo!

- Víš dobře, Dingusi, že nechci peníze!
- Co budeme ale bez nich dělat? Dnes si jich obstarám tolik, že do konce života nebudem žádný už potřebovat. Už nebudeš muset mít strach ... a já taky ne! Tentokrát je to naposledy!

- Nevěřím ti, Dingusi! - začala plakat ubohá žena. Jesse najednou znervózněl.
- Tak jdi! Nemám rád plačky! Rychle mi přines kabát! Žena zmizela ve dveřích. Jesse zařval z plna hrdla:
- Hej, Bobe! Hod' sebou a přiveď mi koně! Je čas vyrazit! Udělal několik kroků ... Buffalo Bill vyskočil z křoví.
- Stůj, Jessei!

Neviděl ho, jak táhne pistole. Zahlédl záblesky, zaslechl výstřely a svist kulek.. . Uprostřed toho krupobití našel v sobě dost chladnokrevnosti, aby zdvihl ruku a zamířil. Rána, další... Už po prvním výstřelu se Jesse James svalil.

- Bože můj, bože můj! -- zašeptal plukovník nevěřicně a zlomeně.

- Šestnáct let... a najednou, ve chvíli je konec!

Přistoupil k poraženému nepříteli, ale on, vítěz, najednou ucítil, že mu podklesávají kolena. Skrze mlhu, která se mu náhle rozprostřela* v hlavě, zaslechl zoufalý výkřik Zereldy, a uviděl ji, jak se vrhla na mužovu mrtvolu ... Zaslechl ještě jeden hlas za sebou:

- Stačí, ty psi synu! Ted' je řada na tobě!

Bleskově se ovládl, otočil se a zamířil svůj smrtonosný kolt... Jen taktak že nezmáčkl spoušť. Cap a Bob Fordovi dačili před sebou Char-leyho svými pistolemi, využívající ho jako zástity.

- Střílej, Bille, střílej! - zařval exšerif. - Mysli na sebe!
- Dobře, poslední štych je váš, - řekl. - Ale co myslíte, že dostanete?
- Deset tisíc dolarů. Vyměníme stříbro za váš život a za život vašeho druha.
- Vy jste blázni. Kde bych ty peníze vzal?
- Tak vy nejste tak mazanej, jak se říká! Mluvím o odměně!

Mluvil mladší z obou bratrů, Bob. Na rtech mu hrál hrubý a výsměšný úsměv,

-- Všem řeknete, že Jesse jsem zabil já, - pokračoval. - A vy jste se toho nijak nezúčastnil. Všecko zařídím sám. Souhlasíte?

- Neposlouchej ho, Bille! - křičel Charley. - Nesmíš odmítnout odměnu za své zásluhy!
- Nebudete mít ani peníze, ani slávu, - vyštěkl Bob. - Jesdí na to nepřistoupíte, zabijeme vás. Víte dobře, že to můžeme udělat! Zabijeme vašeho přítele, jestli jenom hnete prstem! Chcete ho vidět mrtvého jako tu svini Jesse?
- Střílej, Bille, na mě nemysli!
- Ne, vy nevystřelíte... Zabíjete svého přítele! Tak co? Přijímáte?
- Připust' me, že ano. Stejně odměnu nedostanete! Víc lidí ví, jak se to stalo.
- Víc lidí? Kdo?
- Frank a Jesseova žena.
- Frank! Ten zdrhl jak zajíc, hned jak zaslechl první výstřely. My dva ale nejsme zajíci a napadlo nás, že bysme se mohli docela dobře domluvit!
- A co Jesseova žena?
- Ta potřebuje peníze, jestli nechce i s dětma zemřít hladu. Bude říkat to, co jí přikážeme.
- Jsme tady my dva. Mohli bychom naoko přijmout, a pak...
- Já vás znám, plukovníku. Vím, že patříte mezi lidi, který ještě veřej na čest. Stačí nám vaše čestné slovo.
- Dobře. Máte ho mít.

Všichni čtyři se na sebe beze slova podívali. V očích Buffala Billa se zračila pouze lhostejnost a soucit s ubohou ženou, která tiskla mrtvolu manžela, jenž ji nemohl odpovědět.

- Pojd' me, Oharley! - řekl klidně. - Tady už není práce pro nás.

Bob a Cap hleděli nehnutě jako hypnotizovaní za mračnem prachu, který se zdvíhal za oběma jezdci, odjíždějícími po Lafayette Streetu.

- Cape, - řekl mladší bratr. - Musíme pro šerifa!
- Proč jsi to udělal? - opakoval neustále Charley Liggett.
- Nemohl jsem tě nechat zabít. Byli by to udělali doopravdy!
- Co ti na mně záleží? Přišel jsi o jmění a slávu!
- Dosáhl jsem něčeho vzácnějšího: respektu k zákonům.
- Tak ty dodržíš slib?
-- Dal jsem na to slovo Buffala Billa!

ZÁVĚR

Při výslechu, který se konal v St. Josephu týž den odpoledne, prohlásil Bob Ford, že zabil Jesse Jamese dvěma výstřely zezadu. Řekl dále, že využil velmi řídké okolnosti, kdy šéf neměl u sebe pistole a kdy zavěšoval obraz. Nikdo po ničem nepátral, nikdo ze svědků nic nenamítal. Jesse James - šestnáct let starý přízrak - byl ostatně mrtev: jeho mrtvola byla

neomylně identifikována. A to bylo důležité. Koho by zajímalo, jak zemřel?

Tak se Bob Ford dostal do historie jako zrádce, který zabil Jesse Jamese, aby získal vypsanou odměnu. Zažil spolu s bratrem svou dlouhou čtvrt hodinu slávy ... Čtvrt hodinu, z níž se oba těšili přesně šest měsíců. Bob a Cap byli rovněž postaveni před soud a odsouzeni k oběšení za těžké zločiny, které spáchali. Guvernér Crittenden je však omilostnil. 5. října vyšla v novinách senzační zpráva o sebevraždě Charlieho "Capa" Forda a o zabití Boba v jedné tančince v Coloradu. Další senzaci bylo dopadení Franka Jamese, který se nenadále po šesti měsících skrývání sám přihlásil guvernérovi.

Jediný, kdo mohl - ale nikdy to neudělal - říci, zda mezi těmito fakty jsou souvislosti, byl šerif Liggett, který jakmile dostal zpět stříbrnou hvězdu, po celý zbytek života nedopřál oddechu členům a stoupencům Jamesovy bandy, kteří se ještě vyhýbali spravedlnosti, a sbíral důkazy proti těm, kdo se z toho dostali lacino.

Buffalo Bill, jenž proto, aby zachránil přítele, odmítl deset tisíc dolarů - v těch dobách přímo pohádkovou sumu - dostal od Pinkerto-novy agentury za odměnu částku podstatně menší, která mu však stejně dovolila, aby realizoval svůj dávný sen.

Porážkou vzbouřivších se Siouxů Sedícího býka a Bláznivého koně - po masakru 7. jezdeckého pluku generála Custer - skončila v Americe definitivně éra rudokožců. Smrt Jesse Jamese uzavřela epochu banditismu, vlakových a bankovních přepadů a krvavých přestřelků. V zemi pionýrů a kovbojů nastal konečně klid a mír, pro který Buffalo Bill bojoval vždycky na předním místě.

Byl konec s divokými nájezdy Indiánů, s jízdou na koni s větrem o závod, s obléháním farem. Kolty a vinčestrovky, zbraně, které dobyly ohromný kontinent pro civilizaci, mohly být pověšeny na hřebík. Heroické doby Wild Westu - Divokého západu - byly tytam...

Ale Buffalo Bill, který celý život prožil jako protagonista všech těchto legend, pocítil nostalgii po zmizelém světě.

Zamýšlel oživit ho jako svědectví pro milióny Američanů, kteří ve vzdálených a civilizovaných městech na Východě začali pochybovat, že tento pohádkový svět vůbec existoval. Pinkertonova odměna mu dovolila, aby realizoval Wild West Show - Divadlo Divokého západu - na, způsob fantastického cirkusu, jehož čísla programu bylo tisíce příhod, které on a jiní ještě před ním prožívali na cestách prérií.

Cirkus zahájil činnost roku 1883 na veletrhu v Omaze. Projedl křížem krážem Ameriku a všude měl velký úspěch. Byl převezen i do Evropy i se svými "hvězdami" Sedícím býkem, Jeronýmem, Annií Oakieovou a samozřejmě s Buffalem Billem. Avšak plukovník Cody, pravděpodobně nejlepší scout, který kdy existoval, nebyl zdaleka tak dobrým impresáři. V roce 1903 zkrachovala jeho show a 10. ledna 1917 nejpopulárnější hrdina Západu zemřel v Denveru v bídě a zapomenutí.

DAVID HAMILTON

BUFFALO BILL

kontra -.

Jesse James

Z italského originálu David Hamilton, Buffalo Bill contro Jesse James, Capitol - Bologna 1967 přeložil Josef Hajný

Vydalo nakladatelstvo EPOCH

ako svoju 1185. publikáciu

I. vydanie, Bratislava február 1971

Přebal, vazbu a ilustrácie navrhol František Šesták

*

Zodpovedné redaktorky Ilja Hajná a Johana Hasonová Technický redaktor Ladislav Laszák Korektorka Květa Bartoňová

Vytlačili: Tlačiarenské závody Pravda, závod Bratislava - Počet strán 192 - Náklad 130 000 ex. - AH 11,50 - AH textu 10,1 I+ ilustrácie 1,50) VH 11,71 - PovoL SÚKK č. 66/III-70 Tematická skupina .14/66

75 _ 004 - 71. Viaz. Kčs 29,-